SUZANNE McMINN

Un dar neprețuit

ALCRIS

Capitolul 1

Kelly Thompson ridică ușor capul și, cu un deget, împinse prudent capacul sicriului. Urechile ei percepură imediat lipăitul de picioruşe. Privi prin deschizătura îngustă cât firul de păr și zări o strălucire albă.

O mică fantomă? Un îngeraș?

Nu aștepta să vadă. Lăsând capacul să se închidă, zâmbi în sinea ei, așteptând, în timp ce prin vene o străbătea obișnuitul fior al acelei seri deosebite.

Sunetele se apropiară, foșnetul scăzut al costumelor fiind însoțit de glasuri vesele. Se părea că nu era numai un singur vizitator. Zâmbetul lui Kelly se lăți. Cu cât erau mai mulți, cu atât avea să fie mai vesel.

Se pregăti pentru momentul în care avea să scape temporar de bezna sufocantă a coșciugului. O beznă suportabilă numai datorită distracției de care avea parte ori de câte ori sărea afară.

Noroc că temperatura era relativ ridicată pentru sfârșitul lunii octombrie în Texas. În văzduhul serii nu se simțea decât o infimă răcoare. Perfect.

Vocile ascuțite tăcură dintr-o dată, și știu că locul ei de așa-zis veșnică odihnă fusese descoperit.

– Uite! strigă cineva.

Kelly și-o imagină pe mica vorbitoare arătând spre sicriu.

– Ce-i acolo? întrebă o a doua voce.

– Mamă, ce frică mi-e! Crezi că-i pe bune? se interesă prima. Chiar o fi cineva acolo?

În turuiala surescitată interveni un glas mai gros, bărbătesc:

– Veniți înapoi aici, fetelor. Normal că acolo nu-i nimeni.

Kelly își ținu respirația. Nu voia să dea jocul de gol, tocmai acum.

– Haideți, le chemă omul.

Și-l închipui adunându-le la un loc pe micuțele posesoare ale celor două voci. Urmă zgomotul unui ciocănit puternic.

Asta era! Sosise momentul.

Kelly începu să împingă încet capacul sicriului, făcând țâțânile neunse să scârțâie și să trosnească. După atâția ani, își juca rolul la perfecție.

De pe veranda din față se auzi un cor de exclamații, în timp ce Kelly se ridica în șezut, cu fața spre vizitatori. Știa că arăta nemaipomenit, cu părul lung și negru, fața albă ca a unui spectru, buzele sângerii și trupul înfășurat în mantia de culoarea sobolului.

Văzu înaintea ochilor nu două, ci trei fantomițe. Kelly ridică un castron mare cu bomboane spre trioul care aștepta în prag.

– Vreți ceva bun? întrebă, în cea mai bună imitație a Vampirei de care era capabilă, străduindu-se să-și păstreze un calm cât mai lugubru. Îi plăcea la nebunie seara de Halloween.

Ezitând, stafia cea mai mare porni spre colțul întunecat

al verandei, unde aștepta Kelly. Fantoma de înălțime mijlocie o urmă.

Cea mai mică stafie zbieră.

Dintr-o dată, bărbatul înaintă din întunericul înserării, intrând în lumina aurie a lămpii de lângă ușă. Luă în brațe fetița care urla, uitându-se urât la Kelly.

– Ce, ai înnebunit? scrâșni el. Fiica mea are doar trei ani. Ce te-a apucat? Vrei să moară de spaimă?

Din locul unde stătea așezată Kelly, în sicriu, omul părea uriaș – înalt de cel puțin trei metri.

Știa că era naivă, dar pe lângă el se simțea mărunțică de tot.

Cele două fantome ajunse pe verandă rămaseră încremenite, cu cearșafurile albe unduindu-li-se în jurul gleznelor. Brațele le ieșeau prin găurile practicate într-o parte și alta, astfel încât să-și poată ține pungile cu dulciuri. Ochii, vizibili prin tăieturile rotunde, pendulau încoace și-ncolo între acadelele îmbietoare din castronul lui Kelly și chipul încruntat al bărbatului. Stafia cea mică se ținea de el, cu fața îngropată în umărul lui și punga strânsă în pumn.

– Nu, bineînțeles că nu! Eu... eu doar... se bâlbâi Kelly, negăsind nici o scuză. Niciodată nu mai provocase o asemenea reacție!

Era celebră în cartierul acela din Hope, Texas, pentru numărul ei de Halloween. Îi plăcea să joace rolul vampirei sinistre, ridicându-se dintr-un sicriu artizanal de lemn pictat, pentru a oferi tratațiile de Halloween. Și copiilor le plăcea, întotdeauna.

– Tremură toată, pentru numele lui Dumnezeu! își strânse omul fetița în brațe, aruncând încă o privire cruntă spre Kelly. Nu-i nimic, Toby, șopti el, cu ochii negri îmblânzindu-se când își privi fiica. Nu-i nimic.

Timp de câteva secunde, pulsul lui Kelly se zbuciumă într-un ritm incomod. Simți un mic vârtej cald în stomac, observând vizibila afecțiune dintre tată și copil. Apoi, bărbatul întoarse ochii spre ai ei. Erau reci ca gheața, și toate sentimentele de căldură i se risipiră.

Dacă privirile puteau ucide, reflectă abătută Kelly, ar fi avut nevoie cu adevărat de un sicriu.

– N-am vrut s-o sperii așa, spuse ea.

Se încruntă. Nu, nu era tocmai adevărat.

– Vreau să zic, am *încercat* s-o sperii, recunoscu. Dar nu așa. Nu în sens rău.

Omul se încruntă și mai tare. Nu părea să aibă simțul umorului. O făcea să se simtă ca o broască râioasă. Își aruncă picioarele peste marginea sicriului și, ținând cu efort vasul plin de dulciuri, se ridică.

Căutând să stea cât era de înaltă, îl privi drept în ochi și descoperi că tot uriaș era, deși nu de o statură atât de mitică pe cât i se păruse prima dată. La un metru și șaptezeci și doi, Kelly depășea și ea înălțimea medie, așa că lui îi dădea binișor peste unu optzeci – nivel-de-intimidare, categoric.

Simți că se făcea mai mică – reacție cu care, își spuse, individul probabil era obișnuit. Nu numai că avea o statură impunătoare, dar arăta și extraordinar.

Putea ghici ce farmec putea să emane dacă ar fi zâmbit. Mă rog, se îndoia că avea șansa să afle, după cum se prezentau lucrurile.

Nu că ar fi vrut să știe. Puțin îi păsa. Era liberă. Liberă! Și nu era deloc momentul să-și creeze noi obligații.

Dar nu voia nici să-și facă dușmani.

– Ascultă, crede-mă că-mi pare rău, îndrăzni ea. Dacă pot face ceva...

Lăsă fraza în aer, neajutorată.

Omul nu schiță nici un gest de a-i accepta scuzele. Kelly simți cum i se strecura iritarea pe șira spinării.

Cine se credea individul, la urma urmei?

O privire scurtă spre cele două fete mai mari o înștiință că nu se speriaseră de ea câtuși de puțin. Ba chiar își lungeau gâturile, încercând să studieze coșciugul din spatele ei.

Până și stafia din brațele tatălui făcea acum ochi, întorcând pe jumătate capul spre Kelly, cu o privire precaut-curioasă. Kelly încercă să-i zâmbească, dar fetița se ascunse imediat din nou la pieptul tatălui ei.

Lui Kelly i se părea că era mai mult intimidată decât speriată.

– Nu te teme, iubito, spuse ea, pe un ton încurajator. Își dorea să poată întinde mâna și s-o bată amical pe spate, dar expresia de pe chipul tatălui îi înghețа orice intenție. Micuța Toby o privi din nou, de astă dată fără să-și mai ascundă fața când Kelly îi surâse iar. Totuși, continua să se țină strâns de tatăl ei.

Kelly se mulțumi cu terenul câștigat până acum. Întorcându-se spre cele două fete mai mari, le zâmbi:

– Vouă nu vă e frică de mine, așa-i?

Clătinară din capete negativ.

– Vreți să vă uitați în sicriul meu?

Aprobară dând din cap. Și se și repeziră.

Kelly îl privi din nou pe tatăl fetelor.

– Vezi, nu e decât o joacă...

– Poate-ar fi bine ca la anul să pui un anunț, o întrerupse omul, întru totul la fel de repezit ca înainte.

Kelly se burzului pe loc.

– Ei, poate că nici *dumneata* n-ar trebui să scoți o fetiță de trei ani la Halloween, dacă nu crezi că e pregătită, replică ea. Fac figura asta în fiecare an. Și nicio-

dată nu m-am mai pomenit cu o asemenea reacție. Dacă mi se întâmpla, n-aș mai fi făcut-o.

Se opri, străduindu-se să nu se înfurie și mai tare. Nu voia să tulbure fetițele, luându-se la ceartă în fața lor.

Mare păcat că micuța gâgâlice era atât de timidă. Kelly își dorea s-o fi putut liniști mai mult. Deși malacul ăla posesiv nu prea părea dispus s-o lase să încerce.

– Copiii din cartier ar fi dezamăgiți dacă nu mi-aș face numărul, continuă ea, cu răceală. Le place la nebunie...

– Ei bine, nu și acestor copii din cartier.

Kelly clipi din ochi. Revelația că locuia în apropiere o surprinsese atât de tare, încât uită să sublinieze că măcar doi dintre copiii lui erau de-a dreptul fascinați de spectacolul ei de Halloween.

– Locuiți prin apropiere? întrebă.

Nu-l mai văzuse niciodată pe omul din fața ei, de atâta lucru era sigură. Cu chipul său oacheș, ochii pătrunzători ca două săgeți și statura impresionantă, dacă-l întâlnea vreodată, nu l-ar fi uitat.

Fără s-o ia în seamă, omul își mută fetița din brațe pe șold și, cu mâna liberă, le făcu semn celorlalte două s-o ia înaintea lui, spre treptele verandei de lemn.

– Haideți, Carrie, Michelle. Să mergem.

– Dar, tăticule... scânciră la unison cele două fete, cu ochii spre bolul cu dulciuri din brațele lui Kelly.

– Se mai găsesc și altele, destule, prin casele din cartier, le îmboldi el înainte. O să vă căpătați bomboanele.

N-o mai privi pe Kelly, în timp ce înghiontea fetele să coboare de pe verandă.

Rezemându-se de un stâlp, nedumerită, Kelly privi pe urmele lor cum dispăreau în întuneric.

„Nu și acestor copii din cartier," se răstise individul la ea. Kelly cunoștea pe toată lumea din cartier. Ce naiba, îi cunoștea practic pe toți locuitorii micului orășel Hope, din nordul Texasului.

Reveni la sicriu, încă nedumerită. Auzea alți copii apropiindu-se în lungul străzii, copii care, fără îndoială, își așteptau sperietura anuală de Halloween, la casa Thompson.

Kelly nu putea să-i dezamăgească. Coborî din nou capacul coșciugului, strângând pe burtă vasul cu dulciuri, hotărâtă să-și joace rolul cum se cuvenea.

Preluase tradiția Thompson de Halloween de la părinții ei, cu șase ani în urmă, când muriseră – pe lângă alte responsabilități, mult mai grele, cum ar fi fost creșterea fraților ei de doisprezece ani, gemeni. Acum, când Brian și Bethany plecaseră în sfârșit la colegiu, presupunea că ar fi putut să treacă peste sperietura de sărbători, mai ales de vreme ce nu ajunsese acasă decât în urmă cu câteva ore.

Fusese plecată toată săptămâna, relaxându-se pe litoralul mexican, grație unui bilet de avion gratuit și camerei într-un hotel de lux la jumătate de preț. Vacanța se datora slujbei sale de lungă durată la Holiday World Travel, una dintre cele două elegante agenții de voiaj din Hope. Pentru un oraș atât de mic, Holiday World făcea afaceri cu vioiciune, iar în trecut Kelly pierduse multe ocazii de voiaje gratuite, sau aproape gratuite.

Brian și Bethany erau acum instalați în propriul lor apartament din Lubbock, ocupați cu studiile superioare, prieteni noi și planuri de viitor, câtă vreme Kelly, la douăzeci și șapte de ani, era în sfârșit liberă să facă toate lucrurile la care în ultimii șase ani nu putuse decât să viseze. Lucrurile la care renunțase la vârsta de douăzeci și

unu de ani, când devenise întreținătoarea legală a doi copii speriați și sfâșiați de durere.

Planificase să-și petreacă maximum timp posibil de călătorind, începând cu mici ieșiri în weekend, organizate pe tot parcursul toamnei, și o croazieră de Crăciun în Caraibe, cu câteva prietene necăsătorite. Acum, când Brian și Bethany erau destul de mari ca să-și facă propriile planuri de vacanță – mergând la schi cu prietenii, în timpul vacanței de iarnă – Kelly era liberă să se distreze.

Însă chiar și așa, existau unele lucruri pe care le prețuia mult în orașul Hope, iar sărbătoarea de Halloween făcea parte dintre ele. Și astfel, de la aeroport alergase direct acasă și, chiar înainte de asfințit, scosese vechiul sicriu pe verandă.

Prima experiență din seara aceea îi turtise toată voia bună, dar n-avea de gând să și-o lase distrusă doar de un tată încuiat la cap.

Din fericire, individul o scutise de prezența lui; călătorie sprâncenată îi dorea. Indiferent ce probleme avea, nu era grija ei. Trase adânc aer în piept, apoi expiră o dată cu el și proasta dispoziție pe care i-o provocase întâlnirea cu individul.

Apoi, dintr-o dată, în conștiință îi erupse o revelație crudă, prinzând-o pe nepregătite. Cu o scurtă exclamație, tresări și dădu să se ridice, surprinsă, lovindu-și fruntea de capacul închis. Înghițindu-și un țipăt de durere, cu o senzație de gol în stomac, știu prea bine cu cine se certase.

Și mai știu un lucru. Că nu-l văzuse pentru ultima oară. Nici pe departe.

* * *

– Vrei o acadea de la mine, tăticule?

Garth Holloway zâmbi obosit. Renunță să mai caute o spatulă, puse deoparte cutia încă plină cu ustensile de bucătărie prin care scotocise și se așeză la masă, față în față cu fiica lui cea mai mică.

Micul dejun și despachetatul puteau să mai aștepte. În acel moment, Toby avea nevoie de el.

– Sigur, dulceață.

Acceptă oferta lui Toby, știind că altfel ar fi dezamăgit-o. În pofida sistemului dezordonat de a mânca pe care-l adoptaseră cu toții în ultima săptămână, nu obișnuia în mod frecvent să-i satisfacă – nici ei și nici lui însuși – pofta de dulciuri înaintea micului dejun.

Deocamdată, însă, abandonă predica pe tema alimentației. Toby cunoscuse deja destule dintre realitățile dure ale vieții, pentru o fetiță de numai trei ani.

Garth închise strâns ochii, în fața neașteptatului acces de durere care-l cuprinse la gândul suferinței fiicei sale. Pe cine încerca să amăgească? Suferise cât să-i ajungă pentru toată viața. Cu toții suferiseră.

– E cu struguri. Preferata mea. E și preferata ta, tăticule?

Garth deschise ochii, făcând un efort să revină la realitate. În ultima vreme îi era ușor, mult prea ușor, să se lase răpus de gândurile negre. De dragul copiilor, dacă nu de altceva, trebuia să se comporte ca și cum lumea lor n-ar fi fost zdrobită precum o cutie de suc călcată de un autocamion Mack.

– Îmi plac strugurii, afirmă el.

Toby zâmbi, cu fețișoara ei rotundă ca de îngeraș luminându-se toată, în timp ce-și concentra atenția spre acadeaua lipicioasă.

În acele momente, era foarte fragilă. Toți cinci erau.

Din fericire, Toby trecuse peste șocul de a-și vedea vecina ridicându-se dintr-un sicriu.

Garth simți în pântec un mic junghi de vinovăție. Știa că, probabil, o tratase prea aspru pe femeia aceea. În copilărie, spectacolul ei sinistru l-ar fi distrat și pe el copios.

Atâta doar că nu se așteptase. Avusese o săptămână grea și plină de emoții, începută cu despărțirea de casa din Dallas pe care o cumpărase cu zece ani în urmă, când încă mai credea că veșnicia exista în realitate.

Acum, o luau de la început – un oraș nou, o casă nouă, o viață nouă. Le înscrisese pe toate la noile școli, chiar și pe mica Toby. Urma să învețe la o grădiniță excelentă, vizavi de Hope Animal Clinic, unde Garth se alătura unei practici medicale deja prospere. Își făcuse planul meticulos, gata să-l pună în aplicare cu începere de luni dimineață la prima oră. Programul de la liceu se termina primul, așa că Liza urma să sosească acasă la timp pentru a le întâmpina și supraveghea pe Carrie și Michelle. Pe la cinci, Garth avea s-o ia pe Toby de la grădiniță. Spera să învețe cum să gătească înainte de a muri cu toții de foame – servitoarea pe care o angajase după plecarea Juliei refuzase să urmeze familia „pe coclauri“, cum bombănise ea.

Cu toate schimbările care aveau loc, Garth sperase ca ieșirea cu copiii la colindatul de Halloween să le ajute pe fete să se aclimatizeze mai ușor cu noul mediu ambiant. Liza, însă, refuzase să iasă din camera ei cea nouă pentru a-și însoți surorile, iar Toby se smiorcăise încă dinainte de a fi ieșit din casă. Toată după-amiaza plânsese intermitent după „casa lui Toby“, adică fosta lor locuință. Numai Carrie și Michelle păruseră pătrunse de spiritul serii.

Din nefericire, la prima casă pe care o vizitaseră, vecina lor o speriase pe Toby. Așa că biata femeie suportase rezultatele tuturor frustrărilor și emoțiilor reprimate din săptămâna trecută.

O „biată femeie“ destul de drăguță, ca s-o spună pe-a dreaptă – fapt care, Garth trebuia să recunoască, putea să fi contribuit și el cât de cât la reacția sa exagerată. O găsise pe tânăra femeie atrăgătoare încă din clipa când răsărise din coșciugul ei sinistru. Pe sub machiajul alb cadaveric, rujul rubiniu și o perucă de care s-ar fi mândrit până și Elvira, avea trăsături delicate și fine. Și nici drăcovenia aia neagră pe care o purta pe ea nu prea reușea să-i ascundă formele zvelte. Reacția lui instinctivă de mascul fusese mult mai înspăimântătoare decât orice ștrengărie de Halloween.

Crezuse că acea parte din el ieșise din acțiune. Pentru totdeauna. Faptul de a descoperi că era doar adormită, nu moartă, nu constituia deloc o revelație fericită.

La fel de nedorite erau și mustrările de conștiință care îl atenționau că îi datora femeii scuze. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era s-o mai întâlnească vreodată. Legarea unei relații cu o vecină atrăgătoare, fie și numai la nivel de salut, nu figura *în nici un caz* pe lista lui de sarcini.

Nu avea nevoie de asemenea probleme.

Ușa unui dulap se trânti pe neașteptate, atrăgându-i atenția. Recunoscu zgomotul încă înainte de a întoarce capul. Liza era tot supărată.

– Salut, Liza.

Fata nu-i răspunse. Întorcându-i tatălui ei spatele, cu părul blond și bogat, lung până la talie, unduindu-i-se, deschise robinetul chiuvetei de la bucătărie. Umplu cu apă o ceașcă de plastic decorată cu personaje de desene animate, unul dintre puținele obiecte care fuseseră păstrate.

– Liza, ia uite! strigă Toby. Uite câte acadele am!

Liza se întoarse, privind spre grămada dulciurilor de Halloween pe care Toby le răsturnase din punga cu cadouri în mijlocul mesei din bucătărie. Întrucât rămăsese închisă în camera ei, chiar și după ce surorile sale se întorseseră, în seara trecută, Liza încă nu aflase nimic despre aventurile lor.

– M-hm, fu singurul răspuns pe care-l obținu Toby de la sora ei.

– Trebuia să vii cu noi, turui mai departe fetița. Puteai să capeți și tu niște dulciuri.

Își înclină căpșorul, cu părul blond buclat săltându-i.

– Da' poți să iei de la mine, dacă vrei.

Liza, care la paisprezece ani se considera mai presus de toate acele prostii cu „ne dați ori vă speriați", își mușcă buza de jos. Ar fi vrut și ea niște acadele și ezita între a rămâne îmbufnată față de fapta lor sau a ceda poftei de dulciuri. Garth își stăpâni un zâmbet, în timp ce-i urmărea conflictul interior.

Le auzea pe Carrie și Michelle în living, privind desenele animate de duminica dimineața și comparându-și câștigurile. Se îndoia că și-ar fi împărțit prada cu tot atâta generozitate ca sora lor mai mică. Și bănuia că aceleași gânduri îi treceau și Lizei prin minte, știind că, dacă dorea ceva dulce, n-ar fi stricat să accepte oferta atâta timp cât avea șanse.

– Mulțumesc, spuse ursuză Liza. Și înhăță din grămadă o bucată de ciocolată.

– Am văzut o doamnă care ieșea dintr-un sicriu! o informă Toby.

Viziunea acelor ochi surprinzător de albaștri pe fața machiată cadaveric îi produse lui Garth un șoc în minte. Se întrebă oare cum o fi arătat fără machiaj. Ce culoare avea părul ei? Care-i era nuanța pielii?

Tuși, simțind dintr-o dată că se îneca, și-și alungă întrebările din cap. La treizeci și cinci de ani, viața lui sentimentală era în sens oficial încheiată. Fetele aveau nevoie de el și ele se aflau pe primul loc. Nimic mai simplu.

– M-am speriat, continuă Toby. Da' tăticul m-a luat în brațe. Nu era o doamnă moartă de-adevăratelea, nu-i așa, tăticule? îl privi ea pe Garth.

Carrie intră în bucătărie, urmată de Michelle. La fel ca Liza și Toby, și ele moșteniseră părul auriu al mamei lor și ochii negri ai tatălui.

Începură să asculte conversația.

– Nu, dulceață, era vie, răspunse Garth. Ți-am mai explicat. Nu era decât o glumă de Halloween.

Liza păru interesată, cu ochii ei negri dintr-o dată atenți.

– Mișto.

Se întoarse, privindu-și tatăl, cu toate semnele de nemulțumire dispărute pentru moment.

– Mi-ar fi plăcut s-o văd.

– Toby a plâns, iar tăticul s-a înfuriat pe doamna, spuse Carrie.

– Ne-a pus să plecăm și nici măcar n-a lăsat-o să ne dea dulciuri. Și dădea niște calupuri mari de ciocolată! adăugă Michelle.

Zâmbetul Lizei dispăru. Îi aruncă tatălui ei o privire feroce.

– Nici nu mă mir, mormăi ea și, ridicându-se, ieși, probabil pentru a se întoarce în camera ei. Distruge totul, mai bombăni, de pe scară.

Un pas înainte, doi pași înapoi, își spuse Garth. Tocmai când Liza începea să se destindă – zdrang, jos cu obloanele, la cea mai mică provocare.

Conchise că întreaga situație nu era decât încă un

exemplu al motivului pentru care nu avea nevoie de o femeie în viața lui. Vecina aceea nici măcar nu se afla alături, și îi crea probleme. De parcă n-ar fi avut și-așa destule.

– Vrea cineva clătite și șuncă? propuse el, cu o veselie forțată.

În clipa următoare, își aminti că încă nu găsise spatula, așa că se ridică și porni să cotrobăiască iarăși printr-una din cutii.

În casă se auzi un sunet de clopoțel, atrăgând atenția tuturor.

– E cineva la ușă, tăticule! anunțară cele trei surori.

Garth își aruncă în lada de gunoi bețișorul acadelei și porni spre antreul din față, cu Carrie, Michelle și Toby pe urmele lui, croindu-și toți patru drum printre lăzi și genți nedesfăcute. Amintindu-și abia acum să stingă lumina de pe verandă, pe care o lăsase aprinsă toată noaptea, Garth deschise ușa.

O femeie înaltă, cu părul ca un fuior de miere și ochii asemenea unui cer de vară fără nori, îl privea în lumina blândă a dimineții. Purta un tricou de bumbac roz, cu mâneci lungi, și blugi decolorați care i se lipeau strâns pe șoldurile și coapsele suple. Era neobișnuit de bronzată pentru prima zi a lunii noiembrie.

– Vă pot ajuta cu ceva? se interesă Garth, nedumerit, întrebându-se de ce apărea cineva, și mai ales acel înger drăgălaș, în pragul casei lui, dimineața la prima oră. Parfumul ei subtil, de flori de cireș, îi învăluia simțurile.

– Sper că nu vă deranjez, răspunse femeia cu o voce înceată, care sâcâi memoria lui Garth. M-am gândit să vă aduc asta, ridică ea o cutie metalică pentru fursecuri, decorată cu dovleci pictați în culori vii. Ca ofrandă de pace.

Îi adresă un zâmbet tremurător, părând aproape că se aștepta să-i trântească ușa în față. Garth își simți stomacul căzând pe pardoseala cu dale de gresie, în timp ce-și dădea seama că era *ea*.

Capitolul 2

– Sper că n-am picat într-un moment prost.

Lui Kelly îi venea să arunce cutia cu fursecuri pe prag și s-o ia la sănătoasa. Ar fi fost mult mai curajoasă, dacă se afla în casa ei.

Contase pe șansa ca înfierbântata confruntare din seara trecută să nu se repete. Nu dorea decât să dreagă pagubele provocate relațiilor între vecini.

Prepararea unei serii proaspete din fursecurile cu ciocolată, favorite ale lui Brian și Bethany, și propunerea unui armistițiu, i se păruse cea mai potrivită soluție. Cu siguranță, orice ar fi fost mai bine decât să fie certată cu un vecin apropiat.

Din păcate, când îi venise ideea, în zorii zilei, uitase temporar cât de bine arăta vecinul respectiv și ce efecte ciudate putea să aibă asupra pulsului ei. Mai ales când nu-și dezgolea colții.

Ca de pildă, acum. În momentul de față, se holba la ea ca și cum ar fi fost o extraterestră. Fetița cea mai mică, Toby, se ascundea după picioarele lui, iar celelalte două fete o priveau cu ochi mari din hol. Toate trei erau încă în

cămăși de noapte, pe când tatăl lor purta un tricou alb și jeanși. Arăta absolut seducător.

Kelly se concentră asupra copiilor, încercând să-și amintească numele celor două fete mai mari. Carrie și Michelle. Da. Dar care era una și care cealaltă?

Oricum, indiferent care cine era, reușeau s-o neliniștească foarte tare. Era ceva ciudat la toate acele perechi de ochi căprui ca ai unor ursuleți, ațintiți asupra ei în același timp.

– Eu sunt, ăă, Kelly Thompson. De alături. Știți, de-aseară. Eu eram cea din sicriu.

Cea cu fiascoul, adăugă ea în gând.

– Știu cine ești, răspunse bărbatul.

Ochii lui incredibil de întunecoși aveau o culoare căpruie intensă, apoape neagră, diferită de nuanța din ochii fetelor. Intenși și îmbătători. O sfredelau drept până-n suflet, cu o dogoare pe cât de inexplicabilă, pe atât de incontestabilă.

– A. Mă rog, cred că n-am început sub cele mai bune auspicii, se aventură ea, cu nervozitate. Dar locuim totuși în vecinătate și sper că putem fi prieteni. Așa că v-am adus asta.

Și întinse mâna în care ținea cutia cu fursecuri.

Un moment, crezu că bărbatul n-avea s-o ia. Când degetele sale lungi le atinseră pe ale ei, străbătându-i tot brațul cu fiori ca un curent electric, practic scăpă cutia în mâna lui.

– Bine, atunci...

Începu să se retragă. Își făcuse datoria.

– Așteaptă.

Kelly se opri.

– Mă bucur că ai venit.

Părea să pronunțe cu greutate aceste cuvinte, ca și cum ar fi știut că-i datora o scuză, dar nu ardea de nerăbdare s-o facă efectiv.

– Îmi pare rău pentru aseară, spuse el încet.

Kelly îl privi lung. Până și o pană ar fi putut-o doborî de pe picioare. Tocmai când îl încondeiase ca pe o brută – deși o brută chipeșă și sexy – pe el îl apucaseră amabilitățile.

– Cu toții suntem puțin cam extenuați și răvășiți din cauza mutării, continuă bărbatul. N-ar fi trebuit să mă răstesc la dumneata.

– Înțeleg, răspunse Kelly.

Auzind-o, păru ușurat, ca și cum n-ar fi fost sigur de reacția ei, apoi zâmbi. Ridurile calde din jurul ochilor lui aveau un efect magic contagios. Kelly simți un val de fiori senzuali, care o făcură să surâdă și ea.

– Știam că această casă fusese vândută, dar săptămâna asta am lipsit din oraș. Abia aseară m-am întors. De unde sunteți?

– Din Dallas.

– Aha.

Hope se afla cam la patruzeci de minute nord de Dallas.

– Sper că vă place aici. Nu se compară cu marele oraș.

Cu oricâtă nerăbdare aștepta să înceapă călătoriile, Kelly știa că întotdeauna s-ar fi întors acasă în micul Hope. După plecarea gemenilor, n-avea să mai fie o cușcă, ci sediul ei de bază.

– Contez pe faptul că nu se compară cu un oraș mare, spuse bărbatul; nu intră în amănunte, lăsând-o pe Kelly să se întrebe ce însemna acest comentariu. Apropo, continuă el, numele meu este Garth Holloway. Iar ea e Toby, arătă cu capul spre fetița care se ținea de piciorul lui, gesticulând apoi spre cele două fete mai mari: ele sunt Michelle și Carrie.

– Acolo-s fursecuri? întrebă fata pe care o numise Carrie. Părea să fie cea mijlocie. De șapte sau opt ani, presupuse Kelly.

Toate cele trei fete aveau păr blond strălucitor, în contrast cu ochii lor aproape negri. Se vedea clar de la cine moșteniseră ochii, iar Kelly presupuse că părul era al mamei lor, întrucât tatăl avea capul acoperit de șuvițe ondulate scurte, castanii și dese.

Mama. Sigur că da. Omul trebuia să aibă și o nevastă, nu?

Se simțea prost că o apucaseră furnicăturile numai de la o mică atingere. Probabil că mama fetelor se afla în bucătărie, întorcând clătite chiar în clipa aceea – și probabil n-ar fi fost prea încântată că lui Kelly îi veneau idei lascive în legătură cu bărbatul ei.

Și chiar dacă Garth Holloway ar fi fost necăsătorit, Kelly nu avea oricum obiceiul de a se uita după bărbați. Și cu atât mai puțin după un bărbat cu o liotă de copii mici.

Se concentră asupra lui Carrie, trăgând concluzia că toate își regăsiseră echilibrul. Mare ușurare.

Gata cu furnicăturile, își spuse ea.

– Da. Sunt fursecuri, îi zâmbi Kelly fetiței. Cu ciocolată.

– Oooo, mă dau în vânt după alea cu ciocolată! exclamă Carrie.

– Și eu! îi ținu isonul și fetița mai mare, Michelle.

– Și mie îmi plac fursecurile cu ciocolată, se adăugă o voce mai subțire, de după tatăl ei.

Kelly se aplecă.

– Bună, o salută ea pe Toby, care o studia, ținându-se strâns de piciorul tatălui ei. Îmi pare rău că te-am speriat aseară.

Toby o privi cu seriozitate.

– Nu-mi mai e frică, spuse ea încet.

– Foarte bine, îi zâmbi Kelly.

Fetița zâmbi și ea.

Garth urmări schimbul de replici. Toby fusese întotdeauna o sfioasă, iar el era deosebit de protector față de ea. Se bucură când Kelly se ridică din nou, părând să știe din instinct că deocamdată nu trebuia să mai forțeze nota.

– Mulțumim, spuse el.

Kelly ridică din umeri.

– Ei, eu ar fi mai bine să...

– Dorești o cafea?

Asta de unde-i mai venise? se dojeni Garth. Dar nu-i părea rău că o invitase. Din cine știe ce motiv pe care nu-l putea înțelege, nu voia ca acea femeie să plece. Nu încă.

– N-aș vrea să vă deranjez, răspunse ea, șovăitoare.

– Nu ne deranjezi deloc, o asigură Garth.

Văzu că-și rodea buza de jos, părând să analizeze invitația. Garth ar fi avut nevoie de o daltă ca să-și desprindă privirea de buza aceea gingașă și delicioasă.

Fără îndoială, era căsătorită. O femeie care arăta ca ea n-avea cum să fi rămas singură. La cafea, îi putea povesti totul despre soțul ei. Fără îndoială că, ascultând-o, i s-ar mai fi atenuat reacția nedorită care începea să fiarbă într-însul ori de câte ori se uita la ea.

– Mă rog, bine, se hotărî Kelly.

– Perfect. Poftește, îi făcu el semn să intre, iar fetele o tuliră din drum ca niște șoricei.

Kelly porni printre genți și cutiile nedespachetate, privind în jur în timp ce-și croia drum spre bucătărie. Îi cunoscuse destul de bine pe cei doi soți vârstnici care locuiseră înainte în casa aceea, dar acum interiorul arăta altfel. Golaș, își dădu ea seama în sfârșit. Nici un tablou pe

perete, nici un bibelou pe mobilă. Livingul se putea lăuda cu dotările obișnuite – canapea, măsuță de cafea, televizor. Dar nici un obiect personal. Nimic cald. Numai strictul necesar.

Presupunea că misterioasa doamnă Holloway încă nu apucase să etaleze amintirile și fotografiile de familie. Se părea că nu avuseseră timp să facă mare lucru. Oriunde se uita, practic, erau stivuite cutii.

Nici bucătăria nu se prezenta mult mai bine, cu tot farmecul însorit pe care i-l conferea fereastra imensă din spatele alcovului pentru servitul mesei și tapetul cu mere și inimi. În lungul unui perete se înșirau cutii nedesfăcute.

Categoric, îi lipsea o contribuție feminină, își spuse Kelly. Majoritatea femeilor ar fi despachetat mai întâi articolele de bucătărie, dar acestea păreau să figureze ultimele pe lista de față. Bufetele nu conțineau nimic, cu excepția unui filtru de cafea și a unor resturi ce păreau să fi rămas de la cină – două cutii de pizza goale.

Ciudat. Foarte ciudat.

Garth puse cutia cu fursecuri pe masa de bucătărie, în mijlocul unui morman de acadele și bucăți de ciocolată. Indică unul dintre scaunele din lemn de nuc lăcuit, cu spătar de șipci.

– Ia loc, dădu el din cap spre Kelly.

Fetele năvăliră spre celelalte scaune, în timp ce Kelly se așeza. Cu toții o priviră în tăcere. Se simțea ca subiectul unei lucrări practice la ora de științe ale naturii.

Nu mai văzuseră niciodată o femeie în bucătăria lor? Cum să nu, își reaminti Kelly. Doar aveau și ele o mamă pe undeva, nu?

Garth se apucă de pregătitul cafelei.

– Câți ani ai? o întrebă Kelly pe Carrie, sperând să spargă gheața.

– Șapte. Sunt în clasa a doua.

– Eu am zece și-s într-a cincea, se rezemă Michelle cu coatele pe masă și bărbia proptită în mâini. Tu câți ani ai?

– Michelle! o mustră Garth, întorcând capul dinspre cafetieră. Scuz-o, îi spuse el lui Kelly. Nu e nevoie să-i răspunzi. Mă tem că, dacă nu le oprește cineva la timp, urmează să te întrebe ce greutate și înălțime ai.

Nu că Garth nu i le-ar fi estimat deja el însuși. Un metru și șaptezeci și doi, apreciase el. Șaizeci și opt de kilograme. Avea talia îngustă, fiind totuși curbată în toate locurile potrivite.

Înghiți în sec. Era mai incorigibil decât fetițele.

– Nu face nimic, zâmbi Kelly; avea niște dinți extraordinari – albi și regulați. Am douăzeci și șapte de ani, le spuse ea fetelor, fără nici cea mai mică urmă din jena pe care o manifestau cele mai multe dintre femei când venea vorba despre vârsta lor.

Julia, în special, fusese foarte crispată pe tema asta. Garth n-o înțelesese niciodată, dar acum își dădea seama că ar fi trebuit să observe semnele, să se aștepte la ceea ce urmase.

În fond, însă, nu-și imaginase nicicând că mama celor patru frumoase fete ale lui avea să-i părăsească vreodată. Dorise ceva mai mult decât avea și era destul de clar că ideea de *mai mult* a Juliei însemnase de fapt *mai puțin*. Să aibă mai puțin de-a face cu el și copiii, adică.

– Probabil că dumneata și soția nu vă mai vedeți capetele de treburi, cu fetițele astea trei, continuă Kelly.

Garth simți în burtă un junghi familiar, sfâșietor, urmat de scutul înghețat care-l ajuta să suporte viața ori de câte ori îl întreba cineva despre mama fetițelor.

– Soția mea și cu mine am divorțat, spuse el calm, fără a intra în amănunte.

– Mămica noastră locuiește în California, adăugă Carrie.

Durerea ce se simțea în glasul lui Garth o făcu pe Kelly să i se taie respirația. Aruncând o privire furișă spre fete, văzu că Toby își vârâse degetul mare în gură. Carrie își rodea buza, iar Michelle se rezemase de spătar, cu brațele încrucișate strâns peste piept. Suferința din încăpere era palpabilă, dacă nu chiar vizibilă.

– Aha...

Kelly nu prea știa ce să spună.

– Îmi pare rău.

– Și suntem patru fete, nu trei, adăugă Michelle.

În sinea ei, Kelly era recunoscătoare pentru diversiune.

– Patru?

Îi aruncă o privire lui Garth. Femeia aia îl lăsase singur cu *patru* fiice?

Expresia lui rămase nepătrunsă.

– Mai am și o fată de paisprezece ani. Liza. E sus.

Terminând cafeaua, se întoarse și deschise un dulap aproape gol. Scoase două cești și le umplu.

Patru fete. Fără mamă. Acum, Kelly înțelegea goliciunea pereților și prezența cutiilor de pizza.

Amintindu-și spiritul protector al lui Garth, sfiala lui Toby și privirile curioase ale lui Carrie și Michelle din seara trecută, Kelly își dădu seama că familia aceea suferea – era o familie la ananghie. Trecuse și ea prin așa ceva, cu propria ei familie.

Inima o îndemna să le cuprindă pe fete într-o îmbrățișare plină de compasiune, pe când instinctul de conservare o zorea în același timp să iasă, să fugă cât putea de repede din casa familiei Holloway. Și, în ceea ce-l privea pe Garth Holloway, nu voia să asculte ceea ce-i spuneau despre el instinctele sale primitive.

Garth puse în fața ei o cană cu cafea aburindă, o linguriță și o zaharniță.

– Mulțumesc, murmură Kelly, cu un ușor surâs, în timp ce Garth se așeza în fața ei, cu cealaltă cană.

Băutul unei cafele împreună cu acel om nu prea echivala cu un amestec în viața lui de familie, își reaminti Kelly. Nu avea nici un motiv de a intra în panică.

– Și dumneata? întrebă el dintr-o dată. Ești căsătorită?

– Nu, răspunse Kelly. Au locuit cu mine fratele și sora mea, dar acum sunt plecați la Texas Tech, așa că stau singură.

– Aha. Înțeleg.

Răspunsul ei părea aproape să-l surprindă. Apoi, Carrie făcu o mișcare spre cutia cu fursecuri, distrăgându-i atenția dinspre Kelly.

– Auzi, ia las-o-n pace! Nici un fursec, până după micul dejun! o dojeni Garth, luându-i din mână cutia de dablă împodobită cu dovleci.

Fetița de șapte ani se bosumflă.

– Dar ne-ai dat voie să mâncăm dulciuri! protestă ea. De ce nu putem lua și fursecuri?

Kelly își puse zahăr în cafea, stăpânindu-și un zâmbet la adresa logicii fetiței.

Garth păru să-i observe licărirea de amuzament din ochi, pe care nu prea reușise să și-o ascundă.

– Vreau să știți că nu putem mânca întotdeauna dulciuri la micul dejun, se grăbi el să precizeze. Azi a fost o excepție.

– Ieri am avut gogoși de la brutărie, interveni Michelle.

– Iar săptămâna asta, de două ori a trebuit să mâncăm pizza rece, nu se lăsă nici Carrie. Iar în altă zi, am avut prăjituri și înghețată!

– Vreau și acum prăjitură! li se alătură și Toby.

Kelly nu-și mai putu stăpâni zâmbetul.

Garth părea stânjenit.

– Zău așa, noi de obicei nu... Încă nu ne-am instalat complet aici...

– E-n regulă, răspunse Kelly, bucuroasă că se spărsese gheața apărută când întrebase despre mama fetelor. Înțeleg. Serios.

– Mulțumesc, zâmbi Garth, cu un surâs sincer și sexy.

Kelly simți un nou val de tensiune ametitoare. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi. Niciodată nu mai fusese afectată așa de un bărbat. Niciodată. De unde provenea toată acea fierbințeală? Nedumerită și îngrijorată, luă pe negândite o gură de cafea fierbinte și-și fripse limba.

– Au!

– Ai pățit ceva? se grăbi Garth să întrebe.

Roșeața se strecură în obrajii lui Kelly.

– Nimic.

Parcă i-ar fi luat limba foc.

– Tăticul e doctor, o informă Carrie.

– Așa?

– Doctor de *animale*, precizează Garth. Nu tratez oameni.

Avea o expresie răutăcioasă, cu o lumină surprinzător de adolescentină în ochi.

– Dar dacă ai nevoie de un vaccin antirabic, să mă anunți.

Kelly dădu din cap, râzând.

– Așa voi face.

Din spatele casei se auzi un schelălăit sonor.

– Ăsta-i Beast, o lămuri Carrie. Cățelul nostru cel nou. L-am luat de la căminul de animale. Azi dimineață a făcut pipi pe covor și tăticul l-a scos în curtea din spate.

– Aha, nu-și putu stăpâni Kelly zâmbetul. Luă încă o sorbitură, mai atentă, din cană.

– Nu cumva ești dresoare de câini, întâmplător? întrebă Garth.

– Nu, lucrez în centru, la Holiday World Travel. Așa că, dacă ai nevoie să faci aranjamente pentru o călătorie, te ajut cu plăcere.

– Ai menționat că ai fost plecată din oraș, săptămâna asta, spuse el.

– În Mexic. Unele dintre avantajele postului constă în bilete gratuite de avion și alte facilități, cum ar fi cazarea la jumătate de preț, în hoteluri. Dar, până cu două luni în urmă, n-am prea putut profita de ele.

Fruntea lui Garth se încreți de curiozitate, iar Kelly continuă:

– Acum șase ani, când au murit părinții mei, mi-a revenit responsabilitatea de a-i crește pe Brian și Bethany – fratele și sora mea. Cu școala și toate activitățile lor de vară, am cam rămas legată pe loc, în Hope. Nu spun că m-a deranjat cu ceva – mă bucur c-am putut să-i ajut. N-aș schimba asta pentru nimic în lume. Dar acum, când gemenii au plecat la colegiu, în sfârșit sunt liberă să călătoresc.

– Deci, ăsta e visul dumitale? Călătoriile? se schimbă el la chip, înăsprindu-se, cu o expresie mai sumbră.

Kelly dădu din cap, mirată de această bruscă modificare de atitudine, dar continuă:

– Într-adevăr. Vreau să umblu prin toată lumea.

Mai luă o înghițitură de cafea, pregătindu-se să vorbească pe larg despre weekendul plănuit în Jamaica, peste două săptămâni.

Înainte de a apuca să deschidă gura, Garth li se adresă fetelor:

– Vreau să vă duceți toate trei sus și să vă îmbrăcați imediat. Trebuie să facem niște cumpărături importante de la băcănie.

– Dar, tăticule, cum rămâne cu micul dejun? se smiorcăi Carrie, cu mâinile în șolduri.

– O să luăm ceva de la Burger Hut, răspunse Garth, arătând spre scară.

Ascultătoare, fetele se lăsară să alunece de pe scaunele înalte și o tuliră.

O fi fost el deficitar în departamentul nutrițional, medită Kelly, dar era clar că le avea pe-astea cu disciplina.

În clipa următoare, privirea lui Garth se întoarse spre ea.

Pe neașteptate, Kelly înțelese că era expediată.

– Cred că e timpul să plec.

Ridicându-se, se întrebă ce spusese pentru a provoca acea încheiere bruscă a conversației. Apoi, își zise că nu era cazul să-și facă griji. Garth Holloway nu era problema ei. Și, cu siguranță, nici nu *voia* să se numere printre problemele ei. Nu venise decât ca să se împace cu noul vecin și, din moment ce-și atinsese obiectivul, era cazul să plece.

– Mulțumesc pentru fursecuri, spuse Garth; zâmbi, dar de astă dată veselia nu i se mai citi și în ochi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Și o conduse pe Kelly la ușă.

– La revedere, o salută el.

– La...

Ușa se închise înainte de a ajunge la a doua silabă, lăsând-o pe Kelly în prag, cu gura căscată.

Capitolul 3

Luni după-amiază, când răspunse la bătaia din ușă, Kelly văzu trei fețe vesele: Carrie, Michelle și o adolescentă – Liza, presupuse ea.

– Bună ziua, răsunară trei voci la unison.

– Bună, fetelor, răspunse Kelly, cam surprinsă. După cât de repezit o expediase Garth sâmbătă, nu se așteptase să mai găsească vreun membru al familiei Holloway la ușa ei. Sau, cel puțin, nu atât de curând.

Kelly terminase lucrul la ora patru și se afla acasă doar de cinci minute, când apăruseră fetele. Cea mai mare îi întinse cutia de tablă decorată cu dovleci.

– A, ați terminat fursecurile.

Kelly deschise ușa cu plasă, luând cutia.

– Repede le-ați mai halit, le zâmbi ea, în timp ce se rezema de tocul ușii.

– Nu primim prea des fursecuri de casă, spuse Michelle.

– Au fost foarte bune, adăugă Carrie.

– Vă mulțumesc.

Kelly o privi pe fata cea mare.

– Tu trebuie să fii Liza.

Era o adolescentă drăguță, numai picioare și brațe, cu partea dintre ele abia începând să se împlinească, abia începând să-și arate făgăduiala frumuseții. În ochii negri i se citea curiozitatea, împreună cu o vulnerabilitate stângace care o atingea pe Kelly undeva în adâncul ei.

– Mda, eu sunt, spuse Liza. Ăăă, mi-au povestit despre fenta cu sicriul, pe care ai făcut-o de Halloween. Părea mișto. Îmi pare rău că n-am văzut și eu.

Carrie și Michelle dădură din capete, cu însuflețire.

– De comă! confirmară amândouă, după care se uitară una la alta, izbucnind în chicoteli.

– Vrei să-l vezi? E în garaj.

Toate cele trei fete se luminară la față.

– Da! strigară ele.

Kelly le făcu semn să intre și le conduse prin bucătărie, spre garaj. Acolo, fetele se culcară pe rând în sicriu, după care Kelly le chemă din nou în bucătărie, să le ofere răcoritoare.

Se așezară la masă, cu paharale înalte de suc în mâini, privind-o lung pe Kelly.

– Mai ai fursecuri? o întrebă Carrie.

– Carrie! o mustră Liza, roșind. Îmi pare rău, îi spuse ea lui Kelly.

– Nu face nimic, zâmbi Kelly. Nu mai am, dar am putea face câteva, dacă vreți.

Nu era obișnuită să aibă companie, de când plecaseră Brian și Bethany, și-și dădu seama cu o tresărire că prezența fetelor în casă îi făcea plăcere. Nu ardea de nerăbdare să le vadă plecând.

– De fapt, dacă vreți, pot să vă învăț cum se fac, propuse ea, amintindu-și ce spuseseră, că nu mâncau prea des fursecuri de casă.

Liza își mușcă buza.

– Chiar poți? Eu vreau să învăț să gătesc, dar tata nu se pricepe și nu mă lasă să experimentez de una singură.

– Nu știe să gătească nimic, confirmă Michelle, dându-și ochii peste cap.

– Azi dimineață, a încercat să facă ouă pentru micul dejun, începu să explice Carrie. A zis că nu putem mânca dulciuri înainte de școală.

Kelly zâmbi, amintindu-și lista mâncărurilor de micul dejun cu care fusese regalată acasă la ele, cu două zile în urmă.

– A făcut jumări de ouă, apoi Toby și-a vărsat sucul de mere pe jos și a început să plângă...

– Iar Michelle a descoperit că Beast îi mânca noul caiet... interveni și Liza.

– Și tăticul s-a supărat, fiindcă Liza și-a dat cu ruj pe buze, completă Michelle. Iar Carrie a spus că nu vrea să se ducă la școală dacă nu-și găsește tenișii roz noi...

– Și tăticul m-a ajutat să-i caut, dar a ars ouăle, încheie Carrie. Pe urmă, l-a dat pe Beast afară în curtea din spate și a șters pe jos. Și după aia a pus-o pe Liza să-și șteargă rujul, ne-am dus la magazin și acolo i-a cumpărat lui Michelle un caiet nou. Apoi, a trebuit să ne luăm niște *burritos* de la Taco Town, pentru micul dejun, și să le mâncăm în drum spre școală.

Pe Kelly o ajungea epuizarea doar ascultând tot acest pomelnic. Întrucât celor mai mulți copii le plăceau *fast food*-urile, reieșea că fetele din familia Holloway mâncaseră peste măsură de multe în ultima vreme, dacă păreau să se fi săturat de ele.

Apoi, Kelly și-l imagină pe Garth Holloway, înalt și arătos, zburdând de colo-colo prin bucătărie ca o boabă de mazăre mexicană săltăreață, de la un dezastru casnic la altul. Imaginea îi aduse un zâmbet pe buze. Și *furnicături* prin trup.

N-o atingea, nici măcar nu o privea. Nu era prezent în încăpere. Se gândea doar la el, și iată ce i se întâmpla.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la Garth. Imediat.

– Sunteți sigure că tatăl vostru n-are nimic împotrivă să veniți aici? se interesă ea. Nu avea chef de noi probleme.

– Eu sunt șefa, până vine tata acasă, răspunse Liza, cu o undă de mândrie în voce.

– Bine.

Kelly se apucă de treabă, înconjurată de trei ajutoare însuflețite, pregătind o serie de fursecuri cu ciocolată. Cu grijă, le lăsă pe toate să participe, Carrie măsurând cantitatea de făină, Michelle amestecând aluatul, Liza reglând temperatura aragazului și punând cu lingura aluatul în tavă.

Se așezară să aștepte până se cocea prima tavă.

– Mă înveți cum să-mi împletesc și eu părul așa? întrebă Liza, privind coada franțuzească a lui Kelly.

– Sigur.

Îi făcu semn să se apropie cu scaunul, după care începu încet etapele împletirii cozii. După ce puse la punct părul Lizei, scoase fursecurile și introduse o nouă serie în cuptor. Apoi, se așezară cu platoul de fursecuri calde și reîncepură lecția de coafură.

– Exersează pe Michelle, o sfătui Kelly. Iar eu voi împleti părul lui Carrie.

Fetele îi povestiră despre noile lor școli, despre profesori și colegii de clasă. Erau atât de ocupate să înfulece fursecuri și să converseze despre școală, haine și pieptănături, încât abia observară când cineva începu să bată la ușa cu plasă.

– Cine e? strigă Kelly, cu ambele mâini ocupate.

– Garth Holloway. Le caut pe fete.

Nu părea deloc bine dispus. Kelly aruncă o privire spre ele. Înghețaseră toate trei.

– Intră! răspunse Kelly. Suntem în bucătărie.

Peste o secundă, Garth ocupă tot spațiul ușii dintre bucătărie și living. O ținea în brațe pe Toby.

Se vedea clar că tocmai se întorsese de la serviciu. Purta pantaloni marinărești de lucru și o cămașă albă, cu cravată multicoloră. Arăta foarte spilcuit. Și foarte sexy. Bătăile inimii lui Kelly porniră într-un galop frenetic.

– Bună, îl salută ea, în voce cu o ușoară sufocare pe care nu și-o putea controla.

– Bună.

Garth contemplă scena – Kelly, cu părul ei șaten-deschis ca mierea, lucios și strâns la spate într-o coadă complicată, iar cele trei fiice ale lui împodobite toate cu pieptănături asemănătoare. Aroma delicioasă a fursecurilor de casă îi atâță mirosul.

Bucătăria era caldă și primitoare, de la broderiile manuale de pe perete până la perdelele albastre cu tivuri dantelate de la ferestre. Pe ușa frigiderului, mai multe fotografii fixate cu magneți reprezentau o pereche de gemeni la diverse vârste. Dintr-o cutie de stejar cu încrustații, pusă pe bufet, se revărsau cartonașe cu rețete, având flori pe margini. Contribuția feminină domnea pretutindeni, atrăgătoare și sugerând confort. Și subtil-senzuală.

Reprezenta opusul total al bucătăriei golașe și sub-utilate din casa Holloway. Nu era nevoie de un geniu pentru a înțelege de ce fiicele lui se așezaseră în jurul mesei lui Kelly ca și cum și-ar fi regăsit patria de mult pierdută.

– Vrei un fursec? îl îmbie Kelly, veselă.

– Nu, mulțumesc.

Își auzi tensiunea din propriul glas, dar nu putea face mare lucru ca să și-o controleze. Se întoarse spre cele trei fete.

– Vreau să plecați acasă, ordonă el, încet. Imediat.

– Tăticule... începu Carrie.

– Ai auzit ce-am spus. În clipa asta.

Michelle deschise gura, apoi o închise din nou. Toate cele trei fete își împinseră scaunele înapoi și se ridicară.

Liza își ridică bărbia, sfidătoare. Buzele ei încordate exprimau o îmbufnare tăcută, dar înverșunată.

Garth o puse pe Toby jos și o înghionti spre Liza. Fetița își strecură mâna într-a surorii sale.

– V-am spus să nu ieșiți din casă, Liza, zise Garth.

Îmbufnarea Lizei deveni și mai accentuată.

– N-am făcut nimic rău, insistă ea. Am venit și noi până în vecini. Mereu ne strici tot cheful!

– Discutăm noi acasă, o privi Garth lung și sever.

Liza ieși furtunos, cu Toby, Carrie și Michelle la remorcă.

– Liza încă nu s-a adaptat la noua ambianță, spuse Garth, în tăcerea grea care urmă ieșirii fetelor. Oftă, simțindu-se dintr-o dată copleșit.

Kelly se ridică în picioare.

– E nevoie de timp ca să te obișnuiești cu un loc nou, comentă ea.

Garth clătină din cap.

– Nu e vorba numai de obișnuință. După divorț, am avut o femeie de serviciu. Rezolva destul de bine problemele gospodăriei și ale fetelor, se ocupa de programele lor... de tot.

– Și n-a venit cu voi?

– N-a vrut să se mute la țară. Iar eu am considerat că mă puteam descurca singur. Acum, că Liza e mai mare,

m-am gândit că e gata să-și asume mai multe responsabilități. S-ar putea să mă fi înșelat.

– N-aș crede. Pare o fată cu simț de răspundere.

– Trebuie să mă bazez pe ea pentru supravegherea lui Carrie și Michelle până ajung eu acasă, continuă Garth. Nu durează decât două ore și trebuie să rămână în casă, cu ușile încuiate.

– Cred că Liza își ia în serios sarcina de a avea grijă de surorile ei, răspunse Kelly. N-au venit decât ca să-mi aducă înapoi cutia de fursecuri. Și era curioasă să vadă sicriul. Eu am fost de vină. M-am oferit să facem împreună fursecuri...

– A încălcat cea mai importantă regulă, încă din prima zi.

Garth își lăsă brațele să cadă din dreptul pieptului, unde și le ținea încrucișate, după care ridică o mână, trecându-și brutal degetele prin păr. Ce-l apucase? Își deșerta necazurile în fața unei femei aproape străine.

– Dacă mai vin, ți-aș fi recunoscător să le trimiți acasă imediat.

– Ascultă, știu că ești îngrijorat, spuse Kelly, în timp ce-l conducea până la ușă. Eu ies de la serviciu în fiecare după-amiază la ora patru. Voi fi atentă, să mă asigur că nu stau pe-afară. Pot chiar să trec ca să văd ce fac, dacă vrei.

– Nu, refuză el, dându-și seama imediat că această respingere vehementă a propunerii părea nepoliticoasă. Vreau să spun, nu e cazul să te deranjezi.

– Nu va fi nici un deranj.

Totuși, Garth clătină din cap.

– Nu se cuvine să-ți pun în cârcă problemele mele, spuse el ferm. Voi mai recapitula o dată regulile cu Liza.

– Mă rog, cum vrei.

Kelly se simți puțin cam lezată, apoi destul de penibil. De ce credea că Garth dorea sau avea nevoie de ajutorul ei? De ce-i păsa, în fond?

Garth plecă. Kelly privi după el, în timp ce traversa peluza dintre casele lor, cu pași întinși.

– Fursecurile!

Alergă înapoi în bucătărie și deschise ușa cuptorului.

În fața ochilor ei apărură niște cojițe negre. Cu ajutorul mănușilor de bucătărie, scoase tava și aruncă fostele fursecuri la gunoi. Cu atât mai bine, își spuse ea. Neîndoielnic, în numele siluetei, nu era indicat să înfulece de una singură fursecuri cu ciocolată.

Și, în numele inimii, nu avea nevoie să-l mai vadă pe seducătorul Garth Holloway.

– Hai odată!

Strigătul nervos îi atrase atenția lui Garth, aflat pe veranda sa, tocmai hăt din curtea lui Kelly Thompson. Se rezemă de tocul ușii deschise a casei, privind-o.

Kelly se aplecă și trase iarăși de cordonul starter al unei mașini ruginite de tuns iarba. Tusea slabă a motorului fu purtată de briza toamnei.

Purta o cămașă groasă roz, decolorată, și blugi strâmți; părul îi era legat la spate, într-o coadă-de-cal care se legăna încoace și-ncolo pe când Kelly trăgea iar de coardă. Posteriorul ei mic arăta nespus de apetisant, când se apleca.

Garth își dădu seama că se zgâia la ea, iar spectacolul îi provoca o reacție indomodă în propriii săi jeanși, deveniți dintr-o dată peste măsură de strâmți. Clipi din ochi, forțându-se să revină cu atenția spre casă.

Petrecuse ultimele trei zile, de la ultima lor întâlnire din după-amiaza de luni, dându-și toată silința s-o evite. Din păcate, eforturile lui fuseseră zadarnice. O avea înaintea ochilor, pe ecran lat, Technicolor, în toată feminitatea ei toridă.

Nici prin minte nu-i trecuse că munca în grădină putea arăta atât de... senzual.

– Fetelor! Haideți!

De pe scară răsună un ropot de pași. Carrie, Michelle și Toby dădură buzna pe dalele holului de la intrare.

Peste încă un minut, apăru și Liza.

– N-am nici o poftă de pizza, bombăni ea.

Garth fu pur și simplu ușurat să vadă că nu-și mai aplicase acel ruj oribil. Și-l tot punea, iar el o tot silea să și-l șteargă.

– Trebuie să mâncăm, îi atrase el atenția.

În seara trecută, încercase să gătească. Ieșise o catastrofă fără egal în istorie. Până și Beats refuzase să consume ghiveciul mexican fiesta pe care Garth încercase să-l prepare după rețeta unei celebrități, decupată de Liza din programul TV.

Nu avea curaj să mai facă o încercare. Nu încă.

De pe aleea din vecini se auzi un nou sunet ca o tuse metalică, urmat de o imprecație nervoasă:

– Lua-te-ar dracu' de... *rablă!*

Garth nu-și putu stăpâni un zâmbet. Femeia asta nu știa și cuvinte *cu adevărat* indecente?

Fiicele lui năvăliră pe verandă, iar Garth închise ușa. Kelly ridică privirea. Fetele îi făcură energic cu mâna, iar ea le răspunse la fel, după care își împinse la loc o șuviță de păr ce-i scăpase din legătură.

Se întoarse, cu umerii aduși și privirea în jos, spre mașina de tuns gazonul. Iarba înaltă din jurul casei se unduia în vânt.

Garth cedă în fața inevitabilului. Kelly n-avea de gând să-i ceară ajutorul, dar el nu putea nici mort să se așeze la volan și să plece, ca și cum n-ar fi fost nici o problemă.

– Doar o secundă, le spuse fetelor.

Și porni cu pași mari peste gazon, spre aleea lui Kelly. Intenționase ca fetele să rămână pe verandă, dar ele îl urmară.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă, când ajunse la Kelly.

Fetele se opriră la mică distanță, în așteptare.

Kelly se răsuci în loc, cu ochii strălucitori de surprindere. Chiar și în hainele acelea ponosite, era răpitoare. Garth rezistă covârșitorului imbold de a întinde mâna să-i împingă înapoi șuvița recalcitrantă de păr ca mierea care tot scăpa din coada-de-cal. Arăta atât de fină, incredibil de mătăsoasă.

Și intangibilă, își reaminti el, cu asprime.

– Tâmpita asta de mașină, răspunse Kelly, privindu-l cu ochii ei limpezi. Nu vrea să pornească. Până acum, n-am mai încercat-o niciodată. Credeam că merge foarte simplu – așa cum părea de fiecare dată când tundea Brian iarba.

– N-ai mai tuns-o niciodată?

– Nu, recunoscu ea. Fratele meu o făcea întotdeauna. După ce au plecat la colegiu, el și Bethany au obișnuit să mai vină pe-aici cam o dată la două săptămâni, din dor de casă. Dar după vreo lună și ceva s-au adaptat, iar acum trebuie să mă apuc de treburile care-i reveneau lui Brian, ca îngrijirea curții, întreținerea mașinii, muncile din jurul casei...

Un fior de nervozitate o străbătu pe șira spinării. Ar fi trebuit să-i ceară lui Brian să-i arate cum se rezolvau toate acele treburi aparent simple.

– Poate ar trebui să angajez pe cineva pentru asta, oftă ea.

Cheltuiala suplimentară i-ar fi redus drastic bugetul de călătorie.

– Ce-ar fi să mă lași să arunc o privire? se oferi Garth.

– Nu vreau să te deranjez.

Kelly dădu din cap spre fete. Toate își schimbaseră îmbrăcămintea de școală cu haine lejere, pentru joacă.

Inima îi bătea ca un ciocan. Garth purta blugi și o cămașă neagră groasă – asortată cu ochii și părul.

Kelly se simți străbătută de un fior și știu că nu era cauzat deloc de răcoarea plăcută, blândă, a toamnei texane. Ci de Garth.

Era un fior de dorință.

– Cina mai poate aștepta.

Garth își vârî cheile mașinii în buzunarul din față.

– Nu plecați undeva? insistă Kelly.

– Doar la porcăria aia de Pizza Palazzo, replică Liza.

– Iarăși, îi ținu isonul Michelle.

– Nu mai vreau pizza, tăticule, scânci Carrie.

Gura lui Garth se strânse într-o liniuță crispată.

– Bine. Atunci, burgeri.

– Nici burgeri nu vreau! reușiră să strige într-un singur glas Liza, Michelle și Carrie.

– Vreau prăjitură! interveni Toby, trăgându-și tatăl de pantalon.

– În nici un caz nu vom mânca prăjituri, îi ciufuli Garth cârlionții.

Fetița îi cuprinse piciorul cu brațele, începând să se legene, cu privirea în sus, spre el.

– Te rog! îl imploră ea, legănându-se.

– N-ar strica să alimentezi echipajul, spuse Kelly.

Se mira cum Dumnezeu ajunsese Garth atât de departe, cu toate acele guri de hrănit și, după câte se părea, fără nimeni în stare să gătească.

– N-aș vrea să vă deranjez...

– Nici un deranj, stărui Garth. Stai, lasă-mă să arunc o privire.

Și-o desprinse pe Toby de picior și se apropie de

mașinărie. Mirosul lui bărbătesc, de mosc, sâcâia simțurile lui Kelly, care se strădui să și-l alunge din minte.

Garth examină mașina de tuns iarba. Apoi ridică ochii spre Kelly, cu un zâmbet răutăcios tresăltându-i în colțurile gurii.

– Ei? întrebă ea.

– Ei, repetă încet Garth, părând să facă mari eforturi pentru a nu izbucni în râs, trebuie neapărat să împingi în jos pârghia asta mică de-aici, ca să se alimenteze cu carburant. Puteai tu să tragi de sfoara aia cât e ziulica de lungă, și drăcia tot nu pornea.

Obrajii lui Kelly se împurpurară.

– Aha...

Garth apăsă pe levier și smuci zdravăn de coardă. Motorul porni imediat.

– Vezi?

Îi adresă un zâmbet, iar Kelly răspunse asemenea, cu toată stânjeneala risipindu-i-se. Îi era imposibil să-i reziste, când zâmbea. Bine că nu părea dispus s-o facă prea des.

– Mulțumesc! strigă ea, peste duduitul mașinii.

Dintr-o dată, însă, zgomotul se stinse.

– O, nu...

Lui Kelly îi căzu fața.

Garth aruncă o privire în rezervorul de benzină.

– E aproape gol, o informă el. N-ai o canistră cu benzină?

Kelly se încruntă, după care porni grăbită spre ușa deschisă a garajului, în căutarea canistrei. Scotoci câteva minute și o găsi.

– Tati, ce-ar fi să mă duc eu se pregătesc ceva de mâncare? întrebă Liza. Mă pricep.

– Nu, clătină Garth din cap. N-am chef să-mi întorci bucătăria pe dos fără să știi ce faci. Poți foarte ușor să dai foc la casă.

– Dar, tăticule, nu vrem să mergem în oraș, declară Carrie.

– Ne-am săturat de burgeri și pizza, își propti Michelle mâinile în șolduri, privindu-l cu hotărâre.

– Vă rețin, interveni Kelly, în timp ce se apropia cu canistra de benzină.

– Kelly m-ar putea învăța să gătesc, propuse Liza, cu speranță.

Kelly clipi din ochi.

– Mhm, Kelly știe să gătească, fu Michelle de acord.

– Vrei să mă-nveți să gătesc, Kelly?

Liza aproape că pocnea de energie.

– Te rog?

Privirile lui Kelly și Garth se întâlniră. Nu încăpea nici o îndoială, își dădu el seama. Din moment ce se hotărâse să nu angajeze o nouă menajeră, era clar că i-ar fi prins bine o mână de ajutor în familie.

Dar putea accepta ca acest ajutor să sosească într-un ambalaj atât de sexy? Luminițele surescitate din cele patru perechi de ochi dulci precum ciocolata îl împiedicau să strige: *Nuuu!* Voia să găsească o cale de a-și însănătoși familia. Mâncărurile de casă, consumate în jurul mesei din bucătărie, nu păreau deloc un mijloc nepotrivit de a scurt-circuita începutul acestui proces.

Dacă avea grijă, dacă lua hotărâri înțelepte, n-ar fi avut nici un motiv de îngrijorare, nu? Sau, poate, era atât de laș încât urma să-și lase hormonii să stea în calea celei mai potrivite soluții pentru familia lui?

– Cred că ne-am putea ajuta reciproc, spuse el încet, încă pe gânduri.

– O lași pe Kelly să mă învețe să gătesc? întrebă nerăbdătoare Liza.

– Nu, răspunse Garth, ferm. Dar s-ar putea să-mi dea *mie* câteva instrucțiuni în sectorul casnic. Am putea încheia un târg.

Îi plăcea ideea unei tranzacții, a unei relații în limite clar definite. Un schimb de experiență, nimic mai mult, nimic mai puțin de-atât. Arătă cu capul spre casă.

– Am acolo o mulțime de cumpărături. Pur și simplu nu știu ce să fac cu ele. Ajută-mă să le descurc, și în schimb te voi ajuta și eu să-ți rezolvi treburile din jurul casei. Cele pe care obișnuia să ți le facă fratele tău.

Kelly ascultă. Îi propunea o învoială cinstită.

O învoială periculoasă, dacă ținea seama de felul cum îi reacționau terminațiile nervoase de fiecare dată când îi venea în minte numele acestui om.

Se uită la fete, apoi la Garth. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de *cineva* ca să-l ajute. Și, desigur, nici ei nu i-ar fi prins rău certitudina de a avea un vecin la care să poată apela când se întâmpla ceva prin curte sau cu mașina.

Ori când nu reușea nici moartă să pornească drăcovenia aia afurisită pentru tunsul ierbii.

Avea să-l ajute pe Garth. Avea s-o ajute și el. Nici o obligație.

Putea pune în cui atracția sexuală. Nu?

Trase adânc aer în piept și îl elimină încet, chibzuind încă o secundă. Ultima. Apoi, spuse:

– Mi se pare un târg corect.

Capitolul 4

– Așa, ei, ia să vedem noi ce-i aici, deschise Kelly cămara din bucătăria familiei Holloway, începând să-i studieze conținutul. Auzea mașina de tuns iarba bâzâind afară. Pentru a grăbi activitățile din seara aceea, Garth se oferise să-i tundă gazonul, în timp ce ea făcea de mâncare.

Kelly era dornică să-și reia munca în curte – nu voia să depindă prea mult timp de chipeșul ei vecin – dar în seara asta, când patru fete flămânde își așteptau cina, păruse mai indicat să facă schimb de sarcini.

– Avem o mulțime de chestii, spuse Liza.

– Toate l-am ajutat pe tata la cumpărături, adăugă și Michelle.

Kelly privi în jur. Michelle, Carrie și Toby stăteau în semicerc, în spatele ei și al Lizei. După cum îi urmăreau fiecare mișcare, se simțea ca flautistul fermecat.

– Excelent, îi răspunse ea lui Michelle, apoi reveni spre conținutul cămării.

Rafturile conțineau o adunătură stranie de alimente – multe cutii cu paste făinoase și crochete, fursecuri și cereale cu personaje colorate din desenele animate pe ambalaje. Oare aceasta era concepția lui Garth asupra belșugului alimentar?

Cina avea să reprezinte o grea încercare.

– Pastă pentru bebelși? luă ea un borcan cu fructe care avea desenat pe etichetă un angelic copilaș bucălat.

– Asta-i a Lizei, glumi Carrie.

– Ba nu-i a mea, se înroși Liza la față.

– Ba da! insistă Michelle.

Liza se crispă.

– Ba nu e! își privi ea aspră surorile, apoi se întoarse spre Kelly. Mai demult, îmi plăceau cremele astea, știi, ca delicatese. Dar mi-a trecut. Nici nu știu de ce le mai cumpără tata.

Ridică bărbia. Avea un aer atât de defensiv, atât de sfâșietor de copilăros și matur în același timp.

Lui Kelly îi trecuse prin cap gândul că Garth accepta cu dificulate realitatea maturizării fiicei sale. Bănuia că și Lizei îi era greu și se întrebă cu ce ar fi putut s-o ajute.

Trase adânc aer în piept. Nu trebuia să se amestece în viețile personale ale celor din familia Holloway, își reaminti ea. Nu făcea parte din înțelegere.

– Și eu am cumpărat pentru sora mea, Bethany, fursecuri din-alea pentru copiii mici, până a început liceul, îi spuse ea Lizei. Îi plăceau la nebunie.

Puse borcanul cu mâncare pentru copii la loc pe raft și trecu mai departe.

– Aha!

Împinse în lături două pachete cu cartofi prăjiți, pentru a da la iveală câteva cutii de fasole pinto și roșii fierte.

– Pariez că din astea reușim să încropim ceva.

Se duse la frigider, urmată de mica turmă. Deschizând larg ușa, fu bucuroasă să găsească înăuntru un pachet de carne tocată și o ceapă, pierdute printre cutii de suc și mezeluri.

– Ce pregătim? întrebă Liza.

– Papricaș.

Kelly puse carnea și ceapa pe bufet, lângă chiuvetă. Fereastra de deasupra chiuvetei dădea spre curtea din față a casei Holloway și o parte dintr-a ei. Îl vedea pe Garth în apropierea străzii, tunzând iarba în linie dreaptă, de-a lungul bordurii din fața casei. Pentru noiembrie, era cald încă, iar Garth își scosese cămașa la un moment dat, după ce ea și fetele intraseră în casă.

Privirea ei se ațintì asupra spatelui gol, în timp ce împingea mașina peste peluză. Umerii lați îi luceau în razele soarelui la asfințit, cu fiecare mușchi conturat în lumină și umbră. Spinarea puternică lucea sub o peliculă de transpirație. Avea o constituție vânjoasă. Virilă.

Kelly își reaminti să respire și să nu se mai zgâiască. Dar nu reuși s-o facă, nu era în stare. Nu-și putea lua ochii de la Garth.

Examenul vizual coborî până la talia lui îngustă. Nu avea nici un gram de grăsime, lucru surprinzător, dacă avea în vedere ceea ce-i dezvăluise despre dieta lui studiul amănunțit al cămării.

Probabil avea gene de calitate.

Gene excelente.

Gene incredibil de fabuloase.

Privirea îi coborî și mai mult. Purta blugi strâmți, cuprinzând un posterior armonios format și picioare lungi în continuare. Se întrebă oare cum or fi arătat picioarele lui în pantaloni scurți. Poate că, la urma urmei, n-ar fi trebuit totuși să se grăbească așa la preluatul muncilor de grădină. Un fior fierbinte îi palpită pe șira spinării.

– Îmi dai voie, Kelly?

Clipi din ochi.

– Ce?

Făcu un efort să-și smulgă atenția dinspre scena ce se desfășura dincolo de fereastră, ca și cum ar fi desprins un magnet de pe o placă metalică, și le privi pe fete cu ochi goi, nesigură nici o secundă care dintre ele îi vorbise. Simțea că tremura toată. Efectiv, îi lăsa gura apă. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Dacă voia să țină sub control acea atracție, trebuia să se comporte mult mai serios.

Reveni cu privirea spre fereastră. Garth dispăruse, dar motorul mașinii se auzea în continuare, astfel încât știu că trecuse în altă parte a curții. Slavă Domnului!

– Am zis, pot să tai ceapa? repetă Michelle.

Kelly se concentră.

– N-aș crede, iubito. Cred că pe-asta ar rezolva-o mai bine Liza.

– Vreau să fac și eu ceva, insistă Michelle.

– Eu ce pot face? se amestecă și Carrie.

– Vreau să gătesc! strigă Toby.

– O ajut eu pe Kelly, replică Liza. Voi, astea micile, puteți merge să vă uitați la televizor, le alungă ea cu mâinile, spre living.

– Nu! strigară toate cele trei fete.

– Stați așa! le întrerupse Kelly cearta. Mă va ajuta toată lumea.

Buzele Lizei se bosumflară. Kelly li se adresă celorlalte fete:

– Liza e singura care știe cum să folosească un cuțit sau să aprindă aragazul, da? Voi, celelalte, mă puteți ajuta să adun ingredientele și să le adaug în oală. Mai avem nevoie și de cineva care să pună masa. Carrie, știi să faci așa ceva? Pentru papricaș, aveți nevoie numai de linguri, farfurii adânci și șervete. Mă poți ajuta învățând-o și pe Toby, iar amândouă la un loc o s-o scoateți la capăt.

Nu peste mult, Kelly le găsise tuturor câte o ocupație.

Carrie și Toby începură să aleagă tacâmuri. Îngrămădiră lingurile pe masă, cu un zăngăit asurzitor, în timp ce Michelle căuta prin dulapuri boia și busuioc. În cămară domnea dezordinea. Lăzile de la mutare fuseseră golite, dar conținutul lor nu părea să fi fost depozitat în cel mai organizat mod.

Kelly se rezemă de bufet, privind-o pe Liza cum toca mărunt carnea și ceapa.

– Te descurci perfect, o lăudă ea. Presimțea că adolescenta avea nevoie de toate încurajările posibile la adresa încrederii în sine însăși.

Fata ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru. Tata se poartă de nu-mi vine să cred. Parcă aș putea să dau foc la casă sau nu știu ce, dacă mă lasă să gătesc.

– Tații sunt exagerat de ocrotitori, comentă Kelly. Nu înseamnă decât că te iubește.

– Și tatăl tău era prea ocrotitor? o întrebă Liza.

Kelly dădu din cap.

– Și eu am fost, cu fratele și sora mea, după ce părinții noștri au murit și am rămas eu să-i cresc. Înțeleg ce simte tatăl tău. Ești în plină creștere, iar asta e o perioadă care-i sperie și pe părinți, și pe copii.

Fruntea Lizei se încreți îngândurată, în timp ce revenea la compoziția de carne și ceapă, punând-o să fiarbă la foc mic.

– Nu e nevoie să fie așa de sever, spuse ea, încet. Ca în ziua când s-a înfuriat atât de tare pentru că ne-am dus la tine acasă. Ne-a silit să ne mutăm aici, iar acum ne obligă să stăm în casă cât e ziua de lungă. Nu pot să sufăr orașul ăsta tâmpit.

– Mie îmi place aici, interveni Michelle, arătând cu mândrie o cutiuță de boia. Uite, Kelly, am găsit-o!

– Bravo, răspunse Kelly.

Reveni cu privirea spre fata cea mai mare. I se păru că în ochii Lizei se zărea o lucire umedă.

– Tatăl vostru nu vrea decât să fiți în siguranță, îi spuse ea. De-asta vă cere să stați în casă. Nu peste mult, vă veți face tot felul de prieteni noi, la școală, și n-o să ți se mai pară așa de urât aici.

Liza nu spuse nimic, în timp ce Kelly îi lua locul, scurgând grăsimea din amestecul de carne tocată, după care adăugă în oală roșiile și fasolea. Carrie se cățără pe bufet, în căutarea farfuriilor adânci, pe când Kelly îi arăta lui Michelle cum să măsoare cu atenție cantitatea de boia pe care o punea în oală.

– Nu contează, spuse dintr-o dată Liza. Eu n-am să stau prea multă vreme în orașul ăsta nesuferit. Mama mea va ajunge celebră și am să mă mut la ea.

– Mama ta va fi celebră? repetă Kelly, nedumerită.

– Mămica e actriță, o informă Carrie.

– Va fi o stea! adăugă și Michelle.

Toby își vârî degetul mare în gură.

O *stea?* Interesant. Kelly deschise gura să întrebe ceva, dar în acel moment intră Garth.

– Cum merge? se interesă el.

Îmbrăcase la loc cămașa, iar Kelly simți instinctiv un junghi de dezamăgire, înainte de a apuca să-și reamintească faptul că ar fi trebuit să se bucure de ținuta lui decentă.

Mirosea a iarbă și a transpirație. Kelly știa că n-ar fi trebuit să găsească sexy nici unul dintre aceste lucruri, dar în cazul lui Garth n-avea ce face. Omul avea un soi de alură animalică. Era iritant.

– Ăă, totu-i în ordine, spuse ea. Cina va fi gata curând.

Observă că Liza rămânea întoarsă cu spatele spre tatăl

ei, fără să-l privească, în timp ce fetele celelalte se repeziră să-i turuie despre ajutorul pe care-l dădeau la pregătirea mesei.

– Merg să fac repede un duș, reuși Garth în sfârșit să se facă auzit. Vin imediat.

Aruncă o privire spre Liza și, o secundă, lui Kelly i se păru că vedea în ochii lui o expresie hăituită și îndurerată, după care ieși din bucătărie. Îl auzi urcând grăbit scara, în timp ce ea rămăsese cu privirea spre spațiul gol unde stătuse. Se gândi ce multe grele răspunderi apăsau pe umerii lui. Și ei îi fusese dificil, numai cu Brian și Bethany. Iar Garth avea patru copii.

„Nu te privește!“ se dojeni ea în gând. Nu trebuia să râvnească la Garth, să-și facă griji pentru fetele lui, să-și pună întrebări despre fosta lui soție.

Se concentră asupra cinei, rezistând imboldului de a le descoase pe fete în legătură cu mama lor. În timp ce papricașul fierbea la foc scăzut, le puse să pregătească de băut pentru toată lumea și să așeze crochetele pe masă. Când Garth reveni cu părul său scurt și des umed, lipit de cap, era gata să plece.

Garth purta un tricou alb curat și pantaloni scurți, iar Kelly făcu eforturi eroice să nu-i inspecteze picioarele. Degeaba. Erau puternice și musculoase, presărate cu fire de păr negru.

Ridică ochii și constată că Garth o privea.

– Cina e gata, spuse ea, veselă.

Parcă-parcă îi văzu licărirea unui zâmbet în colțurile gurii și înțelese că Garth o observase studiindu-i picioarele. Se înroși la față, încercând să se concentreze asupra fetelor.

– Ați făcut o treabă excelentă.

Și porni spre ușă.

– Unde pleci? o întrebă Liza.

– Nu stai la masă? strigă Michelle.

– Ți-am pus un tacâm, adăugă și Carrie.

Privirea lui Kelly se îndreptă spre masă. Nu fusese prea atentă la felul cum pregătiseră Toby și Carrie locurile.

– N-aș crede...

Privirea lui Garth se mută de la fiicele lui spre Kelly.

– Fetele vor mult să rămâi.

– Trebuie să mă duc acasă.

Chiar atunci, Toby se apropie și îi cuprinse genunchii cu brațele.

– Nu pleca, o rugă ea.

Cina luată cu familia Holloway era o experiență similară cu prezența în mijlocul unei furtuni – linguri clănțănind grăbite în farfurii, toate cele patru fete vorbind în același timp. Cu excepția Lizei. Fiica mai mare a lui Garth nu scotea aproape nici o vorbă. Toby își vărsă laptele și începu să plângă. Kelly fu impresionată de reacția calmă a lui Garth. Acesta nu făcu decât să ia o cârpă și să șteargă băltoaca, după care îi turnă fetiței încă un pahar.

Fetele își înfulecau papricașul și, la sfârșitul mesei, Garth le instrui să-și ducă vasele la chiuvetă.

– Vă puteți uita la televizor o oră, înainte de culcare, mai adăugă el.

Kelly înveli la loc crochetele. Puse pachetul în cutie, pe care o duse înapoi în cămară.

– Nu trebuie să ajuți la strânsul mesei, îi spuse Garth. Sunt sigur că ai treburi mai importante de făcut.

Kelly ridică din umeri.

– E-n regulă. Tu mi-ai tuns iarba, eu te ajut să faci ordine în bucătărie. Am avut o înțelegere, nu? Ce-i drept, e drept.

Garth se rezemă de bufet, în dreptul chiuvetei, privind-o. Arcui o sprânceană.

– Aha, principiul corectitudinii. Se vede că ai avut de crescut niște copii.

Kelly râse.

– Da, când ai de-a face cu gemeni totul trebuie să fie corect, drept și cinstit. Nu-i poți dărui unuia o jucărie nouă sau o înghețată – au orice altceva – fără a avea grijă că și celălalt primește același lucru. Cu patru copii, trebuie să fie și mai greu. Cum te descurci?

Expresia lui Garth deveni serioasă.

– Nici nu știu dacă mă descurc. De mult n-a mai fost dreaptă viața, prin zona noastră.

Kelly bănuia că Garth nu se referea la înghețate sau jucării. Îl văzu întorcându-se, deschizând robinetul pentru a umple chiuveta, fără a părea dornic să dezvolte subiectul.

– Le șterg eu, se oferi Kelly, luând un prosop de vase, în timp ce Garth storcea în chiuvetă săpun lichid de vase, dintr-o sticlă de plastic compresibilă.

– Aș folosi mașina de spălat vase, dar am uitat să cumpăr detergent pentru ea, explică el.

– Trebuie să-ți faci niște liste de cumpărături, îi atrase atenția Kelly. Așa, n-ai să mai uiți de ce ai nevoie. Și, apropo de liste, am să vă caut niște rețete foarte simple și vi le aduc mâine, ca să le aveți data viitoare când mergeți la magazin.

– Nu mi-ar strica puțină organizare pe-aici, sunt sigur, comentă Garth.

Închise apa și luă un pahar.

– Ai despachetat lucrurile din cutii. E un progres.

Câteva minute, lucrară în liniște. Era o muncă intimă, casnică. Kelly se mira cât de destinsă se simțea lângă Garth.

– De ce v-ați mutat aici? îl întrebă, într-o doară. Vreau să zic, de ce ați ales tocmai orașul Hope?

Garth cufundă o farfurie în apa cu săpun.

– Voiam s-o iau de la început, într-un loc complet nou, răspunse el încet, cu privirea atentă la ceea ce făcea. Aveam un coleg de la medicină veterinară care lucra aici și știam că voia să mai aducă un medic la clinică.

– Fetele mi-au spus că mama lor va fi vedetă. Despre ce e vorba?

Kelly își auzi cuvintele ieșind pe gură înainte de a ști că urma să le rostească. Aruncă pe furiș o privire spre Garth, sperând că n-avea să-și pună lacăt la gură, acum când adusese vorba despre fosta lui soție.

O interesa peste măsură de mult să-i audă răspunsul la întrebare. De fapt, că o „interesa" era puțin spus. Era intrigată, fascinată și curioasă-foc în privința lui Garth Holloway.

„Și știi ce-a pățit pisica," se preveni ea în gând.

– Exact. Julia vrea să devină acriță.

Lui Kelly nu-i scăpă unda de amărăciune din glasul lui.

– Nu e nevoie să-mi vorbește despre asta, dacă nu vrei, se grăbi ea să spună. Nu mă privește.

Garth ridică din umeri.

– Sunt convins că-ți pui întrebări. Cine n-ar face-o? Patru fete, și nici o mamă nicăieri.

Începu să frece încă o farfurie. Kelly îi văzu un mușchi tresărind pe gât.

– Dintotdeauna a vrut să fie o stea, continuă el. Ne-am cunoscut pe vremea când învățam amândoi la College Station. Ea își lua licența în artă dramatică, iar eu mă pregăteam pentru doctoratul în medicină veterinară.

– V-ați căsătorit în studenție?

– Nu fiindcă așa am fi plănuit.

Kelly avu nevoie de câteva secunde, pentru ca această declarație să-și facă efectul.

– Aha.

Pe un ton indiferent, Garth continuă să-i explice:

– Julia a întrerupt studiile și ne-am căsătorit. Am hotărât amândoi că era mai bine ca eu să continuu până absolveam facultatea de medicină veterinară, ca să avem din ce trăi. Apoi, urma să suport taxele pentru ca și Julia să-și ia diploma.

– Înțeleg, spuse nesigură Kelly, neștiind ce altceva ar fi putut răspunde. Nu voia decât ca Garth să povestească mai departe.

– M-am angajat la o clinică din Dallas, dar Julia părea de-acum fericită în rolul ei de mamă. Își dorea și alți copii. Efectiv, s-a aruncat în plină piesă casnică – făcea muncă voluntară la școala Lizei, lucra activ în cadrul comunității. Tot timpul era foarte ocupată.

– Și ce s-a întâmplat?

– A înscris fetele la un teatru de copii și, cu acel prilej, a cunoscut niște persoane care lucrau la o companie locală de televiziune.

– În studiourile de lângă Dallas se turnează mai multe programe de televiziune, nu-i așa? întrebă Kelly.

– Mhm. Câteva filme de acțiune, ca și emisiuni pentru copii. Se fac cu destulă regularitate și filme artistice. Julia a început să primească rolișoare în unele dintre aceste filme de televiziune, apoi i s-a oferit un rol secundar într-un film de lung metraj, dar a trebuit să-l refuze fiindcă era însărcinată cu Toby.

Kelly digeră informația, presupunând că începea să-și formeze o imagine. Julia, măritându-se de tânără, își înmormântase toate visele.

– Acum unde e?

– La Hollywood.

Garth puse ultima farfurie în suport. Kelly o luă și o șterse, în timp ce el continua să vorbească.

– După nașterea lui Toby, a colaborat la altă emisiune TV care se filmează în Dallas și, cu acel prilej, a cunoscut un producător care a fost impresionat de talentul ei. I-a promis un rol într-un alt program de televiziune – din California.

– Ce program? întrebă Kelly, întrebându-se dacă nu cumva, fără să știe, o văzuse pe soția lui Garth în vreuna dintre emisiunile ei favorite.

– Era doar un episod-pilot. Nu cred că i-au făcut vreo continuare. Problema a fost că, după ce a plecat la Hollywood pentru filmări, n-a vrut să se mai întoarcă. A preferat viața de-acolo – plină de emoții și strălucire.

– Ați intenționat să vă mutați și voi acolo?

Garth scurse apa din chiuvetă, cu profilul rigid.

– Când s-a dus să filmeze, nu eram sigur ce avea să se întâmple. Dacă se realiza și continuarea serialului, probabil că am fi mers și noi, dar în acea perioadă nu m-am gândit prea mult. Totul mi se părea cam ireal, cred. Știam doar că trebuia s-o sprijin în tot ceea ce dorea să facă. Și ea îmi stătuse alături în timpul studiilor de medicină veterinară, și voiam să fiu și eu lângă ea. Ceea ce nu mi-am dat seama, era că *ea* nu voia să-i fiu alături.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că îi stăteam în drum. Și fetele la fel.

O privi în ochi, iar Kelly văzu în expresia lui o înverșunare care-i contrazicea tonul indiferent.

– Nu ne potriveam cu imaginea dorită de ea. Voia să inspire tinerețe, libertate. Ai încredere-n mine, am învățat că nu e nevoie să fii de vârstă mijlocie ca să intri în criza de la jumătatea vieții.

– Asta crezi că a fost? O criză de la jumătatea vieții?

Kelly ar fi folosit cuvinte mai tari decât acestea, pentru a califica faptele soției lui. Fu nevoită să facă un mare efort ca să se abțină de la a critica preferințele Juliei. Nu ei îi revenea dreptul de o judeca pe fosta lui soție, oricât de mult ar fi vrut s-o facă în acel moment.

– Nu știu, recunoscu Garth, cu o expresie cruntă. Știu că beneficia de relații, de posibilități. De atenție. Tot ceea ce-și visase vreodată. Nu avea cum să se mai întoarcă în Texas și, cu siguranță, nu voia nici ca noi s-o urmăm acolo.

– Și fetele?

– Mi-a revenit custodia deplină. În perioada divorțului, Julia tocmai primise un rol episodic într-un film și se pregătea să plece undeva, la filmări în deplasare. A fost de acord că fetelor le era mai bine cu mine. Când a cerut prima oară divorțul, mi s-a făcut rău la gândul că le puteam pierde, așa că am fost ușurat că n-a luptat să le obțină. Dar, în același timp, sunt îngrijorat că vor crește fără mamă.

– Liza se gândește să se mute la Julia, spuse Kelly.

Gura lui Garth se strânse.

– Julia are un program de vizitare regulat, dar până acum fetele nu s-au dus la ea decât o dată. Nu cred că dorește ca oamenii de-acolo să știe că are copii. Copiii afectează imaginea unei personalități tinerești, înțelegi. Mai ales cei ajunși la vârsta adolescenței. Oricât ar dori Liza să se mute la mama ei, nu cred că asta se va întâmpla vreodată.

Începu să pună vasele la loc în dulap. Tăcerea se prelungea. Kelly se rezemă de bufet, privindu-l. Din cabinet pluteau spre ei râsetele îndepărtate ale sitcomului de la televizor.

– Îmi pare rău, spuse ea, știind că erau niște cuvinte total nepotrivite, chiar în timp ce le rostea.

Garth închise dulapul.

– N-are de ce să-ți pară rău, spuse el. Nu e vina ta.

– E greu să crești niște copii de unul singur. O știu. Am trecut și eu prin asta.

– Ne descurcăm.

În glasul lui se simțea o undă de mândrie și hotărâre.

– La Dallas am consultat un consilier familial, pentru a le ajuta pe fete să-și exprime sentimentele. Aici încă n-am găsit pe nimeni, dar cred că există.

Kelly bănuia că Garth nu era omul care să se simtă bine primind ajutorul altcuiva, indiferent în ce privință. Se întrebă dacă nu cumva regreta deja că fusese atât de deschis cu ea. Părea s-o expedieze din nou, la fel cum făcuse în prima zi când venise la el în casă.

– Cred că e timpul să plec, spuse ea.

O conduse până la ușă, unde întinse mâna pe lângă ea, în antreul îngust, spre a deschide clanța – prilej cu care o atinse. Kelly se întoarse și îl privi, în penumbra holului, care era luminat numai de razele slabe ale lămpii din cabinet.

O străbătu un fior ca un curent electric. Mirosul de săpun lichid, de ardei și de altceva, ceva pur masculin, îi năpădea simțurile. Preț de-un lung moment, nici unul dintre ei nu se mișcă. Garth avea în ochi o expresie care o magnetiza pe Kelly, un soi de foame dureroasă, singuratică.

Apoi, se stinse. Garth întrerupse contactul vizual și făcu un pas înapoi, deschizând ușa.

– Îți mulțumesc încă o dată pentru cină, spuse el.

– Voi veni să vă aduc rețetele alea.

Oare își imaginase doar pofta, nevoia crudă, din ochii lui Garth? O secundă numai, fusese aproape sigură că omul acela – acel bărbat atât de chipeș și sexy – o *dorea*.

Iar cel mai îngrozitor lucru era că și ea îl dorea.

– Îți mulțumesc, Doamne, pentru Carrie, Michelle și Liza...

Garth aștepta cu răbdare lângă patul lui Toby, în timp ce fetița își rostea rugăciunea de seară. Fiica lui părea întotdeauna să prelungească în voie ritualul dinainte de culcare.

– Și pentru tăticul. Și pentru mămica.

Simți un junghi în pântec, ca întotdeauna când o pomenea pe mama ei.

– Și pentru Kelly.

Garth încremeni.

Kelly.

Toby – sfioasa, timida Toby – se atașa în stil mare de vecina lor. La fel ca surorile ei. Mușchii lui Garth se încordară de îngrijorare.

– Și pentru Beast. Amin.

– Noapte bună, prostuțo, îi ură el, în timp ce stingea lumina, după care potrivi strâns pătura în jurul trupșorului lui Toby.

– Nu-s prostuță. Prostuț ești tu, îl arătă Toby cu un deget dolofan.

Garth îi depuse o sărutare pe nas.

– Șșșt. Dormi acum.

Fetița închise un ochi, rămânând cu celălalt mijit.

– Închide amândoi ochii.

Toby strânse din pleoape, chipurile adormind adânc, după care îi scăpă un chicotit.

– Dormi, îi ordonă blând Garth.

Închise ușa camerei lui Toby. Fiica lui de trei ani nici nu știa câtă dreptate avea. Era un prostuț, ba bine că nu.

În seara aceea, preț de câteva minute, îi îngăduise lui Kelly Thompson să-l facă să se simtă o idee mai puțin singur.

Capitolul 5

– Salut! Ce mai e pe-acasă?

La auzul vocii fratelui său în telefon, Kelly zâmbi.

– Bine, bine. Cum merge facultatea?

Brian turui câteva minute despre viața în campus, fete și profesori.

– Haide, recunoaște că te simți singură fără Beth și mine, o tachină el.

– Mda, sigur, nu se lăsă Kelly. Bine, mi-e dor de voi. Puțin. Mai ales azi, când am încercat să tund iarba.

– Ai tuns-o? Cine te crede?

– Păi... râse Kelly, și îi povesti despre Garth. Dar data viitoare am s-o fac singură, acum când am învățat cum se pornește mașina. Puteai să-mi arăți și mie șmecheria aia cu alimentarea. Am crezut că nu trebuia decât să trag de cordon.

Brian râse.

– Bine, mai povestește-mi despre vecin.

Kelly redeveni serioasă. Garth. În minte i se repeziră imagini ale picioarelor lui sexy, ale umerilor puternici... ale ochilor plini de durere.

– E un tată necăsătorit. Are patru copii.

– Patru copii!

– Numai fete, foarte dulci.

– Îl placi?

– Pe cine?

– Pe tăticul fără nevastă!

Oftă. Brian și Bethany trecuseră printr-o etapă când erau îngrijorați pentru viața ei sentimentală. Încercaseră chiar s-o cupleze cu unul dintre profesorii lor de la liceu. Kelly sperase că trecuseră peste faza asta.

– La revedere, Brian, spuse ea.

– Bine, bine, râse Brian. Mă predau. Pa.

În timp ce se pregătea pentru culcare, Kelly se gândi la familia Holloway. Nu se putea eschiva de la târgul pe care-l încheiase cu Garth. Și, de fapt, nici nu voia. Ținea deja la fete prea mult ca să le dezamăgească.

Tatăl lor cel sexy era cauza întregii probleme. Nu trebuia decât să-l evite, atâta tot.

Îi reaminti de această hotărâre vineri după-amiază, când se întoarse de la serviciu. De cum ajunse acasă, se duse în vecini să lase rețetele promise – înainte de sosirea lui Garth.

– Astea sunt rețetele pe care i le-am promis tatălui vostru, îi spuse ea Lizei.

– Ăă, nu poți să vii în casă? o întrebă Liza, luând plicul cu rețetele pe care Kelly le copiase din cărțile ei de bucate și din reviste. Mă întrebam dacă nu mi-ai putea arăta cum să mă fardez la fel ca tine. Ori de câte ori încerc, nu reușesc decât să arăt ca o ciumă. Ție îți iese așa de drăguț.

– Iar tu arăți foarte drăguț așa cum ești, Liza, răspunse Kelly, studiind fața însuflețită a adolescentei, după care se

uită pe furiș la ceas. Era trecut de patru și jumătate și știa că Garth ajungea acasă la cinci și ceva. Nu avea mult timp.

– Te rog, o imploră Liza.

– Bine.

Kelly o urmă la etaj, într-o baie spațioasă. Pe perdeaua de plastic a dușului dansau sirene, răspândind un aer de bună dispoziție. Sub tăblia oglinzii se afla o băncuță. Liza închise capacul toaletei și se așeză pe el, în timp ce Kelly se instala pe banchetă.

– Am cosmeticalele acolo, îi arătă fata un sertar al dulapului de sub oglindă.

– Ce faceți aici? întrebă Michelle, vârând capul pe ușă. În urma ei apăru și Carrie.

– Ne dăm cu farduri, răspunse Liza. Astea nu-s pentru puștime.

Carrie și Michelle se strânseră în jurul lui Kelly, fără a-și lua în seamă sora mai mare.

– Putem să ne uităm, declară Carrie, după un moment.

Gânditoare, Kelly examină gama de produse cosmetice din sertarul Lizei. Fata avea un întreg sortiment de rujuri vii și farduri de ochi multicolore. Presimțea că era nevoie s-o învețe câte ceva despre subtilitate

– Deci, prima regulă, anunță ea. Puținul înseamnă mult.

Și începu să lucreze pe fața Lizei. Carrie și Michelle priviră un timp, apoi începură să se joace cu fardurile, decorându-și una alteia fața și râzând. Kelly intenționase să stea cu ochii pe ceas, dar se distra atât de copios, încât uită cu totul de Garth, până îl auzi strigând de la parter.

– Fetelor! Am venit.

Un tropăit pe scară fu urmat de năvala lui Toby, cu buclișoarele săltându-i în jurul feței înroșite.

– Bună! A, ce drăguț! exclamă ea, văzându-și surorile, și dădu să înhațe un ruj. Vreau să mă joc și eu.

– Liza? întrebă Garth, din hol.

În ușa băii, se opri ca trăsnit.

Kelly îl privi cum observa fața machiată cu atenție a Lizei, apoi măștile de clovni ale lui Carrie și Michelle. Dintr-o dată își aminti ce-i spusese Michelle cu câteva zile în urmă, despre faptul că pe tatăl lor îl supăra obiceiul Lizei de a folosi ruj. Judecând după expresia lui de-acum, tot mai încruntată, reieșea că disputa încă nu se rezolvase.

Se simțea de parcă nimerise pe un teren minat.

– Spală-te pe față, Liza, spuse Garth, încordat.

Trăsăturile adolescentei se înăspriră, într-o expresie rebelă.

– Kelly îmi arăta doar cum să mă fardez. Nu plec nicăieri.

– Îmi pare rău... începu Kelly.

– Liza nu are voie să folosească farduri, o întrerupse Garth, fără s-o privească. Jos cu ele, Liza. Carrie, Michelle, la spălat.

Cele două fete se repeziră spre lavabou. Toby se rezemă de perete, decepționată.

Garth ieși.

Kelly alergă după el. Îl ajunse din urmă la baza scării.

– Eu am fost de vină, zău așa, spuse ea. Nu te supăra pe fete. Carrie și Michelle nu făceau decât să se joace, iar Liza era curioasă. Are paisprezece ai. E firesc să...

Garth se răsuci spre ea.

– Știu și eu câți ani are Liza, i-o reteză el. Ți-aș fi recunoscător dacă nu m-ai învăța cum să-mi educ fetele.

Kelly clipi din ochi.

– Ei, s-ar putea să fie necesar să-ți spună cineva cum să-ți educi fetele, dacă asta urmează să faci. Mai ține-o mult așa, și Liza va începe să te mintă, încălcându-ți dispozițiile când n-o vezi. Asta vrei?

Se gândi la colecția de farduri a Lizei. Era clar că fata începuse deja să aibă secrete față de tatăl ei.

– Vreau să nu te amesteci, se răsti Garth.

Kelly îi aruncă o privire furioasă.

– Ai dreptate. Nu e treaba mea. Dacă vrei să fii un nesimțit naiv, n-ai decât.

Și ieși.

Furia lui Garth se risipi imediat ce se trânti ușa în urma lui Kelly. Da, se enervase s-o vadă pe Liza fardată după ce i-o interzisese, dar știa de unde pornea adevărata lui frustrare. De la Kelly, din faptul că o văzuse astfel în compania fetelor. Le văzuse cum se împrieteneau. Ceea ce îl înspăimântase.

Iar acesta nici măcar nu era lucrul cel mai rău. Acum, îi datora iarăși scuze.

Luni dimineața, Kelly tocmai apăsase butonul telecomenzii, pentru a deschide ușa garajului, când le văzu cu coada ochiului pe cele trei fete mai mari ieșind pe ușa casei din vecini. O luară la fugă peste iarbă spre aleea ei.

Oprind mașina în fața garajului, Kelly deschise fereastra, tocmai când fetele ajungeau lângă ea. Expresiile lor alarmate o speriară.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă Kelly.

– Cu Beast! anunță Liza.

– O să moară! se tângui Michelle.

Pe fața lui Carrie șiroiau lacrimi.

– Ce s-a întâmplat?

Kelly opri motorul, coborând repede din mașină.

– Unde e?

Porni grăbită peste gazon, spre casa Holloway, cu fetele după ea.

– E în curtea din spate, spuse Liza. Nu știm ce-a pățit. Adineaori am ieșit acolo și l-am găsit zăcând pe terasă. Respiră foarte ciudat și nu poate să se ridice!

Kelly ajunse la poarta care dădea în curtea din dos a casei Holloway și o deschise smucit, repezindu-se înainte.

– L-ați anunțat pe tatăl vostru? întrebă ea, gândindu-se că Garth, veterinar fiind, ar fi știut ce se întâmplase cu câinele. Ea habar n-avea de problemele animalelor.

– Nu, l-am găsit pe Beast acum abia două minute, și imediat ți-am auzit ție mașina, răspunse Liza.

Beast zăcea în fața ușii glisante cu geamuri care dădea în cabinetul casei. Gâfâia și arăta în general destul de jalnic, dar Kelly nu era sigură că știa destule despre câini pentru a spune dacă i se întâmplase într-adevăr ceva rău.

– Nu se poate ridica, spuse Michelle. Vezi?

Încercă să salte cățelul pe picioare, dar acesta căzu la loc, cu un ușor schelălăit.

Privirea lui Kelly se îndreptă spre burta micului metis. Era balonată în chip ciudat. Cu atenție, întinse mâinile și încercă să-l ajute să se ridice, dar Beast căzu din nou, gâfâind și mai tare. Un frison de neliniște o străbătu pe șira spinării.

– Moare! se văicări Michelle.

Carrie începu să plângă și mai tare.

– Ba nu moare, răspunse cu fermitate Kelly.

– Trebuie să-l ducem la tata, spuse Liza. Ne iei tu cu mașina?

– Poate-ar fi mai bine să-i dăm întâi telefon, ripostă Kelly.

Simplul gând de a-l revedea pe Garth o făcea să se încordeze. Nu-l mai văzuse de când se certaseră, cu câteva zile în urmă. Nici măcar nu era sigură care mai era situația înțelegerii lor. Știa că, după părerea lui, ea încălcase limitele pe care le stabilise în legătură cu fetele.

În timpul weekendului, încercase să și-l alunge complet din minte. I-ar fi fost mai ușor dacă Garth nu-și tundea peluza sâmbătă și dacă nu-și spăla mașina, duminică. I se părea că, ori de câte ori se uita pe fereastră, trebuia să se trezească privind o parte dezbrăcată, musculoasă și *seducătoare* a anatomiei lui. Tare avea să se mai bucure când lua sfârșit scurta vară indiană.

Că omul avea un trup trăsnet, nu era treaba nimănui. Și cu atât mai puțin a ei.

– Mi-e teamă că Beast va muri, spuse Liza, cu vocea tremurându-i de emoție.

Kelly îi analiză posibilitățile. N-ar fi vrut în nici un caz să fie vinovată de vreo grozăvie care i se putea întâmpla cățelului familiei Holloway, pierzând vremea cu telefoane.

Poate era mai bine să-l ducă direct la clinica veterinară. Se afla la doar un kilometru și jumătate distanță.

– Bine, am să-l duc pe Beast la cabinetul tatălui vostru, dar cred că e mai bine ca voi să stați aici, spuse ea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să aibă o nouă confruntare cu Garth și nu era deloc sigură cum ar fi primit faptul că îi scosese fetele din casă.

– Nu! strigară toate într-un glas, cu lacrimile șiroind din trei perechi de ochi.

Le privi lung. Știa ce-ar fi simțit dacă ea era un copil, iar acela ar fi fost cățelul ei. Ar fi vrut să fie de față.

Expiră zgomotos.

– Bine, haideți.

Capitolul 6

– A venit câinele dumneavoastră.

Garth ridică privirea dinspre pisica cu ovarele extirpate în aceeași zi, căreia îi controla cusăturile. În curând, stăpânul felinei avea să vină după ea. Terminase programul de vizite și se pregătea ca în timpul ultimei ore să lucreze la acte.

– Poftim? o privi el lung pe recepționeră.

– Câinele dumneavoastră. Au venit fetele, cu el. Toate plâng.

Garth închise cușca metalică din fundul cabinetului veterinar, în care stătea pisica, și porni drept spre partea din față a clădirii. Ce căutau acolo fetele? Și, mai ales, cum veniseră?

Beast zăcea în mijlocul camerei de primire, cu cele trei fete în jur. Dar cea care îi captă atenția fu Kelly. Avea o înfățișare foarte profesională, în pantaloni bej de comandă și bluză albă simplă. Privirile li se întâlniră, iar Garth îi văzu nesiguranța din ochi. Incidentul de data trecută plutea între ei, aproape palpabil.

Garth simți imediat un junghi de regret că încă nu-și

prezentase scuzele. Avusese tot weekendul la dispoziție. Numai că amânase încontinuu. Îi era mai ușor să-i reziste când nu stăteau de vorbă.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu Beast, explică ea, însă fetele parcă-și ieșiseră din minți. Respiră greu și nu se poate ține pe picioare. Și i s-a umflat abdomenul.

Se lăsă în genunchi lângă fete, ca să-i arate.

– O să se facă bine, tăticule? întrebă Michelle, cu voce plângăreață.

– Ia să vedem.

Garth îngenunche și examină câinele. Stomacul acestuia arăta balonat, într-adevăr. Încercă să-l ridice, dar lui Beast i se înmuiară din nou picioarele și se prăbuși la loc. Garth se încruntă, revăzând în minte posibilitățile.

– Vino-ncoace, îl luă el pe Beast în brațe, ducându-l într-o cameră de consultație. Kelly și fetele îl urmară. Ce-a mâncat azi? întrebă el.

– Doar mâncarea lui, de câini, răspunse Liza.

– Ești sigură? insistă Garth.

Michelle și Liza dădură din capete. Carrie își privi picioarele.

Garth o luă imediat în colimator.

– Carrie? își întrebă el fiica de șapte ani.

Fata își trase nasul. Apucând-o de bărbie, îi ridică fața pentru a o privi în ochi.

– I-am dat o pungă de bezele, recunoscu Carrie, suspinând.

– Toată punga? se interesă calm Garth.

– Da, izbucni ea iar în lacrimi. L-am... l-am omorât?

Garth îi adresă o privire severă.

– Nu, Carrie. Dar o să se simtă destul de rău la noapte. Lui Beast nu-i face bine să mănânce bezele. Nici fursecuri,

bomboane sau alte mâncăruri pentru oameni. Câinii consumă mâncare pentru câini. Ai înțeles?

Carrie dădu din cap, amuțită, privindu-și din nou pantofii.

– E-n regulă, îi ciufuli Garth părul auriu.

Fetița ridică ochii și-și trase nasul. O bătu pe umăr, apoi fură o privire spre Kelly și trase concluzia că nu trebuia să mai amâne nici cu un minut discuția dintre ei.

– Vreau să mergeți cu Beast în sala de așteptare, câteva minute, până vorbesc eu cu Kelly, bine?

Fetele se supuseră. Garth împinse ușa camerei de consultații, lăsând-o întredeschisă de câteva degete, astfel încât să se audă sunetul sporovăielii ușurate a fetelor. Kelly rămase uitându-se spre ușă ca și cum a fi fost un colac de salvare la care nu mai putea să ajungă.

– Îmi pare rău, spuse ea, privindu-l în sfârșit pe Garth. Trebuia să dau telefon, nu să le aduc pe toate aici.

Își încrucișă brațele pe piept.

– Fetele erau foarte îngrijorate și am sperat să nu te superi. Dacă ești de părere că iar am întrecut măsura, aducându-le aici...

– Nu, o întrerupse Garth. Nu m-am supărat. Și nu trebuie să te scuzi pentru nimic. Eu sunt cel care ar trebui să-și prezinte scuzele.

În ochii lui Kelly străluci o scânteiere de uimire.

– Pentru data trecută, explică el.

Făcu un pas spre ea. Parfumul ei de cireș îl învălui. Se opri, încercând să-și pună gândurile în ordine.

– Vineri eram furios și m-am descărcat pe tine. Am fost nedrept.

Îl privi lung, cu spaima încă vizibilă în ochii ei mari, albaștri precum cerul.

– Poate că, uneori, sunt puțin cam prea protector, adăugă el.

– Poate, murmură și Kelly. Ochii i se încălziră, iar colțurile gurii se înălțară puțin, făcându-l pe Garth să izbucnească în râs.

– Bine, s-ar putea să fiu exagerat de protector, avu el grijă să vorbească încet, nedorind ca fetele să-i audă. Liza are paisprezece ani. Știu că e în plină perioadă de creștere. S-ar putea să fie mai pregătită pentru asta, cred.

Își trecu o mână prin păr, cu nervozitate.

– Cred că nici Liza nu e chiar atât de pregătită, răspunse cu blândețe Kelly. Probabil nu vrea decât să experimenteze. S-ar putea să fie mai bine s-o îndrumi, în loc de a-i impune atâtea restricții.

Garth dădu din cap.

– Ai dreptate, recunoscu el. Cred că uneori mă simt cam nepriceput, având de-a face cu o fiică ajunsă la vârsta adolescenței.

– Nu cred că există cineva care să nu se simtă încurcat, în relațiile cu un adolescent, spuse Kelly, încercând să simplifice situația. Dar există unele lucruri despre care o fată ar prefera să discute cu o femeie. Cum ar fi machiajul, de exemplu. Lizei îi lipsește mama ei. E doar însetată după contactul cu o femeie, atâta tot.

Contactul cu o femeie. Și el era însetat după contactul cu o femeie.

Garth simți cum îi apăreau pe frunte broboane mici de transpirație. Își aminti seara când Kelly le pregătise cina, după care spălaseră vasele împreună. Stătuseră de vorbă, apoi el o condusese până la ușă. În seara aceea, ar fi vrut s-o sărute.

Până acum, n-o mai recunoscuse nici măcar în sinea lui. *Ar fi vrut s-o sărute.*

Era o fantezie totală, iar acum îi scăpase de sub control, bântuindu-i prin minte, încât nici nu se mai putea gândi la altceva, când se uita la ea.

Se îndreptă de spate. Era o nebunie.

– Nu e grija ta. Am senzația că-ți tot arunc pe cap problemele mele și nu se cuvine.

– Și eu îți pun în brațe probemele mele, îi aminti Kelly. Aveam o înțelegere, ai uitat?

Îi adresă unul dintre zâmbetele ei care-i topeau inima.

– Acum, ar fi mai bine să duc fetele acasă, ca să-ți poți vedea de treburi.

Garth dădu din cap, ușurat. Slavă Domnului. Avea să plece înainte ca el să facă cine știe de sminteală.

Ca de pildă, s-o sărute.

Kelly își petrecu seara încercând să se ocupe de planurile de călătorie. Stătea așezată pe pat, îmbrăcată comod în tricou și pantaloni de trening, cu broșurile pe care și le adusese acasă de la serviciu răspândite în jur.

Dar îi era greu să se concentreze. Imaginea lui Garth – inredibil de sexy, chiar și în halatul alb, steril, de medic – îi tot cotropea gândurile. Trebuise să vină și să-i prezinte scuzele, dovedind că de fapt nu era un nesimțit, iar acum nu și-l mai putea alunga din minte.

Se lupta cu diversiunea din răsputeri. Ar fi trebuit să fie mai emoționată de voiajul în Jamaica, care urma în proximul weekend.

În sfârșit, pufni frustrată și strânse teanc broșurile. *Era* emoționată de călătoria în Jamaica. Abia aștepta să se ducă acolo, să se ducă *oriunde*.

Atunci, care era problema?

Se încruntă. Poate că nimic mai mult decât *pic-pic*-ul

necontenit care se auzea din baia alăturată. Dușul avea scurgeri de săptămâni în șir, iar starea i se agrava continuu.

Intră în baie și privi lung instalația stricată. Cu mâinile proptite în șolduri, se încruntă spre bateria dușului. Nu avea idee ce să facă. Încercase deja să-i strângă mai tare garnitura, dar nu folosise la nimic.

Privirea i se îndreptă spre telefonul de lângă pat. Să-l cheme pe Garth? Partea lui din învoială *consta* în a-i arăta cum să repare lucrurile din casă.

Nu credea că era prea înțelept să-l invite pe Garth în dormitorul ei, dar în cele din urmă conchise că se comporta prostește. Probabil că toată acea poveste cu tensiunea sexuală dintre ei nu exista decât în capul ei. Cu siguranță, repararea unui duș nu avea nimic sexy, așa că de unde atâta îngrijorare?

Ridicând receptorul, formă numărul familiei Holloway.

– Îmi curge dușul, îi spuse ea lui Garth, peste câteva momente. Te-ar deranja să mă înveți cum să-l repar? Mă scoate din minți picuratul ăsta.

– Sigur. Vin imediat.

După cinci minute, Garth ciocăni la ușă. Îi deschise, pentru a-l vedea stând în prag, cu tricoul și blugii pe el.

Zâmbind, Garth ridică un patent.

– Gata, soră, arată-mi pacientul.

Într-o clipită, prin mintea lui Kelly trecu ideea de a se juca de-a doctorul cu Garth – fără nici o legătură cu instalațiile. Un mic tremur rebel își croi drum prin trupul ei.

– Pe-aici, spuse ea, jenată de vocea gâtuită cu care vorbea. Se răsuci pe călcâie, pornind spre scară. Se ruga ca acea mică lucrare să nu dureze mult, pentru că trupului ei îi era extrem de greu să rețină că atracția față de Garth nu exista, chipurile, decât în capul ei.

Garth închise ușa și o urmă. Kelly purta un tricou și niște pantaloni de trening largi, dar aceștia nu-l împiedicau să-i observe unduirea dulce a șoldurilor curbate, care se legănau dintr-o parte în alta la fiecare pas. Când ajunseră la etaj, era sigur că îi sunase ceasul.

Încercă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla acolo – în nici un caz ca să-i admire fundulețul sexy.

– Mă bucur că m-ai chemat, spuse el. Am impresia că nu m-am achitat îndeajuns de partea care-mi revine mie din înțelegere.

– Sunt sigur că voi găsi o mulțime de lucruri la care să mă ajuți, spuse Kelly, fără să se întoarcă.

Nu peste mult, Garth își dădu seama cu disperare că îl ducea în dormitorul principal. Dormitorul ei. Observă plapuma înflorată, cu cearșaf și perne asortate. Camera arăta ca un pavilion de grădină.

– Ce frumos, comentă el, oprindu-se cu ochii spre pat. Acolo dormea Kelly.

Se răsuci spre el, apoi roși, când privirile li se întâlniră.

– Aici e, spuse, întorcându-se să intre în baia alăturată.

Garth o urmă. Casa era veche de aproape treizeci de ani; la fel ca majoritatea tuturor celorlalte din acel cartier înstărit, spre deosebire de construcțiile mai noi, acestea aveau băi mici. Baia lui Kelly nu făcea excepție.

Era decorată în roz, iar Garth se simțea foarte deplasat în acel interior. Prin toată zona lavoarului erau împrăștiate articole cosmetice. Se vedea clar că era domeniul unei femei.

Kelly se opri și se întoarse, ciocnindu-se de Garth.

– O, scuză-mă, sări ea înapoi cu un pas.

Mirosul ei feminin îl invadă, intensificat de spațiul strâmt. N-avea cum să respire fără a o inspira pe Kelly.

Observă că îi arăta capul dușului și-și aminti de ce se afla în baie.

– Ia să vedem.

Trecu pe lângă ea, atingându-i din mers umărul. Nu luă în seamă senzația înfierbântată ce se declanșă înlăuntrul lui. Avea să se concentreze asupra motivului pentru care venise acolo, iar apoi, să plece. În acel moment, capul dușului nu curgea, dar pe margine se vedea umezeală. Înainte de a intra, Garth închisese apa de la valva principală de afară.

Adusese cu el un patent și bandă adezivă, pe care o puse alături pe placa de toaletă, în timp ce se apuca de lucru înăuntrul boxei.

– Ăsta-i un patent cu caneluri, explică el, hotărât să comenteze din mers. Poate așa avea să-i fie mai ușor să se concentreze.

Kelly se aplecă să-l privească. Părul blond ca mierea i se revărsă peste umeri, atingând cotul lui Garth în timp ce începea lucrul. Era un păr mătăsos, așa cum se așteptase. Cum știa că era Kelly toată.

Când termină, Garth își luă banda adezivă și patentul, iar Kelly ieși înaintea lui din baie.

– Nu e nevoie să mă conduci, îi spuse el.

Nu găsea nici un motiv de a-și mai prelungi tortura cu un singur moment.

– Aha. Bine. Pa.

Kelly îl privi cum ieșea grăbit din cameră. Oftă. Chiar știind că sentimentele ei pentru Garth erau complet nepotrivite, avea suficient orgoliu pentru a se simți lezată că nu părea să-l atragă câtuși de puțin.

Desigur, se comporta complet irațional. O știa și puțin îi păsa. Cu capsa pusă, reveni în baie și privi capul dușului.

Umblă puțin la el, observând că nu mai avea scurgeri. Trase de maneta robinetului, pentru a da drumul la duș, curioasă să vadă dacă nu mai picura nici după ce apa curgea cu toată puterea.

Nu se întâmplă nimic.

– Ce nai...

Kelly împinse maneta dușului înainte și-napoi, de la rece la cald și din nou la rece, cu toată puterea. Nu apăru nici un strop de apă.

Intră în cabină, pentru a se uita mai bine. Înainte de a apuca să atingă din nou robinetul, năvăli un torent de apă rece ca gheața.

Garth tocmai ridicase mâna de pe valva principală a conductei de apă care alimenta casa lui Kelly, când auzi dinăuntru un răcnet. Alergă înapoi spre fața casei. Încercă ușa de la intrare. Era descuiată, așa că se repezi înăuntru, luându-se după sunetul de la etaj, cu adrenalina gonindu-i prin vene.

Alergă până în camera lui Kelly, apoi în baie, unde o găsi în picioare, îmbrăcată complet și udă leoarcă, în fața dușului.

– Ai pățit ceva? o întrebă, cu inima bătându-i – în primul rând din cauza efortului, apoi dintr-a descoperirii că tricoul de pe Kelly era foarte subțire și foarte alb, iar sutienul care-i despărțea bumbacul de sâni era la fel de subțire. Vârfurile trandafirii ale sfârcurilor împungeau materialul. Fu nevoit să-și smulgă ochii dinspre pieptul ei.

Fusese cât pe ce, își spuse el. Dar știi, *cât pe ce*. Încă un minut, și ar fi ajuns la el în casă. În schimb, iată-l aici, revenit în baia lui Kelly. Iar de astă dată parc-ar fi fost goală, cu hainele ude de pe ea. Îi distingea fiecare linie a trupului și simțea că-și ieșea din minți. Era îngrijorat că-și con-

sumase deja toată stăpânirea de sine în timp ce-i repara capul dușului.

– Nu știu! gâfâi Kelly, ștergându-se de apa care i se revărsa din păr, pe obraji; ieși de sub duș, șiroind toată. Încercam doar dușul, dar apa nu voia să curgă, așa că am intrat dedesubt ca să mă uit mai de aproape și dintr-o dată a început să toarne peste mine!

Garth o privi, zâmbi, apoi izbucni în râs.

– Închisesem apa de la valva principală, spuse el într-un târziu, încercând să se controleze, căci vedea că ea începea să arunce flăcări din ochi; se înfuriase. Întotdeauna e mai bine să închizi apa înainte de a începe să lucrezi ceva la instalații. Am uitat cumva să precizez?

– Da, răspunse Kelly, enervată.

– Și adineaori i-am dat drumul, când plecam, continuă Garth. Imediat, te-am auzit țipând.

– Ei bine, ai țipa și tu, dacă dintr-o dată ar începe să curgă peste tine apă rece, se stropși ea.

– Eu n-aș sta sub duș îmbrăcat complet, cu robinetul deschis, o tachină Garth.

Kelly se uită urât la el. Își înghiți replica revoltată cum că totul era din vina lui – nu fiindcă nu-i pomenise despre închiderea valvei principale, ci pentru că, dacă nu era așa de fâstâcită din cauza gândurilor pe care i le inspirase, probabil nici n-ar fi făcut o asemenea prostie.

– Perfect. Dă-i înainte. Râzi de mine.

– Nu râd de tine, râd cu tine, încercă Garth să destindă atmosfera.

Kelly, însă, n-o înghiți, dar nici nu-l mai contrazise. Nu voia decât ca el să plece, ca să rămână singură cu umilința ei. Își încrucișă brațele peste pieptul ud leoarcă. Oricum îi era frig. Trebuia să-și schimbe hainele.

– Ai înghețat toată, făcu Garth un pas spre ea, cu amuzamentul înlocuit de îngrijorare. Poftim.

Luă un prosop și îi înfășură umerii în el, încercuind-o cu mâinile. Apoi, începu s-o frece pe brațe cu capetele plușului gros.

– N-am nimic, protestă Kelly.

Într-o clipă, frigul îi trecu. Se înfierbânta. Se încingea rău de tot. Acum, nu hainele ude îi mai influențau temperatura trupului, ci Garth.

– Ba s-o crezi tu! Tremuri.

Continuă să-i fricționeze brațele. Creierul lui Kelly încerca s-o prevină să fugă de puterea erotică a atingerii lui atâta timp cât mai putea, dar mesajul nu reușea să ajungă până la trup.

– Ce-ai spus?

– Am spus că ar trebui să te schimbi. De haine.

Dar nu se clinti. Nu făcea decât s-o privească.

Genunchii lui Kelly începură să tremure. Nu-și amintea când i se mai întâmplase ca un bărbat s-o privească atât de intens, cu atâta dor. Avusese puține relații cu bărbați. Întotdeauna fusese prea ocupată cu gemenii și cu propriile ei planuri, pentru a-și permite să se implice prea profund.

Niciodată nu fusese tentată să-și dăruiască inima, riscând o dezamăgire. Dar dorul pe care-l simțea pentru Garth era mai mult decât fizic, își dădu ea seama, într-un val de panică.

Revelația o îngrozea și știu că trebuia să se desprindă din brațele lui înainte de a se implica și mai mult.

Înainte de a fi pierdută.

Înainte ca Garth să se mai apropie cu un deget, și cu încă unul, cum făcea chiar în acel moment.

Înainte de a o săruta.

Capitolul 7

Sărutul îl luă pe Garth prin surprindere. Nu intenționase deloc așa ceva. Nu voise decât s-o învelească pe Kelly cu prosopul și să se ducă acasă. Dar nu putea pleca de lângă ea după ce o atinsese doar o dată.

Voia mai mult.

Cedând complet, înteți sărutarea, cuprinzând-o cu brațele, încercuindu-i în căldura lui trupul zvelt, tremurător. Savură felul cum se lipea de el, cu brațele furișându-i-se pe după gâtul lui. Reacția era lipsită de vlagă și în același timp fierbinte, iar Garth înțelese că era înrobită de aceeași atracție incontestabilă care-l stăpânea pe el. N-avea să-l oprească și, în acel moment, știa că nici el însuși nu putea să se oprească. Nimic nu l-ar fi putut opri.

Kelly îi dădea o senzație incredibilă. Gingașă, caldă și perfectă. Trupul i se potrivea lângă al lui ca și cum ar fi fost croit anume pentru el, iar el, pentru ea. Ca și cum ar fi așteptat-o, ar fi așteptat-o numai pe ea, toată viața.

Își desprinse buzele de gura ei, iar Kelly gemu încetișor, în timp ce limba lui îi aluneca peste gât. Mâinile îi înaintau în josul spinării, spre talie, șolduri, fund. Cu

capul dat pe spate, oftă, scoțând un sunet șoptit, *însetat*, care-l surprinse pe Garth, aproape copleșindu-l.

Nu-i mai era de ajuns doar s-o sărute. Îi dorea trupul dezgolit lângă al lui, cu pielea pe pielea lui. Fiecare sărutare, fiecare atingere, fiecare geamăt încet îl străbătea cu torente de dorință năvalnică. Kelly își petrecu degetele prin părul lui, trăgându-l mai aproape, arcuindu-se lipită de el, chemându-l.

Avea s-o ia în brațe și s-o depună ușurel pe patul acela mare din camera ei, iar apoi urma să...

Telefonul sună, iar Kelly se smuci din brațele lui. O secundă, în ochii ei imenși se citi nedumerirea și teama, apoi păru să-și vină în fire. O luă la fugă spre telefonul din camera sa.

Garth privi pe urmele ei. Inima îi bubuia nebunește în piept. Regretul că fuseseră întrerupți îl rodea. Se simțea zguduit, cu răsuflarea tăiată.

– Liza?

Cipi din ochi. Fetele. Le lăsase în grija Lizei și uitase complet de ele.

– Da, tatăl vostru e încă aici, continuă Kelly.

Îi întinse receptorul lui Garth. Buzele îi erau ușor umflate de sărutări, iar obrajii înroșiți.

Garth străbătu odaia și luă receptorul. Kelly se îndepărtă grăbită de el.

– Toby plânge, tati, spuse Liza. Vrea s-o culci tu, nu eu.

– Ajung acasă într-un minut, răspunse Garth.

Și închise. Știuse că era aproape ora de culcare a lui Toby. Știuse cât ținea la ritualul ei de seară. Dar sărutările dăruite lui Kelly îl făcuseră să uite totul.

Privirea i se opri asupra unui vraf de hârtii de lângă pat. Erau niște broșuri. Broșuri de voiaj.

Îl străbătu un fior rece. Ce căua acolo? Locul lui nu era lângă Kelly. Și nici al ei, lângă el. Ea dorea să cutreiere lumea, iar el avea patru copii de crescut.

Privirile li se întâlniră, peste lățimea camerei. Kelly stătea în picioare, cu hainele ude pe ea, arătând la fel de nervoasă pe cât se simțea Garth. Lui Garth îi veni ideea că nici ea nu era mai sigură decât el ce să spună, după un asemenea sărut.

– Salvați de clopoțel, ce zici? încercă el o glumă stângace.

Kelly râse slab.

– Exact.

– M-am cam ambalat.

– Și eu.

– Nu cred c-ar trebui...

– Nici eu, se repezi ea, fără a-l lăsa să termine, ceea ce era cu atât mai bine, cu cât Garth nici nu era sigur ce voia să spună.

Garth se învioră brusc.

– E timpul să plec.

Kelly îl petrecu din privire. Se simțea de-a dreptul moleșită de sărutul lui și ușurată că plecase.

Vineri după-amiază, tocmai când Kelly își pregătea hainele pentru plecarea spre Jamaica, sună telefonul.

– Salut! exclamă ea veselă, când recunoscu la celălalt capăt al firului vocea lui Bethany.

– Vin acasă.

– Ce?

– Vin acasă în weekendul ăsta. Nu mai pot suporta școala. Nu mai suport nimic din ce-i aici. Nimic nu suport.

Kelly se încruntă.

– Din cauza școlii? S-a-ntâmplat ceva?

Bethany avusese întotdeauna note bune și așteptase cu multă nerăbdare plecarea la colegiu.

– Nu, nu din cauza școlii, izbucni sora ei în suspine. Dintr-a lui Luke.

– Luke? repetă Kelly, uluită. Bethany și Luke erau împreună încă din liceu și se înțelegeau de minune. Ba chiar, Kelly era destul de sigură că aveau să se căsătorească și se bucura că amândoi aveau să-și termine mai întâi studiile.

– Nu mă iubește, scânci Bethany. Mă întorc acasă. Am sunat doar ca să te anunț că pornesc la drum.

Adio, Jamaica. Emoția weekendului următor i se prăbuși la nivelul solului.

Arsese de nerăbdare să plece din oraș. Să ajungă cât mai departe de Garth.

Se îndoia că i-ar fi fost greu să se consoleze reciproc cu Brian, la sfârșit de săptămâmnă, pentru eșecuri în amor. Oftă.

– Ne vedem peste câteva ore, Beth.

* * *

– Kelly a spus că-n weekendul ăsta pleacă în Jamaica. Aș vrea să pot merge și eu în Jamaica.

Liza privea visătoare pe fereastra bucătăriei. Era sâmbătă dimineața și toată familia se adunase în jurul mesei, la micul dejun.

La auzul comentariului Lizei, Garth deveni mai încordat. Era firesc din partea lui Kelly să se ducă la sfârșit de săptămână într-un loc ca Jamaica. Asta făceau femeile singure și independente. Dar nu și părinții singuri însă cu patru copii, motiv pentru care ieșise din dormitorul ei. Și din viața ei.

Își dădu seama că Liza îl întrebase ceva.

– Ce spuneai?

– Spuneam: n-aș putea să stau acasă în după-amiaza asta? repetă ea. Nu vreau să mă duc la festival.

Garth plănuise să le ducă la târgul autumnal din piața orașului Hope. Era o sărbătoare a mâncării, meșteșugurilor și jocurilor.

– Nu, mergem cu toții, spuse el. Ca o adevărată familie.

– Eu cred că va fi distractiv, interveni Michelle.

Liza se încruntă.

– Eu cred că va fi o tâmpenie.

Reveni cu atenția, ca o săgeată, spre Garth.

– De ce trebuie musai să vin?

– Fiindcă suntem o familie, Liza. Familiile fac multe lucruri împreună.

– Eu vreau să le fac cu mama, replică ea, îndârjită. Vreau să mă mut la mama.

Pe Garth îl străpunse în piept un junghi de durere. Le privi pe celelalte fete, vorbind cu glas atent măsurat.

– Michelle, Carrie, Toby, duceți-vă sus să vă faceți ordine în camere și să puneți rufele murdare la spălat. Eu am de vorbit cu sora voastră între patru ochi.

Cele trei fetițe mai mici o zbughiră de pe scaune și dispărură. Liza își încrucișă strâns brațele pe piept, prăvălindu-se în scaun.

După câteva secunde de tăcere, Garth începu:

– Liza, ești destul de mare ca să alegi singură locul unde vrei să locuiești. Doresc să știi că, oricât de mult vreau să stai cu mine. îți respect sentimentele în privința asta. Dar mama ta nu are posibilitatea să se ocupe de tine, în momentul de față.

– A, da, de parcă tu ai *avea-o*, aruncă Liza, sarcastică.

Garth făcu un mare efort să nu reacționeze.

– Îmi dau toată silința. Asta înseamnă că am să vă duc pe toate patru la festivalul de toamnă, ca familie, pentru că

după părerea mea asta se cuvine să facă un părinte. Și vei veni și tu, fiindcă ești fiica mea. Iar acum, ai să te duci sus să-ți faci curat în cameră, la fel ca surorile tale, continuă el, cu privirea neabătută. Și după ce măturăm prin casă și terminăm de spălat rufele, vom merge în oraș să ne distrăm.

– Nu mă poți obliga să mă distrez.

Pe genele Lizei sclipeau lacrimi.

– *N-am* să mă distrez.

Și ieși ca o furtună din bucătărie, tropăind pe scări, pentru a trânti ușa după ea în camera ei.

Garth trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet, tremurând de nervi, nesigur dacă să râdă sau să dea un pumn în perete. Își apăsă degetele pe tâmple, pentru a-și alunga prin masaj tensiunea.

Mutarea în Hope îi înrăutățise relațiile cu Liza, în loc să le amelioreze. Acum, însă, se aflau aici. Nu mai aveau altceva de făcut decât ceea ce făcea el deja – punea un picior în fața celuilalt, cu credința că avea să găsească o cale de a aduna la un loc cioburile familiei.

– Cine-i tipul ăsta?

Kelly veni în spatele lui Bethany, la fereastra bucătăriei. Sora ei arăta spre Garth. Stătea pe alee, privind prima pagină a ziarului. Purta blugi și cămașă groasă, având picioarele desculțe în aerul rece de dimineață. Părul brunet și des îi era încă ciufulit de somn. Lui Kelly îi trecu prin minte o imagine a lui Garth în pat, trimițându-i furnicături mărunte până-n degetele picioarelor.

Își aminti să răspundă la întrebarea lui Bethany.

– Avem niște vecini noi, spuse ea, pe cel mai sec ton posibil. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-și manifeste în orice fel interesul față de Garth, în fața codoașei de soră-sa.

– Serios? se răsuci Bethany spre ea, cu capul înclinat într-o parte. Are și o nevastă cu el?

– Nu, are patru fete la remorcă, i-o întoarse Kelly.

Garth fu surprins când ușa casei lui Kelly se deschise. Kelly ieși, împreună cu o tânără care semăna atât de mult cu ea încât presupuse că trebuia să fie sora ei. Fata ținea în mână o valijoară. Kelly o conduse la mașină și, în câteva minute, tânăra plecă.

Kelly reveni pe alee, oprindu-se din mers când privirea i-o întâlni pe a lui. Un șoc de dogoare senzuală pură îl străbătu prin tot trupul, din creștet până-n tălpi, și un moment uită de toate problemele. Și *voia* să uite de toate problemele. Kelly îl făcea să se simtă ca un bărbat. Nu ca un tată pe ai cărui umeri apăsa povara lumii întregi. Ca un bărbat, reacționând față de o femeie ca toți bărbații în fața femeilor, din vremuri imemoriale.

Făcând sul ziarul pe care-l avea în mână, Garth traversă peluza dintre cele două alei. I se păru că depista o ușoară roșeață în obrajii ei și știu instinctiv că se gândea la același lucru ca el. Se gândea la sărutul lor.

– Credeam că ești în Jamaica, spuse el.

– Mda, în weekendul ăsta ar fi trebuit să plec în Jamaica, răspunse Kelly. Dar aseară mi-a dat telefon Beth. Se certase cu iubitul ei și voia să vină acasă și să-și reverse amarul.

– Se pare că situația s-a îndreptat, ghici Garth.

Kelly dădu din cap.

– Da, băiatul a telefonat azi dimineață și se pare că totul va fi în regulă. De-asta a luat-o la fugă de-aici adineaori.

– A fost un gest foarte altruist din partea ta, să-ți schimbi planurile.

– Îi iubesc mult pe Beth și Brian. Știi, numai pe ei îi am.

– Ce s-a întâmplat cu părinții voștri? întrebă Garth, încet dar curios, gândindu-se că ea îl ascultase povestindu-i atâtea, fără să-i spună mare lucru despre viața ei. Îl interesa. Îl interesa *prea mult*.

– Au murit într-un accident de mașină.

Vocea îi era fermă, dar Garth zări urmele durerii înnourându-i ochii albaștri ca un cer de vară.

– Eu aveam douăzeci și unu de ani, așa că instanța mi-a permis să-i iau în custodie pe Brian și Beth.

– A fost o grea răspundere, pentru o tânără de vârsta ta.

– Știam că trebuia să rămânem împreună. Nu conta că era greu. Era important. Dar știi și tu ce înseamnă asta. Le ai pe fetele tale de crescut, ceea ce nu ți-e prea ușor.

Cuvintele ei îl readuseră pe Garth cu gândul la scena din urmă cu câteva momente, în bucătărie.

– Într-adevăr, îi dădu el dreptate, grav. Nu e deloc ușor.

– Tăticule!

Se întoarse, pentru a-și vedea cele patru fiice, cu pletele ca razele soarelui unduindu-li-se pe umeri, năvălind din casă, peste gazon.

– Kelly! Tot aici ești! se repezi Liza până lângă ea. Avea un aer sfidător, evitând cu deliberare ochii tatălui ei.

– Am fost nevoită să-mi schimb planurile, o lămuri Kelly.

– Atunci, poți veni cu noi la festival, adăugă Carrie.

Garth interveni grăbit:

– Sunt convins că are alte treburi pe ziua de azi.

O conversație de câteva minute cu Kelly, mai treacă-meargă. Dar să petreacă o mare parte din zi cu ea – asta era cu totul altă poveste. O idee deloc inspirată.

Mai ales când avea întipărită în creier amintirea tricoului ud al lui Kelly.

Capitolul 8

Kelly își schimbă îmbrăcămintea de trei ori, după care fu nevoită să se întrebe ce Dumnezeu o apucase.

– Asta nu-i o întâlnire amoroasă, rosti ea cu voce tare, accentuând răspicat fiecare cuvânt. Nu era o ieșire la restaurant, cu lumânări. Era un festival și patru copii.

Atunci, de ce-i executau fluturii un număr de coregrafie în stomac?

Înhățând un cardigan de pe un umeraș din debara, îl trase peste pulovărul pe gât, roz-stins, pe care-l combinase cu o pereche de jeanși strâmți, și porni să coboare scara. Microbuzul verde-închis al lui Garth era deja scos din garaj, cu motorul încălzindu-i-se pe alee. Fetele tocmai se urcau în spate, lăsându-i lui Kelly locul de lângă șofer. Era ora douăsprezece fix.

– Cred că am sosit tocmai la timp, spuse ea, cu inima bătându-i puțin mai repede când Garth întoarse capul și surâse.

Și el purta tot pulovăr și blugi. Îi deschise portiera din dreapta.

– Mulțumesc.

Urcă în mașină. Garth se așeză la volan și începu să verifice imediat dacă toate centurile de siguranță erau încheiate.

– Bună, fetelor, le salută Kelly.

Cele trei fete mai mici îi zâmbiră radioase. Liza părea că ar fi vrut și ea să surâdă, dar făcea tot posibilul să se abțină, din cine știe ce motiv. În ansamblu, domnea atât de multă energie, încât era o mare minune că microbuzul mai avea nevoie de benzină ca să pornească. Fetele erau vizibil emoționate că le însoțea și ea în oraș, ceea ce o făcea să se simtă flatată. Iar Garth... Cu el simțea un soi de conexiune electrică și era mai bine să lase necercetată senzația pe care i-o producea aceasta.

* * *

Când plecară spre casă, resturile zilei fuseseră biruite de întuneric. Drumul spre microbuz păru mai lung decât la sosire. La intrarea în garaj, fetele cădeau de pe picioare de oboseală. Intrară în casă, cu pași împleticiți.

– Spălați-vă pe dinți și pregătiți-vă pentru culcare! strigă Garth în urma lor. O însoți pe Kelly spre alee, abătut că ziua petrecută împreună lua sfârșit și în același timp știind că *trebuia* să se sfârșească. Îi despărțeau prea multe lucruri. În viața lui nu exista loc pentru nici o fantezie.

Atunci, de ce îi era atât de greu să scape din fantezia acutală? Se ruga să-și găsească puterea de care avea nevoie.

– Kelly.

La auzul glasului lui răgușit și blând, Kelly se întoarse. Garth era încadrat de lumina care se revărsa din garaj, cu chipul cufundat în întunericul nopții.

– Îți mulțumesc pentru ziua de azi, spuse el. Ai uitat să lași aprins becul de pe verandă. Te conduc până acasă.

– Nu e nevoie. În Hope nu există bandiți care să pândească din tufișuri. Nu e ca în marile orașe.

– Prudența nu strică niciodată. M-aș simți prost, dacă nu te-aș însoți până acasă.

– Bine, atunci haide.

Lui Kelly îi trecu prin minte că nu era prea prudent să facă o plimbare pe întuneric cu Garth, dar își potrivi oricum pasul lângă el, fără să mai discute. În timp ce străbăteau curtea, era extrem de conștientă de prezența lui. Se afla destul de aproape ca s-o atingă – și totuși, ea nu-l putea atinge. Ceea ce n-o făcea decât să dorească și mai mult să-l atingă.

Distanța dintre cele două case nu era mare, atât spre ușurarea cât și spre regretul ei.

– M-am simțit bine azi, spuse, în timp ce ajungeau la verandă; căută prin poșetă, găsind cheia după pipăit. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

– Prezența ta le face bine fetelor, răspunse Garth. Te plac mult, să știi.

– Și eu le plac pe ele. Sunt niște scumpe. Chiar și Liza.

Garth scoase un sunet neîncrezător.

– Este, insistă Kelly.

O privi, cu ochii ficși în întuneric.

– Mă tot gândesc la ceea ce-ai spus despre camping. A fost o idee bună. Îți mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

Frunzele copacilor foșniră, când briza se înteți pentru câteva secunde, apoi se liniști din nou. Acum, după apusul soarelui, se făcuse frig. Kelly tremura puțin, dar nu era sigură dacă din cauza temperaturii de-afară sau dintr-a apropierii lui Garth.

– Am ajuns, constată ea.

Garth o privi, cu trăsăturile luminate de felinarul îndepărtat din stradă. Ochii li se întâlniră, iar Kelly știu că avea s-o sărute, s-o sărute cu adevărat de astă dată. Nu doar să se gândească s-o facă.

Nu i se opuse, nu pierdu vremea stând pe gânduri. Garth o trase spre el. Cotactul intim cu trupul lui era păcătos de plăcut – numai umeri lați și mușchi tari. Nu-i mai era frig. Brațele i se strecurară pe după gâtul lui, în timp ce se topea în sărutare, deschizând gura, dornică să i se dăruiască. Avea gust de soare, de limonadă și de bărbat, și o dorea. Conștiința acestui fapt era îmbătătoare.

Garth își înfundă degetele în părul ei, în timp ce aprofunda sărutul. Dovada dorinței lui o apăsa dură, fierbinte. Apoi, se retrase brusc, gâfâind sufocat.

– Kelly, spuse el cu respirația întretăiată, dându-i drumul.

Kelly fu cât pe ce să se clatine, eliberată prea brusc din sprijinul brațelor lui.

– De data asta, nu pot spune că n-am vrut. Toată ziua am dorit s-o fac.

– Știu. Și eu.

Tremura toată, o parte din ea dorind să se repeadă înapoi în brațele lui, cealaltă vrând s-o ia la goană.

– Am știut că doream să te sărut, continuă el. Și am mai știut că nu se cade s-o fac. Dar te-am condus acasă – și te-am sărutat – oricum.

– Nici eu nu m-am prea împotrivit.

Rezistența ei față de Garth fusese cam la fel de mare ca a unor fulgi de păpădie în vânt.

Garth întinse o mână și-i atinse obrazul, descriind o traiectorie tandră de-a lungul bărbiei, înainte de a-și coborî mâna.

– Nu, dar faptul de a ști că și tu simți același lucru nu-mi ușurează cu nimic situația. Tu ai visele tale, iar eu...

Kelly îl privi lung. Știa – *știa* – ce încerca să-i spună. Știa la fel de bine ca el că, oricât de perfect i s-ar fi potrivit în brațe, nu se potrivea și în viața lui. Ceea ce-i era necesar lui și ceea ce-și dorea ea erau două lucruri aflate la antipozi.

– Poate că nu e decât ceva fiziologic, continuă el. Sau, poate, e mai mult decât atât. Oricum, nu are importanță, nu-i așa?

– Nu, n-are nici o impurtanță, își impuse ea să confirme, deși știa că nu era numai fiziologia la mijloc.

– Ar trebui să ne evităm un timp. Pentru că, altfel...

Nu fu nevoie să termine fraza. Kelly știa la ce se referea. Nu-i putea rezista mai mult decât i-ar fi putut rezista ea lui. Fuseseră cât pe ce să se sărute, în parc, în văzul unei jumătăți din oraș. Iată ce se întâmpla când erau împreună.

Trase adânc aer în piept și dădu din cap.

– Cred că e mai bine așa.

Inroduse cheia în ușă, cu degete tremurătoare. După ce deschise, apăsă pe comutatorul lămpii și rămase cu mâna pe clanță, dorind și nedorind ca Garth să plece.

– Mai bine du-te, reuși ea să spună.

Garth plecă.

Capitolul 9

În următoarele câteva zile, Kelly se adânci în muncă, lucrând ore suplimentare și înțelegându-se cu colegele ca după program să se ducă împreună la cumpărături sau la cinema. Se hotărî să dea o fugă până la St. Kitts, în weekendul următor, când sosi o ofertă specială pentru agenții de voiaj. Avea nevoie de diversiuni, de cât mai multe diversiuni. Cumva, într-un fel, îi lăsase pe Garth și fiicele lui să i se strecoare sub piele.

Și cumva, într-un fel, urma să și-l *scoată* de sub piele.

N-avea de gând să se lase deviată de la planurile ei. Când Brian și Beth avuseseră nevoie de ea, altă soluție nu existase. Acum, însă, avea posibilitatea de a alege. Nu intenționa să se încurce cu Garth și familia lui. Câteva griji mărunte ca între vecini, mai mergeau. Dar mai mult de-atât, nu era permis nimic.

Desigur, grijile mărunte nu explicau acele sărutări. Aceea, însă, era zona unde-și jucau rolul hormonii, iar Kelly era destul de matură ca să accepte această concluzie și să-și vadă de drum. Era clar că și Garth înțelegea ce greșeală reprezentau sărutările lor. El era cel care spusese că trebuia să păsreze distanța, pentru o vreme.

De ce n-o spusese ea înaintea lui? O cuprindea jena, de fiecare dată când se gândea la propria ei slăbiciune.

Se apropia sărbătoarea de Thanksgiving, care reprezenta o diversiune binevenită. Gemenii aveau să vină acasă, în weekendul prelungit, de sărbători. Iar peste încă o lună, numai, urma marea vilegiatură de Crăciun, în Caraibe.

În marțea dinainte de Thanksgiving, se întâlni cu prietenele, ca să recapituleze planurile pentru croazieră.

– Sunt absolut galbenă de invidie, oftă Stephanie Kelman, privind broșurile de voiaj împrăștiate pe masa restaurantului. Inițial, Stephanie plănuise să vină și ea în croazieră dar, după un flirt intempestiv din urmă cu câteva luni, se măritase și aștepta deja un copil. Era o femeie zveltă, cu oase subțiri, iar sarcina o emoționa atât de tare încât începuse deja să poarte hainele largi de gravidă.

– A, sigur. Tu ești în al nouălea cer cu Domnul Ideal și-o știi foarte bine, clătină din cap Jenna Halston, făcând să i se legene părul arămiu, tuns paj. Aș face schimb de locuri cu tine cât ai zice pește.

– Poate vei cunoaște și tu pe cineva, în croazieră, interveni Diane Jarvis, cu ochii ei spălăciți plini de compasiune. Avea fața lungă, încadrată de păr blond și drept.

– Ușor ți-e ție să vorbești, replică Jenna. Te întâlnești cu Jeff de aproape un an.

– Kelly e cea pentru care trebuie să ne facem cu adevărat griji, spuse Stephanie. Când ai avut ultima oară o întâlnire?

Kelly ridică din umeri.

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate, neplăcându-i deloc direcția în care se îndrepta conversația.

Ospătărița sosi tocmai la timp pentru a o salva de continuarea comentariilor, și toate făcură comanda. Apoi, chelnerița plecă, iar Kelly fu ușurată când Sephanie dădu

din mână în mână o fotografie ecografică a copilului ei, schimbând subiectul de discuție.

– Seamănă cu o boabă de fasole, glumi Diane, înmânându-i lui Kelly fotografia.

Kelly privi imaginea alb-negru cețoasă. Simți în inimă un junghi de dor.

Niciodată nu mai avusese imbolduri materne. Într-un fel, presupusese că nici n-avea să le cunoască, acel spațiu din interiorul ei fiind ocupat de creșterea fratelui și a surorii sale.

Atunci, de ce simțea dintr-o dată o asemenea jinduire?

Îi trecu fotografia Jennei, alungându-și strania senzație.

– Că tot veni vorba de bărbați – cum vine întotdeauna, nu? – am auzit că veterinarul ăla nou și drăgălaș s-a mutat la tine în cartier, spuse Julia, ridicând ochii dinspre fotografie către Kelly. Mi-am dus câinele la vaccin, săptămâna trecută. Și să mai vorbești despre bărbați bine.

Și îi înapoie fotografia Stephaniei.

– De fapt, locuiește chiar în vecini.

Kelly își regretă mărturisirea imediat, când expresiile prietenelor ei deveniră speculative.

– Norocoaso! comentă Jenna. Un mascul liber, chiar alături. Ce comod.

– Are patru copii, adăugă Kelly.

– Hmm.

Julia nu părea convinsă că aceasta reprezenta o problemă.

– Deci, iată ce știm despre el până acum. E un tip bine. Are o slujbă excelentă. Iubește copiii și animalele. Da, îl dau problemele afară din casă.

Din voce i se simțea sarcasmul.

– A, știu despre cine vorbiți! exclamă dintr-o dată Stephanie. L-a văzut și eu. Era să cad pe spate.

Kelly nu avea nevoie să se gândească la înfățișarea lui Garth care dobora pe spate femeile. Nu se gândea decât la blândețea lui tristă. La sensibilitatea lui ursuză. Și, mai preus de orice, la gura fierbinte, dulce-devoratoare.

– Ai grijă să nu te-audă Tom cum vorbești, spuse ea, prefăcându-se șocată, în timp ce-și dădea toată silința să schimbe subiectul.

Stephanie râse.

– Știi bine că-l ador pe Tom. Dar nu-s oarbă. Și, ultima dată când te-am examinat, nici tu nu erai.

– Am auzit că e într-adevăr drăguț, interveni și Diane. Vecina mea și-a dus la el cățelul, numai ca să-l vadă.

– De acord, își dădu Kelly ochii peste cap. E drăguț. Iubește animalele și copiii. E perfect. Numai că nu e pentru mine – nu mă interesează o relație serioasă, ați uitat?

– Cine-a vorbit de relații *serioase?* se interesă Sephanie.

La masă se lăsă brusc tăcerea. Nu se mai auzeau decât clinchetele tacâmurilor și rumoarea celorlalți consumatori. Cele trei femei o priveau speculativ pe Kelly.

– Asolut nimeni! declară ea cu fermitate.

Își învinse imboldul de a le spune adevărul despre sentimentele învălmășite pe care i le nutrea lui Garth. Să le mărturisească faptul că îl sărutase. Prietenele ei ar fi făcut din țânțar armăar, ar fi început să sape prea adânc. Mai adânc decât era ea dispusă să scormonească.

– N-am vrut să spun nimic. Acum, putem vorbi despre altceva – despre călătorie, de pildă? Vreau să rezerv din timp locuri pentru excursiile pe insulă. La care vreți să participați? le arătă ea, cu hotărâre, broșurile de pe masă.

– La administrarea medicamentelor unei pisici, viteza e totul, îi explica Garth cu răbdare, joi pe înserat, stăpânei

de vreo treizeci și ceva de ani a motanului culcat pe masa lui de examinare. Era o femeie atrăgătoare, cu păr castaniu lucios și ochi verzi, frumoși.

Era învățătoare la clasa întâi și îl înștiințase, nu prea subtil, că era necăsătorită. Garth tratase motanul luni, iar de-atunci stăpâna îl vizitase zilnic, susținând că nu-i putea administra pastilele recomandate.

Recepționera îl anunțase că femeia se interesase de starea lui civilă, iar Garth presimțea că aparițiile ei zilnice în cabinetul de consultații ascundeau mai mult decât nepriceperea în tratarea pisicii.

Nu avea nici un motiv de a n-o invita în oraș. La urma urmei, se gândea și el să lege unele relații. Nu credea că Rebecca Whitney l-ar fi refuzat. Recepționera o informase chiar și despre cele patru fiice ale lui, iar vestea nu părea s-o fi descurajat.

– Voi mai relua o dată procedura de administrare, îi spuse el.

Rebecca se apropie, atingându-l ușor, învăluindu-i simțurile în mirosul ei delicat, de flori.

Garth nu simți nimic. Nici un fior. Nici o dorință scăpată de sub control. Nu dorea s-o sărute până-n ceasul de apoi.

Numai pe Kelly îi venea s-o sărute până-n ceasul de apoi.

– Puneți motanul pe o masă sau un bufet, continuă el, cu gândurile abătându-i-se aiurea de la ceea ce făcea spre ciudățenia absenței oricărei reacții față de Rebecca Whitney. Să stea cu fața în aceeași direcție în care stați dumneavoastră, iar dumneavoastră amplasați-vă în spatele lui.

Dacă pofta pentru Kelly era numai simptomul unei necesități fizice reprimate, de ce nu-i era poftă și de Rebecca Whitney? Era frumoasă și disponibilă... și mult mai potrivită pentru el.

Îl trase pe Mugs, motanul, spre el.

– Cuprindeți-l cu un braț, iar cu mâna cealaltă deschideți-i gura, demonstră el tehnica. Puneți-i rapid pastila pe mijlocul limbii și închideți-i gura la loc. Asta-i tot.

Mângâie gâtul motanului, până când Mugs înghiți medicamentul.

– O, domnule doctor Holloway, ce bine vă pricepeți, îi zâmbi Rebecca, dezvăluind un șir de dinți albi strălucitori. Nu știu de ce eu nu sunt în stare. Mugs reacționează atât de bine față de dumneavoastră. Probabil aveți o atingere magică, surâse ea și mai larg. Vă mulțumesc așa de mult.

Garth îi dădu stăpânei motanul care se zbătea și se retrase dincolo de masă.

– Mai aveți o zi de tratament, spuse el.

– Voi încerca singură, dar sper să nu vă supărați dacă va trebui să vă deranjez din nou.

– Nici o problemă.

Rebecca zâmbi încă o dată, apoi îl puse pe Mugs într-o geantă pentru animale mici, din plastic albastru. Felina scoase imediar un miorlăit de protest.

– Stați să v-o duc eu, se oferi Garth, luând geanta. Ieși din cabinet, în sala de așteptare.

– Vă mulțumesc, spuse Rebecca, după ce ajunseră cu motanul în parcare; îl însoți pe Garth până la un break roșu. Sunteți tăticul lui Carrie, nu-i așa? întrebă ea, în timp ce-și descuia mașina. Deschise portiera din stânga-spate și puse geanta pe banchetă.

– Exact, răspunse el, închizând portiera.

– Învață în clasa de vizavi de a mea – a doua, a doamnei Guthrie. Este o fetiță foarte dulce. Aveți patru, nu-i așa?

– Întocmai.

– Mie-mi plac la nebunie copiii, îl privi ea, cu speranță.

„Invit-o, idiotule," se mustrului Garth în sinea lui. Dar nu era în stare. Oricât de seducătoare arăta Rebecca Whitney, nu simțea absolut nimic când îi zâmbea.

– Succes cu Mugs, îi ură el.

În timp ce se urca în mașină, Rebecca păru cam dezamăgită. Garth reveni în clinică, dintr-o dată deprimat. Era timpul s-o ia pe Toby, apoi și pe celelalte fete, și să se îndrepte spre băcănie.

Știa că n-avea să petreacă singur nici o secundă, toată seara, și totuși se simțea deja singur.

– Curățenie pe culoarul doișpe, mugi o voce din amplificatorul supermarketului. Kelly își împinse căruciorul pe după colțul culoarului unsprezece, pe culoarul doisprezece, unde fu cât pe ce să se ciocnească de un alt cărucior.

– Garth, clipi ea din ochi, încremenind pentru o secundă.

Arăta întru totul la fel de capabil să doboare o femeie pe spate cum îl descrisese Stephanie. Era întruchiparea frumuseții masculine, înalt și tenebros. De ce trebuia să arate tot timpul atât de bine?

Își dădea toată silința să fie nervoasă cu el, din acest motiv, dar când vorbi, vocea îi sună gâtuit:

– Ce faci aici?

În clipa următoare, se simți ca o idioată. Hm! Doar era într-un magazin alimentar.

Garth o privi lung.

– Cumpăr alimente.

Kelly roși până-n vârful urechilor. Încercă să se concentreze asupra tabloului din jurul lui, luptându-se să-și înfrâneze fiorul amețitor care-i toca mărunt creierii. Toby

se ținea de o margine a cărucior ului, iar Carrie, de cealaltă. Michelle și Liza se certau cine să țină de toartă. Garth avea o listă în mână și o expresie hărțuită pe față. În mijlocul culoarului doisprezece, niște cioburi de sticlă zăceau într-o băltoacă de suc.

Carrie sări de lângă cărucior, alergând s-o îmbrățișeze pe Kelly de mijloc.

– Toby a spart două borcane cu suc, anunță ea, privind-o cu ochii săi căprui-închiși și strălucitori.

– Văd, murmură Kelly.

Apăru un angajat cu un teu, care începu să șteargă pe jos. Garth era extrem de jenat.

– Cred că ne-am făcut cunoscută prezența, spuse el sec. Și prima dată când am venit aici, Michelle a intrat cu căruciorul într-o vitrină cu conserve, mai în față. Sper să putem ieși fără a arunca în aer toată clădirea.

– A, își stăpâni Kelly un zâmbet. Ei, știți, e o chestie, cu alimentarele și copiii. Parcă ai intra în Zona Crepusculară. Cei mai bine crescuți copii, în mod normal, la supermarket se transformă în niște monștri din adâncuri.

– Mda, dar eu aștept mereu un miracol, replică Garth.

Zâmbi, făcându-i inima să tresară. Kelly avu timp să-și vină în fire, pe când Garth își prezenta scuzele față de angajatul magazinului.

Salariatul plecă, iar Garth se întoarse din nou spre ea.

– Ne aprovizionăm pentru weekend, spuse el. Plecăm în camping. Vreau să profit de vremea asta frumoasă, cât o mai ține.

– Excelent. Sper să aveți o vreme minunată.

Era ridicol de încântată că Garth îi pusese sugestia în aplicare.

Observă că Liza nu părea deosebit de entuziasmată, dar celelalte fete erau surescitate vizibil, și speră, de dragul lui Garth, că excursia avea să fie reușită.

O femeie mai în vârstă încercă să intre pe culoar, iar Kelly își trase căruciorul într-o parte. Liza mută și căruciorul lor. Carrie eliberă talia lui Kelly și iar se agăță de cărucior.

– Poate veni și Kelly cu noi în camping? întrebă Michelle.

Privirea lui Kelly săgetă spre Garth. În ochii lui strălucea o expresie de nepătruns. *Regret?*

– Nu, spuse el, cu glas ferm. Nu poate.

Amintirea serii de după festival se întinse aproape palpabilă între ei, o dată cu hotărârea pe care o luaseră de a păstra distanța. Kelly simți un junghi de amărăciune.

– De ce nu poate veni cu noi și Kelly? se interesă Carrie.

– Aveți nevoie să petreceți un timp în familie, numai voi și tatăl vostru, începu Kelly să-i explice; dintr-o dată, se simți ca o străină, ceea ce-i provoca o senzație dureroasă și confuză. Iar eu voi pleca oricum pe St. Kitts, în weekendul ăsta.

– Unde-i St. Kitts? vru să știe Toby.

– E o insulă, iubito. În Marea Caraibilor, se sili Kelly să surâdă veselă. Acum e timpul să plec. Blocăm circulația.

Le făcu fetelor cu mâna, iar pe Garth îl salută din cap.

Distanță. Distanță. Trebuia să păstreze distanța față de acel om.

Porni pe culoar, împingându-și orbește căruciorul. În sfârșit, era liberă. Auzi acolo, s-o apuce nevricalele din cauza unui bărbat cu responsabilitățile lui Garth – și încă, în stil mare!

Ce naiba se întâmpla cu ea?

– Iese fum din casa de-alături! exclamă Beth.

Kelly se repezi la fereastră. Era după-amiaza de Thanksgiving. Curcanul se cocea în cuptor. La televizor se transmitea un meci de fotbal. Gemenii veniseră acasă.

Iar din casa lui Garth ieșea fum.

– O, nu!

Alergă afară, numai în jeanși, bluză și ciorapi, fără să-i pese de frig.

Traversă în goană curtea, remarcând că fumul ieșea pe fereastra de la bucătărie. Apoi, ușa din față a casei se deschise și Garth năvăli afară, într-un nou nor de fum care ieșea dintr-o tigaie pe care o ținea în mâinile înmănușate.

Se repezi în josul treptelor și, dintr-o mișcare puternică, azvârli conținutul tigăii. Ceva mare și înnegrit se rostogoli pe iarbă, oprindu-se la rădăcina unui pecan gros.

Kelly clipi din ochi, ridicând privirea spre Garth. Fetele dădură buzna pe verandă. Nu peste mult, Brian și Bethany ajunseră și ei la fața locului.

– Ce s-a întâmplat? gâfâi Kelly.

Pe chipul lui Garth se așternu o expresie șocată, iar Kelly își dădu seama că nici n-o observase, înainte de a-i vorbi.

– Tăticul a ars curcanul! țipă Michelle.

Fetele se apropiară de tatăl lor.

– I-am spus că nu-l poate frige în tigaie, da' n-a vrut să m-asculte, o informă Liza pe Kelly. Pe mine nu mă lasă să gătesc, de teamă că dau foc la casă. Poftim! Acuma cine-a dat foc?

– Să chem pompierii? întrebă Kelly.

– Nu! N-are nimeni nevoie de pompieri, replică Garth, cu gura strânsă de enervare; continua să țină tigaia în

mâinile protejate de mănușile groase. N-a luat foc nici o casă. Totul e în regulă. În perfectă regulă.

– Observ, înălță Kelly din sprâncene, neîncrezătoare; încrucișându-și brațele pe piept, și le frecă absentă cu mâinile, pentru a alunga efectul frigului. Deci, totul e în regulă și dintotdeauna ți-ai dorit un curcan ca decor în grădină, asta-i ideea?

– Mă rog, curcanul a luat foc, precizăiritat Garth. Dar numai câteva momente.

– Cum s-a întâmplat?

Kelly îi așteptă răspunsul. Brian și Bethany priveau cu interes, în timp ce fetele se uitau fix la curcanul carbonizat, cu mutre posomorâte.

Garth oftă.

– Am uitat să-l scot din congelator până azi dimineață.

– Aha. Un curcan are nevoie de câteva zile ca să se decongeleze, motiv pentru care trebuie să fie ținut în frigider – dacă tot veni vorba, îl informă Kelly.

– L-am lăsat la cuptor câteva ore, continuă Garth, dar începuse să ni se facă foame, iar el tot înghețat părea, așa că m-am gândit că dacă-l frig puțin în tigaie...

Kelly își mușcă obrazul pe dinăuntru, pentru a-și opri râsul care amenința să izbucnească.

– N-a fost deloc o idee strălucită.

– O, mulțumesc pentru noutate! răspunse scurt Garth. Oricum, nu știu cum s-a întâmplat, dar a luat foc uleiul de sub grătar.

– Niște flăcări, uite-atâta! preciză Carrie, cu ochii mari.

– Slavă Domnului că nu s-a ars nimeni, spuse Kelly.

– Am aruncat peste el un castron cu apă, și-atunci a-nceput să fumege ca un nebun, se crispară și mai mult trăsăturile lui Garth. Am deschis fereastra, dar se umplea

de fum toată casa, așa că am aruncat drăcia acolo. Cred că nu trebuia s-o fac – poate l-aș mai fi putut salva, totuși.

La vederea privirilor neîncrezătoare ale fetelor, se încruntă.

– Eram puțin cam nervos, s-ar putea spune. Asta-i tot. E penibil. Sunt sigur că trebuie să vă vedeți de sărbătorirea voastră, iar noi ne vom întoarce la a noastră. Aici e frig.

– Dar ce vă faceți cu curcanul? întrebă Beth.

Fetele întoarseră spre tatăl lor patru perechi de ochi triști.

– Acum, n-o să mai avem curcan, spuse Michelle, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Carrie izbucni dintr-o dată în plâns.

– Nu putem petrece de Thanksgiving!

Începu să plângă și Toby.

– Vreau un copan! se văicări ea.

Până și ochii Lizei păreau lucitori și roșii.

– La Thanksgiving nu e vorba numai de curcani, răspunse Garth, cu glasul plin de exasperare. E o sărbătoare a recunoștinței. Ne putem exprima din plin recunoștința, și fără curcan. Sau putem merge la un restaurant.

– A, nu, protestă Beth. Veniți să mâncați cu noi. Avem un curcan enorm. Și mâncare, cât cuprinde.

Privirea lui Kelly săgetă spre Garth, apoi spre Beth. Sora ei mai mică se uită la ea cu un zâmbet afectat și satisfăcut.

Toby alergă s-o cuprindă cu brațele de picioare.

– O, te rog, tăticule, putem? se rugă Carrie, înlăcrimată.

Garth părea încurcat.

– Fetelor...

– Am fi fericiți să veniți la noi, îl întrerupse Kelly.

Și ea se simțea stânjenită, și prinsă într-o cursă. Întrucât Beth vorbise deja, nu mai putea face altceva decât să susțină invitația.

– Nu vă putem deranja petrecerea, se opuse Garth.

– Thanksgiving e o sărbătoare pentru familie și prieteni, răspunse Kelly. Nu ne deranjați deloc. Sunteți vecinii noștri. *Prietenii* noștri.

Avusese grijă să accentueze cuvântul „prieteni". Garth o privi drept în ochi, pe când între ei fulgera aceeași energie incredibilă, contrazicându-i afirmația. Bătăile inimii i se accelerară; gura i se uscă. Se simțea nespus de vulnerabilă.

Chiar putea fi prietenă cu un bărat care se uita la ea *astfel*, care o făcea să simtă *așa ceva?*

– Bine, spuse Garth, privind-o lung încă un moment. Vă mulțumim.

Își îndreptă atenția spre fete.

– Mergem să împachetăm restul de mâncare – porumbul, fasolea verde și înghețata – și ne ducem la Kelly.

– Uraaa!

Fetele se repeziră în casă, cu Garth pe urmele lor.

Kelly se înapoie spre casa ei, însoțită de Brian și Beth. Mai avea cel mult cinci minute până la descinderea familiei Holloway.

Cinci minute ca să mai pună încă cinci tacâmuri la masă, s-o admonesteze pe Beth pentru apucăturile ei de combinatoare și să-și amintească propriei sale inimi necugetate că Garth nu putea fi nicicând mai mult decât un prieten.

Capitolul 10

Intrând în casa lui Kelly, Garth avu senzația că era învăluit într-o îmbrățișare caldă. În clipa când păși înăuntru, toate sunetele și mirosurile se repeziră, îl înhățară, îl traseră înainte. Nu avea cum să le reziste.

Chiar dacă ar fi vrut. Și nu voia.

Încercase, preț de-o secundă încheiată sau chiar două, să-și spună că acceptase invitația de Thanksgiving la Kelly numai de dragul copiilor. Dar minciuna era prea sfruntată.

Voia să meargă acolo, să fie cu Kelly. Se săturase să-și tot închipuie că n-ar fi fost așa. Kelly era ca o durere feroce și fierbinte înlăuntrul lui, care nu voia să treacă, oricât de tare ar fi încercat să evite întâlnirile sau gândurile despre ea.

Singura întrebare rămasă era: ce urma de-acum încolo?

Nu avea nici un răspuns.

Fetele se bulucirăîn casă înaintea lui, Beth ținând ușa deschisă, în timp ce-i primea înăuntru. Ritmul vesel al muzicii de Crăciun din boxele stereo se lua la întrecere cu rumoarea înfundată a meciului de fotbal transmis la televizor. Pe lângă sunete, se adăugau straturi-straturi de arome – plăcintă cu dovleac, mere coapte, curcan, pâine proaspătă.

Și mai erau și râsetele, palavrele, energia pură a copiilor lui, în vreme ce năvăleau înăuntru.

– Avem cărți, jocuri de puzzle și altele, spuse Beth, îndrumând fetele spre un dulap din perete, în spatele canapelei din cabinet. Copiii o urmară.

Brian stătea tolănit într-un fotoliu, în fața televizorului.

– Ai nevoie de ajutor? se ridică el, arătând cu capul spre pachetul cu mâncare adus de Garth.

– Mulțumesc, nici o problemă. Știu unde e bucătăria.

Porni într-acolo, pentru a o găsi pe Kelly la chiuvetă, curățind cartofi. Părul ca mierea i se unduia în jurul umerilor, sclipind în lumina tubului de neon din tavan.

Kelly se întoarse spre el, cu un surâs timid. Garth simți imediat un fior în pântec.

– Bună. Ăă, pe-astea pune-le doar pe bufet, mulțumesc, spuse Kelly, privind mâncărurile din brațele lui, după care își dădu la o parte de pe obraz o șuviță rebelă de păr. Du-te și te uită la meci, simte-te bine, îl alungă ea cu un gest. Eu am totul sub control, aici.

– Prefer să te ajut, replică Garth, punând pachetele pe masă. Doar dacă nu cumva vrei tu să n-o fac.

O privi câteva momente.

– Am să te stânjenesc dacă rămân aici și te ajut? o întrebă el, de-a dreptul. Știa că el, unul, stând în aceeași încăpere cu ea, se simțea stânjenit. O stânjeneală sâcâitoare, *înfricoșătoare,* pe care n-o putea evita.

Încercase deja s-o ocolească. Nu reușise. Poate era timpul să încerce o nouă tactică, să abordeze fățiș acea atracție.

Kelly îl privea cu ochi mari, părând surprinsă de întrebare.

– Sigur că nu mă stânjenești. Mă gândeam doar că ar trebui să anunț pompierii, să fie pregătiți.

– Frumoasă *și* comică, replică el, sec.

În adâncul ochilor ei licări o luminiță, dar dispăru înainte ca Garth s-o poată identifica.

– Presupun că ai putea curăța cartofii de coajă, spuse ea cu vioiciune și spirit practic. Mi-ar fi de folos.

Garth trecu la chiuvetă, cuprinzându-i degetele cu ale lui în timp ce-i lua din mână dispozitivul de cojit cartofi. Descărcarea electrică fu atât de puternică, încât îl cutremură prin tot trupul.

Nu se putea să n-o fi simțit și ea.

Curățitorul căzu în chiuvetă, nici unul dintre ei nereușind să-l țină.

– Scuză-mă, se retrase ea, întrerupând contactul.

– Cum a fost pe St. Kitts? întrebă Garth, schimbând subiectul pentru a avea amândoi un răgaz ca să-și revină.

– Minunat. Mi-a plăcut la nebunie plaja, răspunse Kelly, în timp ce venea să inspecteze alimentele aduse de el. Și în camping cum a fost?

Începu să despacheteze legumele și fructele, pe când Garth lua instrumentul de cojit și începea să curețe cartofii.

– A ieșit perfect, începu el să-i descrie weekendul petrecut cu fetele în parcul național. Nu sunt sigur dacă s-a schimbat ceva cu adevărat fiindcă am făcut excursia asta, dar cred că de mult nu ne-am mai simțit atât de uniți ca familie. Nu tu televizor, nu tu radio, nu ditamai căsoiul în care să ne împrăștiem care-ncotro prin camere. Am petrecut întregul weekend împreună – făcând de toate, de la instalarea cortului până la drumeții. Liza s-a arătat cea mai puțin încântată că era acolo, bineînțeles, dar cred că până la sfârșitul excursiei și-a revenit. Chiar m-a întrebat când am putea să mai

mergem. Probabil nu vrea să recunoască, dar cred că s-a distrat. Eu, unul, știu că m-am simțit bine.

Kelly introduse în congelator înghețata adusă de el și închise ușa.

– Atunci, poate că ceva *tot* s-a schimbat, comentă ea încet.

– Poate.

Garth nu putea decât să se roage ca relația cu năzuroasa lui fiică să progreseze.

– Am stabilit o vizită la un consilier familial de-aici, îi spuse el. Știu că Liza are sufletul plin de sentimente cărora îi e greu să le facă față. Și ea, și celelalte, o privi el. Abia așteptam sărbătoarea de Thanksgiving. Țineam neapărat ca anul ăsta să fie memorabilă.

Colțurile gurii lui Kelly tresăriră, când începu să verifice diversele cratițe care fierbeau la foc mic pe aragaz.

– A, nu cred că va uita cineva prea curând curcanul în flăcări.

Apoi, expresia îi redeveni serioasă.

– După moartea părinților mei, întotdeauna am luat foarte în serios sărbătorile. Și încă o mai fac, de fapt. Cred că încerc în continuare să le compensez absența. Dar, înțelegi, niciodată nu pot înlocui complet ceea ce ne lipsește. Părinții mei n-au fost aici, nu sunt, și nici toate plăcintele din lume, prăjiturile și celelalte bunătăți nu vor schimba vreodată asta. La fel se întâmplă și cu fetele tale. Ceea ce contează e dragostea pe care le-o arăți, timpul pe care-l petreci cu ele.

Garth dădu din cap.

– Ai dreptate. Știu și eu asta. Totuși, mi-e greu să nu fac eforturi pentru a compensa.

Kelly traversă bucătăria și scoase un castron de servit dintr-un dulap de lângă chiuvetă.

– Nu e nevoie să faci eforturi. Ești un tată bun.

– Îți mulțumesc, răspunse el, cu senzația că îi făcuse un mare compliment, dar în același timp știind că nu era de ajuns, că nu asta dorea de la ea. Că nu putea sta la nesfârșit astfel, la nici doi pași de Kelly, purtând acea conversație plăcută, aproape cu nimic mai profundă decât ceea ce ar fi discutat cu recepționera de la clinică.

– Ăsta-i...

Trebuia s-o întrebe. Trebuia să *știe*. Dintr-o dată, în tot universul nu exista nimic mai important decât întrebarea dacă și Kelly îl dorea la fel cum o dorea el pe ea. Ce avea să facă după ce obținea această informație, n-avea nici cea mai vagă idee. Știa numai că trebuia s-o cunoască, trebuia să afle dacă avusese la fel de puțin succes ca el în a și-l scoate din minte.

– Ăsta-i singurul mod în care mă vezi, singurul fel în care te gândești la mine?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Chiar era vocea ei atât de tremurătoare, atât de șoptită? Își dăduse toată silința să-și păstreze calmul, să se comporte ca și cum vizita lui Garth și a fetelor lui de Thanksgiving n-ar fi fost mare lucru.

Atâta numai că *era* mare lucru. Praful se alesese de calmul ei, în clipa când Garth intrase în bucătărie.

Mințise când îi spusese că nu se simțea deloc stingherită dacă rămânea s-o ajute. Totul, la Garth, o făcea să fie stingherită. Ametită. Înfierbântată.

Excitată.

– Nu sunt decât tipul de-alături, un tată bun, vecin, prieten?

– Ești toate astea, răspunse ea, străduindu-se să vorbească rezonabil și stăpânit, să pară tot ceea ce nu era.

– Mai sunt și bărbat.

Genunchii lui Kelly începură să tremure.

– Observasem.

De parcă ar fi putut să *nu* observe!

Garth puse curățitorul pe placa bufetului, luă un prosop de bucătărie și se șterse pe mâini. Apoi se întoarse, rezemându-se de bufet. O sorbea din priviri, nelăsând-o să-i scape.

– Mă gândeam să-mi reiau viața sentimentală.

– Aha...

De ce începuse acea conversație? El venise cu ideea de a ține distanța. Apoi, Kelly înțelese. Poate că dorea să-l ajute, să-i găsească o parteneră. Era atât de adâncită în mica ei lume personală, unde simpla lui apropiere o arunca în vrie, încât uita că nu era obligatoriu ca și Garth să simtă același lucru.

Sigur, fusese atras de ea, un minut, două cel mult. Destul pentru o sărutare sau două. Dar trecuse peste asta.

Jenna. Numele prietenei sale îi veni în minte de la sine. Îl putea combina cu Jenna.

Făcu un mare efort de a deschide gura ca să i-o propună, dar nu reuși. O împiedica un junghi dureros în regiunea inimii.

Gelozia, își dădu ea seama dintr-o dată. În clipa când se gândea la Jenna și Garth împreună, cădea pradă monstrului galben.

– Bravo ție, spuse ea cu tărie, alungându-și cu forța emoțiile contrare. Pare o idee excelentă.

Trăgând concluzia că se săturase de acea conversație derutantă, se îndepărtă de el, punând vasul pe bufet. Scoase din cămară o cutie cu sos de afine și o deschise, începând să pună sosul cu lingura în mâncare.

Garth reveni la cartofi.

– Mă bucur că te încântă ideea, spuse el după câteva minute, rămânând cu privirea spre ceea ce făcea. După ce termină, puse cartofii într-o oală cu apă și îi aduse la aragaz.

În timp ce punea oala pe plită, Kelly aprinse focul.

– Și unde ai prefera? o întrebă el.

– La ce te referi? îl privi Kelly, nedumerită.

– La ieșirea noastră împreună. Unde ai vrea să mergem?

– Eu? își auzi ea propriul chițăit și se strădui să-și controleze vocea subțiată de șoc și emoție. Nu mă poți invita la o întâlnire.

Nu era rezonabil. Nu era prudent. Nu făcea parte din planurile ei. Se chinuia să-și amintească motivul pentru care nu putea ieși la o întâlnire cu el. Și, dintr-o dată, mintea îi devenise trădător de începătoșată pe această temă. În schimb, mesajul „Mă dorește pe *mine*“ i se tot aprindea intermitent în conștiință, acoperind orice altceva.

– Parcă hotărâserăm...

– Poate că am greșit.

Garth știa ce avea să-i răspundă. În seara festivalului, hotărâseră să se țină la distanță unul de celălalt.

Știa că o șocase. El însuși era șocat. Nu-i venea să creadă că-i propusese o întâlnire. Era o idee nebunească, periculoasă. Și o făcea oricum.

– Garth...

Carrie alese tocmai acel moment pentru a se strecura în bucătărie, fredonând un cântecel copilăresc de Thanksgiving. La sfârșitul melodiei, chicoti și se instală pe un scaun, la masă.

Toby o urmă. Ținea în brațe o păpușă uzată. Garth presupuse că era una dintre jucăriile vechi ale lui Kelly sau Beth. Fetița se așeză pe alt scaun, lângă sora ei.

– Când e gata masa? întrebă Carrie. Mi-e foame.

– Curând, răspunse Kelly, vizibil distrasă, în timp ce punea sosul de afine în cuptorul cu microunde.

Garth o privea curios. După ce stătu câteva secunde cu ochii spre cuptor, îl deschise, scoase sosul și se duse să-l bage în frigider.

Nu-i comentă ciudățenia de comportament. Și el se simțea destul de zăpăcit.

Hotărî să aștepte câtva timp, pentru a se reculege amândoi. N-ar fi fost înțelept să ia nici o decizie pripită.

Deși nici nu plănuia să amâne prea mult. Putea aștepta, însă, măcar până după cină. La urma urmei, nu voia s-o buimăcească atât de tare încât să dea și ea foc curcanului.

– Merg să mai prind câte ceva din meci, spuse el. Vorbim mai târziu.

Kelly îl privi, mușcându-și buzele. Lui Garth îi venea s-o sărute și se întrebă dacă avea idee cât de greu îi era să iasă fără a-i lua în mâini fața drăgălașă, pentru a face tocmai acel lucru. Dar își jurase în sinea lui să nu se repeadă.

Nu era sigur cât timp se putea ține de această promisiune.

– Doamne-ți mulțumim pentru bucatele pe care le-ai pus din-astă. Amin.

Toby își desfăcu mâinile împreunate pentru rugăciune și înhăță copanul de pe farfurie, cu ochii ei mari luminați de nerăbdare, în timp ce-și înfigea dinții în pulpa de curcan.

Kelly o privi curioasă, încă încercând să descifreze rugăciunea fetiței.

– Înseamnă „bucatele pe care le-ai pus dinaintea noastră“, în limba lui Toby, îi șopti Liza.

– Aha, zâmbi Kelly, în timp ce contempla tabloul de familie din fața ei – haosul unei sufragerii pline cu copii înfometați luând una, dându-și alta, râzând și sporovăind, îi încălzea sufletul. Își dădu seama cât de plăcut era să aibă casa atât de plină și ce ușor se contopea familia lui Garth cu a ei.

Pentru sărbători, scosese tot ce avea mai bun – argintăria părinților, porțelanurile și cristalurile. Masa era acoperită cu o față de masă cu dantelă, moștenită, iar în sfeșnicele de alamă ardeau lumânări înalte de spermanțet. Stația stereo din cabinet răspândea acordurile cântecului „Rudolph, renul cu nasul roșu".

Din cealaltă parte a mesei, ochii lui Garth îi întâlniră pe ai ei. Conversația din bucătărie continua să plutească în aer. *Poate că am greșit.* O privea cu ochi serioși, intenși. *Vorbim mai târziu.* Inima îi palpita nebunește.

Garth continua s-o dorească. Nu și-o alungase din minte fără nici un efort. Revenise asupra deciziei de a se ține la distanță. Nu voia să-l cupleze cu una dintre prietenele ei.

O dorea pe *ea.*

Conștiința acestui fapt era seducătoare, euforizantă. Înfricoșătoare și fascinantă.

Acum ce-avea să se întâmple?

Presimțea că se îndreptau spre o prăpastie. Urma să fugă la adăpost, sau să sară pe deasupra? Nu era sigură și, atâta vreme cât erau înconjurați de fratele și sora ei, plus cei patru copii ai lui Garth, oricum nu prea avea prilejul să ducă discuția la bun sfârșit.

Faptul de a ști, însă, că nu existau ocazii vizibile de a relua conversația n-o ajuta să-și mute gândurile de la el – mai ales când stătea la masă chiar în fața ei. Nu că și-ar fi pus vreo speranță în spațiul care-i despărțea. În weekendul

trecut, se dusese tocmai până pe St. Kitts și nici acolo nu și-l putuse scoate din cap. Avea cu atât mai puține șanse, când se aflau în aceeași casă.

Noroc că toți erau atât de ocupați să mănânce și să pălăvrăgească încât nimeni nu observa că abia dacă se atingea de mâncare, sau scotea o vorbă. La sfârșitul mesei, toți se bulucira să ducă vasele la bucătărie. Brian și Garth insistară să le spele, în timp ce Kelly avea să se odihnească în cabinet.

De parcă s-ar fi putut relaxa.

Tot trupul îi vibra de anticipare nervoasă. Nu uitase licărirea hotărâtă din ochii lui Garth, când spusese că aveau să vorbească mai târziu. Dacă nu se ivea ocazia, presimțea că Garth avea s-o creeze el însuși.

Reieși că nici nu era nevoie. Când bărbații terminară de spălat vasele și reveniră în cabinet, afară se întuneca. Fetele stăteau tolănite pe mochetă, uitându-se la televizor. Garth se așeză pe canapea, lângă Kelly. Era o sofa enormă, arhisuficient de încăpătoare, dar el se instală chiar alături, cu piciorul atingându-i-l pe al ei.

Se rezemă de spătar, dezinvolt, întinzându-și brațul prin spatele ei. Kelly îl privi – amarnică greșeală. Ochii lui o sfredeleau arzători, topind-o dinăuntru spre în afară.

Și deodată, se întrebă dacă nu cumva se amăgea singură, închipuindu-și că mai aveau de discutat vreo decizie, cine știe ce hotărâre care încă nu fusese luată. Ceea ce se întâmplase între ea și Garth era la fel de imposibil de oprit ca și mișcarea de rotație a planetei.

– La Royal Theater rulează noul film al studiourilor Disney, comentă Beth. Ce-ar fi ca Brian și cu mine să ducem fetele să-l vadă? Ai ceva împotrivă, Garth? Așa, tu și Kelly veți avea timp să vă mai destindeți.

Kelly o privi lung. Brian avu inspirația de a evita ochii surorii sale.

Cele trei fete mai mici abia așteptau să meargă la film, care părea s-o atragă chiar și pe Liza. Kelly observase cât o admira adolescenta pe Beth și, dacă ideea de a rămâne cu Garth n-ar fi neliniștit-o peste măsură, s-ar fi bucurat să le vadă petrecând câtva timp împreună. Întrucât Beth și Liza erau de vârste apropiate, presupunea că sora ei putea să aibă o influență pozitivă asupra fiicei mai mari a lui Garth.

– Cred că e o idee excelentă, spuse el. Vă mulțumesc.

Își retrase brațul de pe spătarul canapelei și scoase portofelul din buzunar. Cele patru fete se adunară în jurul lui, pe când începea să împartă banii.

Cuvintele de protest i se opriră lui Kelly în gât. Ar fi putut insista să meargă și ea cu ele la film. Sau ar fi putut rămâne unde era – singură, cu Garth.

O fi încercat Beth unele manevre, însă pe viața ei nu era stăpână decât ea însăși, își reaminti Kelly. N-o putea obliga nimeni să rămână singură cu Garth.

Dar voia să fie singură cu Garth.

Nu mai ținea minte când o mai făcuse un bărbat să se simtă așa cum o făcea Garth. Ca o femeie. Ca o femeie pasională și dezirabilă.

Voia să facă dragoste cu Garth.

– Distracție plăcută, copii, le ură el.

Fetele se îndreptau spre ușă, conduse de Brian și Beth. Garth se uita la ea, cu ochi umbriți, cunoscători și devoratori. Iar ea stătea alături, privindu-l. Și el dorea să facă dragoste cu ea. O știa.

Toată acea tensiune dintre ei – acea *foame* groaznică și superbă – fusese destinată să atingă la un moment dat

punctul de criză. Poate că sosise momentul să-i dea voie să se întâmple. Putea petrece câteva ore singură cu el...

Putea face dragoste cu el...

Și putea descoperi că nu era decât un bărbat. Un simplu muritor. Foamea avea să i se potolească. Își putea vedea pe mai departe de viața ei.

Mhm, sigur.

– Pe urmă, ne vom opri la o înghețată, adăugă Brian, din ușă. Așa că, vreo câteva ore, să nu ne așteptați.

După care ușa se închise, iar pașii copiilor care se îndepărtau pe alee se stinseră treptat. Erau singuri.

Kelly se ridică. Toate se întâmplau prea repede. Trebuia să judece. Garth nu făcuse mai mult decât să-i propună o întâlnire. Nici măcar nu era sigură dacă o întâlnire pentru el ar fi fost înțeleaptă, și iată că deja se gândea la sex. Și-și închipuia că era *stăpână* pe deciziile ei?

– V-am pregătit câteva mâncăruri rămase, ca să le luați acasă, spuse ea. Mă duc să ți le aduc.

Și se refugie în bucătărie.

Garth închise televizorul, urmând-o. Kelly scotea din frigider pachete, pentru a le pune pe bufet. Apoi, luă două pungi de la magazin și începu să le încarce cu mâncare. Mișcările îi erau repezi, smucite.

– Nu-mi vine să cred cât de mult am mâncat, spuse ea, cu falsă voioșie.

Privirea i se repezi în sus, spre chipul lui, în ochi cu o sclipire temătoare care-i contrazicea tonul vesel. Garth o înțelegea. Și el simțea același lucru – valul de adrenalină care-l îndemna „luptă-sau-fugi", dând de înțeles că era în joc o miză importantă.

– Nimeni nu le-a acuzat vreodată pe fetele mele că ar face nazuri la mâncare, spuse el nepăsător, cu grijă să vor-

bească pe același ton. Mă bucur doar că nu ți s-a spart nici un porțelan sau cristal. A fost un act de curaj din partea ta să le scoți, când ai aflat că veneam și noi.

– Mama mea a crezut întotdeauna în folosirea tacâmurilor bune, îi explică ea. Unele se mai și spărgeau, dar asta n-o deranja. Nu se supăra niciodată. Spunea că un vas ciobit sau rămas cu o crăpătură după ce a fost lipit are mai multă personalitate. Așa că nici un moment nu mi-a trecut prin minte să ascund ceva, când am știut că veneați la noi.

– Îți mulțumesc că ne-ai lăsat să facem praf cina.

Kelly ridică din umeri.

– Pentru puțin. Acum, am să, ăă, te ajut să le duci pe-astea acasă.

Luă o sacoșă, pornind spre ușă.

Traversară curtea în tăcere, zoriți de frigul serii. Ajunși în casa Holloway, puseră pungile pe masa din bucătărie.

– Așteaptă, îi spuse Garth, când Kelly se întoarse spre ușă, gata să iasă.

N-o putea lăsa să plece. Acel „mai târziu“ era *acum*, iar ceea ce aveau de discutat nu mai putea aștepta.

– Încă nu pleca, șopti el, încet. Nu ne-am terminat conversația.

Capitolul 11

– Poate că e mai bine așa, spuse Kelly. Poate că această conversație nici nu trebuie să fie dusă până la sfârșit.

Voia – și nu voia – să poarte acea discuție cu Garth.

Stătea în fața ei, sub lumina tubului fluorescent, străpungând-o cu ochii lui aproape negri, făcând-o să se simtă goală, ca și cum i-ar fi cunoscut cele mai tainice gânduri. Ca și cum i le-ar fi înțeles chiar mai bine decât și le înțelegea ea însăși.

– Cred că e singura conversație pe care *trebuie* s-o ducem la bun sfârșit, spuse el.

– De ce?

– Fiindcă nu pot să mi te alung din minte. Am încercat. Din toate puterile. Dar nu sunt în stare.

Kelly nu mai suporta nici o secundă acea iscodire. Se răsuci pe călcâie, disperată, în panică. Dar nu-și putea convinge picioarele trădătoare s-o poarte afară din casa aceea, departe de el.

– Te văd, te simt, îți simt gustul în visuri, se auzi glasul lui, încet, răgușit, periculos de aproape de urechea ei. Apoi, degetele lui îi atinseră gâtul, dându-i părul la o parte și arzându-i pielea ca focul.

– O, Garth... șopti ea.

– Știu că ți-e teamă.

Își coborî el mâna de-a lungul umărului ei, îndemnând-o să se întoarcă, să-l privească.

– Și eu mă tem.

Kelly se răsuci, iar Garth îi atinse obrazul cu o mângâiere blândă, înainte de a-și lăsa mâna să cadă lângă trup.

– Chiar te temi? îl privi ea cu ochi mari.

– Mi-e o frică de moarte, recunoscu el. Nici nu știu ce simt în clipa asta. Știu numai că e un sentiment atât de puternic, încât nici nu mai pot dormi, mânca sau respira, fără să mă gândesc la tine. Da, am spus că trebuie să păstrăm distanța, dar nu pot.

Inima lui Kelly făcu un salt. Simți un val fierbinte de emoție înăuntrul ei. Nu-și găsea cuvintele.

– Ceea ce trebuie să știu e dacă și tu simți același lucru, continuă el, calm.

– Da, răspunse Kelly, pentru că nu-l putea minți, mai ales când o privea cu o jinduire atât de evidentă în ochi. Se chinuia de dorul lui, indiferent dacă era sau nu înțelept, prudent sau oricum altcumva. Era realitatea și numai atât conta.

Apoi, Garth întinse mâinile spre ea și, dintr-o singură mișcare, Kelly ajunse în brațele lui. Ușor, blând, dulce, o sărută. O strânse mai tare, întețind sărutul, înlăturându-i orice îndoieli. Kelly simțea în adâncul inimii că totul era cum nu se putea mai firesc și, pentru moment, atâta lucru îi ajungea. Nu era nevoie să și înțeleagă la nivel rațional.

Garth nu dorise niciodată o femeie așa cum o dorise pe Kelly. Flămând, își desprinse gura de a ei, pentru a-i

depune sărutări pe obraji, pe bărbie, pe gât, pe urechi. Kelly gemu din adâncul gâtlejului, când Garth îi cuprinse în mână, prin bluză, un sân plin. Îl străbătu un fior de dorință, dezlănțuit și delirant.

– Te doresc, Kelly.

Declara lucrul cel mai evident. Știa că trupul întărit, lipit de al ei, îi proclama excitația. Și totuși, trebuia să-i lase posibilitatea de a încetini lucrurile, dacă așa dorea.

Genele ei fluturară, când îi întâlni privirea. Pasiunea îi strălucea din ochi, învolburată.

– Și eu te doresc.

Avea vocea tremurătoare, dar în același timp hotărâtă.

Se îmbrățișară din nou, de astă dată pentru un sărut aprig, arzător, un sărut care nu mai era nici atent, nici controlat. Era euforic. Limba lui îi prădă gura, iar ea îi răspunse cu tot atâta frenezie. Aproape că o ridică de la pământ, strivind-o la piept, dar Kelly tot nu simțea că ajunsese destul de aproape.

O luă cu totul în brațe. Kelly își îngropă fața la umărul lui, agățându-se de el, în timp ce urca scara cu ea, spre camera lui. Ajuns înăuntru, Garth răsuci cheia în broască, pentru siguranță, și o duse până pe pat. Acolo, o lăsă peste așternut cu cea mai mare grijă și, culcându-se alături, se aplecă deasupra ei.

Cu degete tremurătoae, îi descheie bluza, dezvăluindu-i sânii acoperiți cu dantelă. Abia mai putea respira. În camera slab luminată, scăldată numai în razele palide ale felinarului din stradă, care răzbăteau printre copaci și prin fereastra de la etaj, admiră perfecțiunea sânilor rotunjiți ai lui Kelly. Întinse mâna spre ea, cuprinzând în căușul unei palme paradisul. Kelly oftă când Garth își strecură degetele sub materialul subțire al sutienului, pentru a-i sâcâi

bobocul tare al sfârcului. Apoi îl atinse și ea, dibuind cu degetele la pantaloni, trăgând de fermoar.

Un fior de anticipare îi străbătu sângele, când Kelly reuși să-i descheie pantalonii. Întinse mâna spre el, apucându-l prin obstacolul subțire al chiloților. Garth gemu de plăcere, iar Kelly, râzând, îl trase cu totul pe pat lângă ea. Nerăbdătoare, trase de hainele lui, mângâindu-l, scoțându-l din minți.

– Scoate-le, ordonă ea, cu o voce scăzută și seducătoare.

– Mă iei tare, o tachină Garth, aproape în delir din cauza asaltului ei frenetic. Era amețit de atâta dor. Inima îi gonea vertiginos; mușchii-i erau străbătuți de fiori. Ascultător, își trase jeanșii și chiloții în lungul picioarelor și-i aruncă pe jos, după care adăugă grăbit în grămadă pantofii, șosetele și cămașa.

Reveni cu atenția spre Kelly. Fără a-l aștepta, își desfăcu încheietoarea din față a sutienului, iar sânii i se eliberară, palizi și perfecți. Instinctul și dorința îl biruiră. Garth își îngropă fața în cele două movile gingașe. Ea îi înfășură capul cu brațele, înfigându-și degetele în părul lui scurt, cu ușoare gemete, în timp ce el îi hărțuia și-i excita sânii. Supse și sorbi până când Kelly se arcui intim sub el, zvârcolindu-se. Atunci, îi cotropi gura, pe când simțurile i se rostogoleau într-o spirală amețitoare.

Era încă îmbrăcată complet, iar Garth nu mai suporta. Făcea tot ce putea ca să nu-i smulgă de pe trup bluza și blugii. Se smulse brusc de lângă ea. Ochii ei, plini de poftă și dogoare febrilă, îl urmăriră în timp ce-i scotea sutienul și bluza. Ținându-i ferm o mână la spate, o ajută să se ridice doar atâta cât să-i scoată de sub trup hainele, înlăturându-le

definitiv. Kelly își aruncă din picioare pantofii și ciorapii, în timp ce el îi descheia jeanșii, îi trăgea în jos și-i smulgea chiloții. În sfârșit, rămaseră amândoi goi. Kelly îi strânse în mână erecția tare ca piatra. Garth icni, apoi gemu.

– Kelly, aș vrea să dureze toată noaptea, dar nu cred că voi rezista nici două secunde, dacă mai continui mult așa.

Din pieptul lui Kelly bolborosi un hohot de râs, iar Garth îi depuse pe gură un sărut apăsat, mai-mai să-i zdrobească sufletul. Degetele lui se strecurară în strâmtoarea caldă și începu să se joace cu ea, atingând-o pe dinăuntru abia simțit, intrând cu blândețe. În același timp, limba îi aluneca peste bărbia ei, peste gât și piept. Prinse iarăși un sfârc în gură, în timp ce continua delicioasa tortură din partea de jos. Kelly se zbătu de voluptate tremurătoare, eliberându-i bărbăția pentru a-i cuprinde spatele cu brațele, strâns.

Lăsă să-i scape un strigăt, când Garth o legănă, cu trupul lipit de al său. Dezmierdările lui erau pe cât de puternice, pe atât de tandre, trimițându-i undele de șoc ale unei excitații pâcloase prin tot trupul. Dintr-o dată, nu mai exista decât Garth, buzele lui pe sânii ei, degetele lui într-însa.

Apoi, o părăsi brusc. Kelly se simți atât de înfrigurată, atât de singură, încât îi veni să plângă. Pe întuneric, Garth căua ceva în sertarul noptierei.

Reveni, iar Kelly își dădu seama, într-o cețoasă străfulgerare de recunoștință, pentru ce anume o părăsise, când îl simți aplicându-și un prezervativ.

– Și-acum, înapoi la programul stabilit, murmură el.

Rapid, dar cu grijă, se potrivi deasupra căldurii ei pregătite și începu s-o pătrundă. Fiecare spasm delicios îl aducea și mai aproape, iar tensiunea creștea într-însa spre

o culme dureroasă. Sfârcurile îi erau tumefiate și străbătute de mâncărime, iar între coapse avea un adevărat infern. Tremurul, când veni, fu aproape orbitor. O străbăteau pulsații de extaz până-n adâncul sufletului. Inima o durea, i se zvârcolea și, cumva, printre toate acestea, observă că Garth nu se mai mișca, ținând-o doar în brațe.

– Nu te opri, șopti ea, rugătoare.

Și nu se opri. O penetră iar și iar, și când Kelly coborî de pe prima culme a voluptății, simți că începea urcușul spre încă una. De astă dată, i se alătură și el, tremurând din tot trupul, iar apoi se prăbuși lângă ea, cu respirația aspră, strângând-o posesiv la piept cu un braț.

Rămaseră culcați așa multă vreme, fără ca nici unul dintre ei să se miște, parcă temându-se că, dacă o făceau, ar fi risipit vraja, știind amândoi că se întâmplase ceva cu totul aparte. Nu aveau cum să nege adevărul. Kelly nu era fecioară, dar nici nu se considerase vreodată foarte senzuală.

Până acum.

Până la Garth.

Se cuibări lângă el, iar Garth o trase și mai aproape, mângâindu-i părul, șoptindu-i că era frumoasă, uluitoare și perfectă. Kelly închise ochii, lăsându-se să plutească, în timp ce trupul îi cobora încet de pe piscul de extaz al împreunării lor.

– O, nu! Ce oră e? se ridică în capul oaselor Kelly, în pat. Patul lui Garth, își aminti mintea ei zăpăcită, și toate cele întâmplate o năpădiră într-o învălmășeală de imagini dezordonate.

Găsi ceasul de lângă patul lui Garth. Nouă și jumătate. În curând, fetele aveau să vină acasă!

Garth adormise și el.

– Garth! Garth!

Ochii i se deschiseră brusc.

– Copiii trebuie să sosească din clipă-n clipă. Trebuie să plec.

Sări din pat, din brațele lui, și-și înșfăcă hainele, alergând instinctiv spre ușa care spera că dădea în baie. Nu greșise. O închise în urma ei și aprinse lumina.

Era goală. Văzu în oglindă o față cu părul zbârlit, buzele tumefiate și obrajii îmbujorați. Arăta ca o desfrânată.

În clipa aceea, își aminti totul limpede. *Era* o desfrânată. Țipase, urlase și se zvârcolise, de-a lungul unui episod sexual care putea fi cel mai reușit pe care-l cunoscuse vreodată întreaga Emisferă Vestică. Liniștita, cumintea, responsabila Kelly, se comportase ca o depravată dezlănțuită, în patul vecinului ei.

Ce i se întâmpla?

Garth.

Garth, asta i se întâmpla. Avusese un incredibil contact sexual cu el, iar acum era goală, în baia lui. Articolele esențiale ale toaletei lui personale stăteau risipite pe marginea lavaboului alb cu piedestal – deodorantul, pasta de dinți, crema și aparatul de ras.

Se simțea ca o intrusă în viața lui intimă. În intimitatea lui de bărbat.

Un râs isteric i se opri în gât. După ceea ce făcuseră, i se părea că vederea produselor lui de igienă personală era o invazie a intimității?

Tremurând, își trase jeanșii pe ea, apoi își dădu seama că uitase să-și ia chiloții. Se dezbrăcă de pantaloni, a doua oară luându-i în ordinea potrivită. Degetele i se mișcau necoordonat, ca niște apendice aproape inutile, în efortul de a-și încheia nasturii bluzei.

Când deschise ușa, Garth stătea lângă pat. Își încheia

blugii, rămânând cu cămașa scoasă din pantaloni. Veioza de lângă pat ardea, luminând așternutul răvășit unde zăcuseră împreună și...

– Trebuie să mă duc acasă, spuse ea, cu inima bătându-i, în timp ce privea patul, apoi pe Garth.

Nu-i venea să creadă că în urmă cu numai câteva ore încercase să se convingă că, dacă făcea dragoste cu el, ar fi putut să și-l scoată din sistem. Ce idee ridicolă! Stătea la doi metri distanță, și încă îi mai simțea mâinile pe trup, respirația pe buze, fierbințeala înăuntrul ei. Mirosul lui, gustul, atingerea, toate i se infiltraseră până-n adâncul sufletului.

– Kelly.

Garth se apropie de ea, punându-i ferm mâinile pe brațe.

Înghiți în sec, cu privirea la el.

– Pari tulburată.

– Sunt... sunt doar copleșită, recunoscu ea. Nu știu ce facem, unde duc toate astea...

– Înțeleg ce simți, Kelly. Și pentru mine e copleșitor.

Buzele ei se despărțiră, cu mirare. Nu se gândise la sentimentele lui, nu-și dăduse seama că putea să fie la fel de derutat, la fel de nesigur ca ea. Într-un chip ciudat, era o ușurare să constate că și el simțea același lucru.

– De la Julia încoace, n-am mai avut de-a face cu nici o femeie, mărturisi el.

– Îți... îți pare rău că am făcut-o? întrebă Kelly, așteptându-i răspunsul cu inima în dinți.

Garth o privi drept în față.

– Nu. Nu-mi pare rău.

Simți în ochi usturimea lacrimilor. O șoca să vadă cât de ușurată era la auzul acestui lucru, ce mare *nevoie* avusese să-l audă – să știe că Garth nu regreta ceea ce se întâmplase între ei.

Oricât de speriată era, își dădea seama că nici ea nu regreta.

– Și... acum ce facem? întrebă, în șoaptă.

Garth ridică o mână și-i netezi părul încâlcit care-i cădea peste obraz. Încheieturile degetelor lui îi mângâiară linia bărbiei cu o mișcare tandră, înainte de a-și coborî mâna din nou.

– Nu știu. Oricum, nu ne putem comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Garth știa că, din perspectiva lui, cale de întoarcere nu exista. Nu putea șterge ora care trecuse. Nu *voia* s-o șteargă. Dar, în același timp, știa că trebuia să aibă grijă.

În joc era mai mult decât fericirea sa și a lui Kelly.

Trebuia să se gândească la copii. Kelly avea visul ei, iar el avea realitatea.

Oare se amăgea, închipuindu-și că o relație între ei putea să izbândească? Singurul lucru pe care-l știa era că trebuia să afle.

– O vom lua încet, spuse el. Zi cu zi.

– A, perfect. Încet. La fel cum am luat-o și astă-seară.

– Ne vom ocupa de asta, îi surâse el, coborând mâinile, pentru a-și împleti degetele printre ale ei. Știu că, în momentul de față, pare cam pe dos, dar începuserăm să vorbim despre o întâlnire. Dacă reușesc să găsesc o guvernantă pentru săptămâna viitoare, vii cu mine să luăm cina în oraș?

Kelly îl privi câteva secunde, apoi râse.

– Da. Cu multă plăcere.

Capitolul 12

– Dacă te duci la o întâlnire cu Kelly, înseamnă că te însori cu ea? întrebă Toby.

Garth încremeni, cu aparatul de ras oprit la jumătatea mișcării, pe obraz.

– Nu, dovlecel, spuse el cu grijă, reluând mișcarea și înmuind apoi lama în lavoarul plin cu apă. Nu înseamnă asta.

Toby, Carrie și Michelle stăteau așezate pe marginea căzii de ceramică, sugând acadele și privindu-l cum se pregătea pentru seara în oraș cu Kelly. Liza rămăsese peste noapte acasă la prietena ei, Tammy, iar fiica în vârstă de șaptesprezece ani a partenerului său de la clinică urma să le supravegheze pe fetele mai mici.

– Vom lua doar cina împreună, nimic mai mult, continuă el. Asta nu înseamnă că ne vom căsători.

– Dacă o întâlnire nu înseamnă că vă veți căsători, atunci ce înseamnă? întrebă Carrie.

– Înseamnă că suntem prieteni și că ne simpatizăm, reluă Garth ceea ce le spusese despre seara planificată împreună cu Kelly. Fetele păruseră să-i accepte răspunsul, dar din câte reieșea, de-atunci încoace le veniseră tot felul de idei.

Garth continuă:

– Vrem să petrecem câtva timp împreună, să ne

cunoaștem mai bine. Cam la fel ca voi, când faceți cunoștință la școală cu o colegă care vă place și-mi spuneți că vreți s-o invitați la patinaj sau la grădina zoologică. Ori ca Liza, care astă-seară stă la Tammy. Așa, ai posibilitatea să cunoști mai bine cealaltă persoană.

Lăsă apa să se scurgă din chiuvetă, apoi se șterse pe față și se clăti. Spera că dăduse explicațiile potrivite. Era foarte important ca fetele să nu-și facă speranțe nerealiste cu privire la relația dintre el și Kelly.

– Aha, făcu Toby, sugându-și acadeaua. O să-mi crească și mie păr pe față când am să fiu mare? întrebă ea dintr-o dată.

– Nu, numai băieții trebuie să se radă pe față, când sunt mari, îi spuse Garth, ușurat să vadă că trecuseră atât de repede peste subiectul căsătoriei.

– De ce? vru să știe Toby.

– Fetele se rad pe picioare, interveni Carrie.

– Nu toate, o contrazise Michelle. Am văzut la supermarket o doamnă cu păr pe picioare.

– Băieții de ce nu se rad pe picioare? ciripi Toby.

Soneria îl salvă pe Garth de conversație.

– Trebuie să fi sosit Becky, anunță el.

Trecând prin dormitor, își luă sacoul de la costum și coborî la parter, încă zâmbind amuzat de naivitatea fetelor. Acestea îl urmară pe trepte. Becky era o fată plină de viață, cu o expresie veselă, care le adună imediat pe cele mici în jurul unui joc de societate. Garth îi dădu câteva instrucțiuni, apoi închise ușa, fluierând, și porni spre casa lui Kelly.

Arăta ca o vedenie. Îi spusese să se îmbrace elegant, și o făcuse, cu o superbă rochie de culoarea fragilor, care-i scotea în evidență silueta. Decolteul cobora într-un V ispititor, cu materialul arcuit deasupra sânilor, cuprinzându-i

apoi strâns talia zveltă și relieful blând al șoldurilor, pentru a se opri imediat deasupra genunchilor. Își strânsese părul în creștet, cu o agrafă de argint, lăsând câteva șuvițe libere să-i îndulcească pieptănătura. Efectiv, îi tăia respirația.

– Arăți splendid, o cuprinse Garth cu un braț pe după talie, trăgând-o spre el, pentru a-i depune un sărut apăsat pe buze. Mmm, și ce frumos miroși, inspiră el, când îi eliberă gura. Senzația trupului ei lipit de al lui părea desprinsă direct din paradis. Nu voia să-i dea drumul. O așteptase încontinuu, din seara aceea de Thanksgiving, atent să n-o atingă sau s-o sărute în fața copiilor.

Acum, copiii nu mai erau de față.

Așa că o mai sărută o dată, iar ea îl cuprinse cu brațele pe după gât, scoțând un sunet slab, ca un mieunat. Îl scoase din minți. O sărută și mai profund, plimbându-și limba prin gura ei. O nevoie nerăbdătoare, care-l amețea, îi izbucni din adâncul ființei.

– Avem masă rezervată, spuse, cu glas răgușit, în timp ce-și desprindea gura de a ei.

Kelly îl privi cu ochi mari.

– Ar fi cazul să pornim, continuă Garth.

– Ți-e foame?

– Dar ție?

– Mă gândeam...

Își mușcă buza.

– Mă gândeam că ar fi atât de frumos, știi... dacă astă-seară tot ai pe cineva la copii și suntem numai noi, iar restaurantele sunt așa de pline de...

– Lume?

– Mda.

Obrajii lui Kelly se înroșiră, în timp ce ochii îi străluceau. Lui Garth aproape că-i sări inima în dinți.

Nici unul dintre ei nu se mișcă. Nu făcură decât să se uite unul la altul, preț de câteva momente nesfârșite. Apoi, Garth o sărută din nou. Cumva, porniră de-a-ndăratelea, prin antreu, până în cabinet.

– Oricum, mâncarea de-acolo nu era prea grozavă, șopti Kelly, cu sufletul la gură.

– Nici n-am spus la ce restaurant voiam să te duc.

– Nu contează.

Garth râse, apoi îi luă din nou gura în stăpânire.

– Cred că-mi amintesc unde e dormitorul, reuși el în sfârșit să spună, printre sărutări.

Își petrecu brațele în josul ei, strecurându-și o mână pe sub tivul rochiei, pentru a i-o aduna în adâncitura de sub fund. Kelly ridică piciorul, încolăcindu-l în jurul lui.

Garth gemu.

– Sau poate că nici nu vom reuși să ajungem în dormitor.

– Nu mai am atâta răbdare, răspunse ea. Și-așa mi se pare că am așteptat o veșnicie.

Îi smulse cravata de sub guler și i-o scoase. Apucându-i nasturii cămășii, îi descheie unul după altul până putu să tragă materialul în lături, lipindu-și palmele de pieptul lui. Un oftat seducător îi scăpă de pe buze, în timp ce Garth își îngropa fața în gâtul ei, lingând și mușcând ușurel cu dinții pielea delicată. Nerăbdător, își aruncă de pe umeri sacoul și cămașa, după care trecu la rochia ei, trăgându-i fermoarul în jos și sărutând-o pe umăr. Rochia căzu la picioare, lăsând-o numai cu lenjeria intimă pe ea, în fața lui.

Garth îi desfăcu sutienul, după care îngenunche să-i înlăture tandru dresul și chiloții, zăbovind s-o sărute pe coapse, înapoia genunchilor, pe glezne. Kelly se cutremura sub atingerile lui încete și atâtătoare, până când Garth se ridică din nou, fără să facă mai mult decât s-o privească. Ea

nu se mișcă, lăsându-l s-o soarbă din ochi. Era nespus de frumoasă. Voia s-o guste, s-o atingă, să se înece în ea.

– Kelly, șopti el, iar restul cuvintelor se pierdu, în timp ce ea îi descheia cureaua și-i strecura mâna în pantaloni. Simți că lua foc.

Ținând-o atent în echilibru, cu un braț rezemat la spatele ei, o împinse ușurel înapoi, pe canapea. Kelly încă mai bâjbâia la pantalonii lui, descheindu-le nasturii, trăgându-i în jos. O ajută să i-i tragă, cu chiloți cu tot.

Potrivit deasupra ei, sprijinit cu un braț de spătarul canapelei, se aplecă să-și lase gura peste a ei, să-i savureze dulceața. Ușor, Kelly îi ieși cu limba în întâmpinare, urmărindu-i conturul buzelor, cucerindu-i gura cu îndrăzneală dar și cu tandrețe. Garth dorea mai mult, și întinse mâna spre izvorul fierbințelii ei, continuând s-o sărute. Când își găsi calea între coapsele ei, Kelly se arcui în sus.

Își desprinse buzele de ale ei. Amâdoi respirau sacadat. Ochii lui Kelly, dilatați și adumbriți de o dorință neascunsă, îi întâlniră pe ai lui. Părul ca mierea i se răsfira despletit în jur.

– M-aș putea uita la tine o veșnicie, spuse răgușit Garth.

– Vreau mai mult decât să te uiți, șopti ea.

Cuprinzându-i sexul în mână, îl mângâie, a încurajare.

Senzația degetelor ei pe pielea lui îi acceleră de trei ori ritmul inimii. Palpita, pulsa de dorință. Picioarele ei îi cuprinseră strâns spatele, îndemnându-l în jos. Îi eliberă erecția, când trupul lui îl acoperi pe al ei. Vârfurile întărite ale sânilor îl zgâriau pe piept. Garth își cufundă fața în movilele moi ale pieptului ei, sugând și încercuind cu limba fiecare pisc. Șoldurile ei se frecau de dânsul, fixând un ritm, iar el abia își mai aminti, în ultimul moment, să

întindă mâna spre pantaloni pentru a scoate pliculețul de staniol vârât în portofel.

Kelly îl privi, savurându-i fiecare detaliu al goliciunii. Când ridică ochii spre ea, îi zâmbi încet, sigură pe sine. Apoi, pregătit, Garth reveni și se afundă într-însa. Kelly scoase un țipăt dulce, dornic, iar el ar fi explodat pe loc, dacă nu se abținea din răsputeri. Fiecare secundă înăuntrul lui Kelly era monumentală, incredibilă, îi lua mințile.

Nu se putea ca sexul – sexul simplu, fizic – să fie atât de minunat. Participa și inima, nu încăpea nici o îndoială.

Începu să se miște înăuntrul ei. O simțea alunecoasă și fierbinte, cu șoldurile ridicându-i-se în întâmpinarea lui. Garth dorea ca momentul să se prelungească la maximum și, cu o chinuitoare încetineală, prinse a aluneca înainte și înapoi până când o auzi gemând. Atunci, nemaiputându-se opri, spori viteza. Apoi, Kelly se cutremură sub el și toate planurile lui nobile de a prelungi ceasuri în șir dragostea se evaporară. Își dădu drumul, trecând împreună cu ea peste marginea lumii.

După aceea, atent, blând, o trase deasupra lui, susținându-i greutatea, ca să n-o strivească în spațiul strâmt al canapelei.

– Am visat momentul ăsta, spuse el. În fiecare noapte.

– Și eu, șopti Kelly, la pieptul lui.

* * *

Comandară pizza.

Când veni omul de la pizzerie, Garth luă pe el pantalonii și cămașa, pe care și-o lăsă descheiată. Kelly îmbrăcă halatul flaușat lung și se uitară la un film, mâncând cu mare poftă. După masă, Kelly se așeză într-un colț al canapelei,

cu picioarele rezemate în poala lui Garth, privindu-l. Nu acorda nici cea mai mică atenție filmului de la televizor. Nici măcar titlul nu i l-ar fi putut spune.

Nu se putea gândi decât la Garth. De o bună bucată de vreme nu mai avusese relații cu nici un bărbat, dar nu era complet lipsită de experiență. Știa că ceea ce simțea pentru Garth era cu totul altfel.

Știa că se gândea la el tot timpul, că abia își mai putea imagina o zi fără el. *Era îndrăgostită, oare?*

Nu mai fusese îndrăgostită niciodată. Explica dragostea, cumva, acea delicioasă *durere* dintr-însa?

– Un ban pe gândurile tale.

Tresări, apoi își dădu seama că el o privea. Filmul se întrerupsese pentru reclame.

– Ăă, mă gândeam doar la costumul lui Carrie, se bâlbâi ea, revenindu-și grăbită. Începuse să lucreze la un costum de prințesă. Fetița avea un rol în spectacolul de sărbători, la școală.

– Îți sunt foarte recunoscător că ne ajuți cu asta, răspunse Garth. Pot învăța să gătesc, dar nu cred că îmi voi include vreodată printre activități și croitoria. Știi, am impresia că lucrezi mult mai mult decât mine, în ceea ce privește învoiala dintre noi.

– A, nu, protestă Kelly. Ai făcut o mulțime pentru mine. Mi-ai reparat lada de gunoi și mi-ai pus antigel în motorul mașinii. Și abia ieri ai tăiat creanga aia nesuferită care-mi tot zgâria fereastra dormitorului, nelăsându-mă să dorm noaptea. Crede-mă, nici eu nu vreau să mă apuc de curățit copacii, mai mult decât ai tu chef să înveți croitoria!

Se gândi cât de ușor îi era să-l lase pe Garth să se strecoare în viața ei, să-i rezolve problemele. Și ea îl ajuta, așa că

nu se simțea dependentă. Simțea că făcea parte dintr-o echipă.

Nu căutase o relație. N-o dorise. Dar o găsise relația pe ea.

– Ce mai face Moșul?

Știa că Garth își petrecuse pauzele de masă cumpărând cadouri de Crăciun și ascunzându-le în pod.

– E aproape gata, răspunse el. Sigur, toate trebuie să primească cele mai la modă jucării pe anul ăsta, așa că s-ar putea ca săptămâna viitoare să trebuiască să dau o fugă până la oraș, după niște lucruri greu de găsit.

– Cum stă situația cu planurile fetelor de a pleca în vizită la mama lor, pe perioada vacanței?

Garth îi spusese că Julia promisese să le ia pe fiicele ei în California.

Buzele i se strânseră.

– N-am mai primit de la ea nici o veste în legătură cu planurile de călătorie, ceea ce nu e deloc un semn bun. Mă tem că le va lăsa de izbeliște.

Pe Kelly o durea inima la gândul unei asemenea dezamăgiri pentru fete.

– O, nu...

În acel moment, își dădu seama că nu se îndrăgostea numai de Garth. Se îndrăgostea și de Toby, Carrie, Michelle și Liza.

Se ridică în capul oaselor și întinse mâna spre a lui, căutând o cale de a-și oferi sprijinul.

– S-a mai întâmplat și în trecut, continuă el. Face planuri cu ele, apoi le abandonează. Dacă ar fi după mine, nici nu le-aș vorbi despre toate proiectele astea până n-aș fi sigur că urmează să le ducă până la capăt, dar ea dă telefon și le anunță că va trimite după ele, așa că mie nu-mi mai rămâne nici un cuvânt de spus.

Unda de înverșunare din glasul lui o făcea pe Kelly să simtă o durere în inimă. Știa că simțea suferința fetelor întru totul la fel de tare ca ele.

– Îmi pare atât de rău. Sper ca până la urmă să se țină de cuvânt. Știu cât de mult ar însemna pentru fete. Dacă vor pleca totuși, tu ce planuri ai pentru Crăciun?

Garth ridică din umeri.

– Părinții mei locuiesc în Houston. Se vor duce la sora mea, în Florida, și m-au invitat să vin și eu. Totuși, încă nu mi-am făcut nici un plan. Am numai o presimțire rea, fiindcă Julia încă n-a trimis biletele de avion.

– Fetele tale au mare noroc cu un tată ca tine, comentă încet Kelly.

– Mulțumesc.

O strânse de mână, iar ea își rezemă capul de umărul lui. Câteva minue, nici unul nu mai scoase o vorbă. Filmul se reluă.

– Trebuie să recunosc ceva, spuse Garth, iar Kelly își dădu seama că nici el nu era mai atent la film decât ea. Eram foarte nervos, în așteptarea serii ăsteia.

Zâmbind, Kelly se ridică în capul oaselor. Înțelegea perfect afirmația lui Garth.

– Nu zău?

– Mhm. *Foarte* nervos. N-am mai ieșit la o întâlnire de cincisprezece ani. De când aveam douăzeci!

Kelly încercă să și-l imagineze pe Garth la douăzeci de ani. Tot seducător, dar fără acea durere din ochi. Își dorea să-l fi cunoscut pe acel Garth.

– Pariez că erai un tip trăsnet, îl tachină ea. Își strânse genunchii la piept și, cu brațele împrejurul lor, se rezemă de spătarul canapelei, privindu-l.

– Ai fi fost dezamăgită, răspunse el. Eram destul de dedicat studiilor. Nu prea aveam întâlniri. Dar tu?

– Nu e cine știe ce de spus. Mă rog, am fost regina balului de absolvire.

Când îl văzu ridicând sprâncenele, adăugă:

– Da, asta e porția mea de celebritate, regina balului de la Hope High School.

– Și cu regele balului ce s-a întâmplat?

– Conduce magazinul de hrană pentru animale, cel de pe Șoseaua 46. E o firmă de familie. S-a căsătorit, are doi copii.

– Cum de te-a lăsat să-i scapi?

– A, Tony și cu mine nu eram decât prieteni, explică ea. Cred că în trecut n-am avut nici o relație pe care s-o pot declara serioasă.

Știa cu certitudine că acest lucru se schimbase. Indiferent ce anume se întâmpla între ea și Garth, era serios.

– N-am prea reușit s-o luăm cu încetul în seara asta, nu-i așa? întrebă ea pe neașteptate.

Un moment, Garth nu știu ce să răspundă. Îi era clar că avea dreptate. Și mai știa și că, dacă se gândea bine de tot, putea fi necesar să privească în față toate modurile diferite în care relația lor putea rămâne fără speranță.

Și nu voia să fie lipsită de orice speranță. Dorea să încerce în continuare, să creadă în continuare că o puteau duce la un deznodământ fericit.

Așa că spuse doar atât:

– Mai avem nevoie de practică, nimic mai mult.

Închise televizorul, cu telecomanda, o luă în brațe, o duse la etaj și-i arătă cât de delicios de încet putea s-o iubească.

Capitolul 13

– În viața mea nu m-am mai distrat atât de bine, anunță Kelly, în timp ce ieșea dintr-un teatru de comedie din Dallas, de mână cu Garth. Zona era plină de firme luminoase și de rumoarea conversațiilor și a râsetelor, în timp ce oamenii forfoteau pe trotuare. Seara, cartierul West End din Dallas se însuflețea, fiind plin de teatre, cinematografe, baruri și magazine pentru turiști.

– Niciodată?

Kelly zâmbi, străbătută de un fior cald.

– Bine, taie. Niciodată în viața mea nu m-am mai distrat așa de bine *în public*. Cum ți se pare?

– Așa mai merge, îi strânse Garth mâna.

Trecuse o săptămână de la ultima lor încercare de a avea o întâlnire propriu-zisă. De astă dată, Garth insistase să iasă *cu adevărat* în oraș. Planificase o seară întreagă în Dallas, cu locuri rezervate la restaurant, după care urma spectacolul de comedie. Becky avea din nou grijă de copii.

Se îndreptară spre mașină, care era parcată la câteva străzi distanță.

– Aș vrea să nu trebuiască să plecăm deja, spuse Garth.

Dar părinții lui Becky se supără dacă ajunge acasă după miezul nopții.

– E-n regulă. Avem de făcut drum lung până la Hope, așa că n-ar strica să pornim.

Totuși, când ajunseră la mașină, simți o oarecare părere de rău. Nu voia ca seara să se sfârșească.

– O să-mi fie dor de tine, în weekendul următor, spuse Garth, în timp ce înscria mașina în trafic, ieșind din aglomeratul West End, spre autostrada care-i ducea acasă.

Kelly urma să plece la Playa del Carmen. De luni de zile își planificase excursia la ruinele mayașe. Acum, o mare parte din ea nu se mai îndemna să meargă.

– Și mie-mi va fi dor de tine, răspunse, privindu-l pe Garth în întunericul din mașină; la gândul că avea să stea câteva zile la atâția kilometri de părtare de brațele lui Garth, simți un junghi de regret. Dar trebuie să respect lista, înțelegi, continuă ea, în parte tachinându-l. E greu să cucerești lumea.

În timp ce rostea aceste cuvinte, îi trecu prin minte că-i *era* greu cu adevărat. Înainte, nu se mai gândise niciodată la visul ei în acest fel. Lista lucrurilor pe care le avea de făcut, a locurilor de vizitat, o surescitase și o animase întotdeauna. Începuse cu lista rămasă de la părinții ei, pe care o îmbogățise ani de-a rândul.

Era o listă îngrozitor de lungă.

– Ai în față toată viața ca să cucerești lumea, spuse încet Garth. De ce atâta grabă?

Își mută privirea dinspre drum o secundă, întâlnindu-i ochii.

– Înainte, îmi spuneam că am timp destul, răspunse Kelly. La fel credeau și părinții mei, dar n-au avut. Și nici eu. La douăzeci și unu de ani, îmi închipuiam că aveam tot

timpul să fac orice voiam. Și când colo, am rămas acasă, să-i ajut pe Brian și Beth la lecții, să-i duc la meciuri de fotbal european și la concursuri de înot, și să-mi fac griji dacă aveam destui bani ca să le cumpăr hainele de școală și să-mi mai rămână și pentru aprovizionare. Dacă am învățat ceva, e faptul că niciodată nu ai atât de mult timp pe cât crezi.

Garth nu spuse nimic, și timp de câteva minute își continuară drumul în tăcere. Luminile puternice ale orașului rămăseseră în urma lor. Peisajele întunecate goneau pe alături.

– Mă gândesc mult la părinții mei, spuse ea încet, cu privirea pierdută în întuneric. Au murit, fără a mai apuca să facă nici unul dintre lucrurile pe care le doriseră. Mi se pare nemărginit de trist.

– Este trist, dacă n-au fost mulțumiți de felul în care și-au trăit viața atâta timp cât au avut parte de ea, sublinie Garth. Crezi că părinții tăi au fost fericiți?

Kelly întoarse capul spre el.

– Nu știu. Cred că da. Știu numai că au pierdut atât de multe ocazii. Iar eu...

– Iar tu nu vrei să pierzi nici una.

– Cam așa ceva.

Tăcu un moment.

– Dar nici pe *tine* nu vreau să te pierd, Garth, adăugă ea dintr-o dată. Simt că sunt atât de lacomă cu tine. Nu știu când sau dacă voi fi vreodată gata să mă așez la casa mea. Viețile noastre merg în direcții diferite. Oare suntem nebuni?

– Da.

Tonul lui era atât de serios, încât Kelly simți cum i se strânea din piept un mic hohot de râs, pe jumătate isteric.

– Și-ți convine așa?

– Până acum. Dar nu-mi convine să stai ghemuită acolo tot drumul.

Întinse brațul peste bancheta mașinii, o cuprinse de umăr și o trase spre el. Kelly se cuibări alături, în timp ce Garth continua să șofeze cu o singură mână.

– Nu-mi pasă în câte locuri trebuie să te duci, îi șopti el la ureche, atâta vreme cât, după ce termini, te întorci aici.

– Crezi că Moș Crăciun o să ne poată găsi în California? întrebă Carrie.

Kelly împinse o tavă cu omuleți de turtă dulce în cuptorul casei Holloway și se ridică, scoțându-și mănușa groasă. Mai era o săptămână până la Crăciun, în Hope cădea prima ninsoare slabă, iar ea își petrecea seara pregătind cu fetele prăjituri de sărbători. Garth, afară, aduna lemne pentru foc. Toată casa mirosea proaspăt a brad, grație pomului de trei metri pe care fetele îl aleseseră de la o pepinieră locală cu brazi. Printre fursecuri de Crăciun, coruri interminabile cu *„Frosty the Snowman“* și fulgi de zăpadă decupați din hârtie, Kelly se contamina categoric de febra sărbătorilor. Îi era greu să conștientizeze faptul că, peste câteva zile, urma să se lăfăiască sub soarele tropicelor.

Croaziera ei părea straniu de ireală.

O îmbrățișă scurt pe Carrie.

– Cred că Moșul vă va găsi oriunde v-ați afla.

În sfârșit, Julia trimisese biletele pentru călătoria în vest. Kelly știa că pe Garth îl ușura enorm faptul că fetele nu urmau să aibă încă o decepție.

– Dar pe tine, te va găsi, în Cabari... Cum ziceai că se cheamă?

Kelly le văzu pe Michelle și Liza, așezate la masă cu Toby, dându-și ochii peste cap una spre alta. Era clar că cele două fete mai mari se considerau prea mature pentru poveștile cu Moș Crăciun.

– Caraibe, răspunse ea. Sunt sigură că mă va găsi. Nu vă faceți griji.

– Unde-i Carabibi? întrebă Toby, cu limba împleticindu-i-se.

– Departe, replică Liza.

Fetița făcu ochii mari.

– Cât de departe? La fel de departe cum e China?

– Știi tu unde e China? o întrebă Kelly.

– Nu. Da' e departe, o privi Toby cu nevinovăție.

Kelly râse.

– Caraibele nu sunt atât de departe cum e China. Data viitoare când veniți la mine, ne uităm pe glob, vreți?

Se aplecă și aprinse becul din cuptor, pentru a verifica omuleții de turtă dulce prin fereastra ușii. Erau umflați și aurii, cu ochișorii de stafide strălucitori. Kelly avu un sentiment de continuitate. Își amintea cum copsese omuleți de turtă dulce cu mama ei. Cu Brian și Bethany. Acum, luau naștere noi amintiri – amintiri cu fiicele lui Garth.

– Sunt aproape gata.

Se întoarse și îl văzu pe Garth, în cadrul ușii. Purta o canadiană pudrată subțire cu zăpadă. Își scoase mănușile. Inima lui Kelly făcu un mic salt, ca întotdeauna când Garth îi zâmbea.

– Da' știu că miroase grozav aici, domnișoarelor, remarcă el, intrând. Ia te uită ce de fursecuri!

Pe bufetele din bucătărie stăteau la răcit fursecuri decorative, în formă de îngerași și pomi de Crăciun.

– Ai adus destule lemne? întrebă Kelly.

Garth dădu din cap.

– Cam pe-acolo.

Porni spre cămară, unde luă de pe ultimul raft o cutie cu chibrituri.

Pregătise deja focul, prinzând din zbor crâmpeie din vocile fetelor, în bucătărie – cântând colinde de Crăciun, sporovăind, râzând. *În casa lui domnea fericirea.*

Luă chibriturile în palmă și puse cutia la loc pe raft. Când se răsuci din nou, Kelly scotea o tavă cu omuleți de turtă dulce din cuptor. Puse tava deasupra plitei și ridică mâna să-și aranjeze o șuviță de păr care-i scăpase din coada franțuzească.

– Ooo! exclamară în cor fetele, adunându-se în jurul ei să admire și să împungă bunătățile fierbinți.

– Lăsați-le să se răcească, fetelor, le sfătui Kelly.

Toată scena – Kelly și fiicele lui adunate lângă ea – îl pătrunse pe Garth până-n adâcul inimii. Ar fi vrut să li se alăture, să vină în spatele lui Kelly și s-o cuprindă cu brațele pe după mijloc. Apoi, ar fi vrut s-o sărute, să-i mulțumească pentru că adusese lumina și viața înapoi în lumea lui. O dorea atât de tare, încât trebui să facă un efort pentru ca în schimb să iasă din încăpere, pentru a aprinde focul. Își impusese să atenueze relația cu Kelly, în prezența copiilor.

Era atât de bună cu fetele lui. Și cu el era bună. Cu el, și *pentru* el. Îl scosese din deprimarea sumbră în care se cufundase după divorț. Kelly, însă, avea propriile ei vise. Când o chema lumea largă, se putea mulțumi vreodată cu un bărbat și patru copii în Hope? Fusese destul de sinceră pentru a recunoaște că nu era sigură dacă avea să fie vreodată gata să se așeze la casa ei.

Era important să-și păstreze cu toții așteptările la nivelul realității. Fetele suferiseră deja prea mult. Și el de asemenea.

Aprinse un chibrit, privind cum se trezea la viață flacăra. Apoi, se așeză pe canapea, dând la o parte o coală de hârtie. Desenul uneia dintre fete. În colțul de sus era scris numele lui Carrie.

Luă hârtia. Desenul reprezenta șase personaje și un câine, schițate în culori vii, stând în fața unei case. Conturată din linii simple, copilărești, fiecare siluetă avea scris dedesubt câte un nume: Beast, Toby, Carrie, Michelle, Liza, Tăticul... și Kelly.

* * *

La cină au mâncat sandvișuri, apoi au jucat o rundă de Monopoly și au mai repetat o dată replicile lui Carrie pentru spectacolul de la școală, din seara următoare – după care Garth le trimise pe fete să se spele pe dinți și să se pregătească pentru culcare. Se așeză cu Kelly pe canapea, în timp ce focul trosnea și pâlpâia în cămin.

– Vă sărutați acum, sau după ce ne ducem noi sus? strigă Michelle, de la baza scării.

Întorcând capul, Garth le văzu pe Toby, Carrie și Liza așteptând împreună cu ea, toate vizibil curioase să-i audă răspunsul.

– Nu vă privește, spuse el sever. Și-acum, sus cu voi.

Le alungă cu un gest al ambelor mâini, iar fetele o luară la fugă pe scară, chicotind.

O privi pe Kelly.

– Ei? insistă ea în glumă, cu ochii albaștri strălucindu-i. Mă săruți acum, sau când?

Nu părea deranjată de întrebarea lui Michelle. Fetele găseau amuzantă ideea ca Garth s-o sărute pe Kelly. Oare erau mai capabile să accepte relația dintre ei decât se așteptase el? Sau nu vorbea decât dorința din sufletul lui?

Alungă unda vagă de incertitudine. Momentele sale de singurătate cu Kelly erau prea puține și rare ca să le irosească. Zi cu zi, își reaminti el. Cuprinzând-o cu brațul pe după umeri, o trase mai aproape.

– Da, spuse, cu glas răgușit. Am să te sărut.

Și nici unul nu mai adăugă nimic.

În seara următoare, la sfârșitul spectacolului lui Carrie, Kelly aplauda nebunește, lângă Garth. Fetița, care juca rolul prințesei din montarea școlară cu „Frumoasa din pădurea adormită", fusese fabuloasă. Își rostise perfect textul, cu o voce limpede și plină de convingere. Era limpede că se simțea la largul ei pe scenă și-i plăcea enorm.

– A fost minunată! strigă Kelly, peste tumultul spectatorilor. Se întoarse spre Garth. El coborî un moment camera video și o privi. Ochii îi străluceau de mândrie.

Kelly își spuse încă o dată ce tată iubitor era Garth. Julia îl părăsise, lăsându-l cu patru fete, dar el nu manifesta nici un pic de ranchiună în fața lor. Încuraja pasiunea pentru actorie a lui Carrie, deși aceasta trebuia să fie un memento amar despre mama ei. În tot timpul pe care-l petrecuse cu familia Holloway, Kelly nu-l auzise niciodată pe Garth rostind o vorbă urâtă despre Julia în fața fetelor.

Luminile din tavan se aprinseră. Cortina coborî, iar Garth lăsă jos camera video. Filmase toată piesa. Carrie voia să ducă banda cu ea în California, ca să i-o arate Juliei.

Urmau să plece a doua zi. Iar Kelly, de asemenea.

Adunară fetele la un loc și porniră spre culise, s-o ia și pe Carrie. Fetița radia toată de fericire.

– Tăticule, tăticule, m-ai văzut? alergă ea spre tatăl ei cu materialul rochiei roz scânteind în lumină.

Garth chicoti.

– Da, dulceață. Te-am văzut. Ai fost cea mai grozavă! Cea mai cea!

O luă în brațe și o învârti.

– Sunt așa de mândru de tine!

– Mhm, ai fost bună, puștoaico, adăugă Liza.

Kelly o sărută.

– Ai arătat superb.

Fetița se lumină și mai tare la față.

O secundă numai, lui Kelly îi trecu prin minte cât de mult pierdea mama lui Carrie. Nici o înregistrare video n-ar fi putut compensa faptul că nu fusese acolo, la fața locului, să vadă strălucirea din ochii fetiței, să fie lângă Garth, să facă parte din uniunea iubitoare a familiei.

Apoi, se îndreptară spre parcare, fetele vorbind toate în același timp. Garth comandase un tort de la cofetărie, pentru a sărbători seara premierei lui Carrie.

Fetele năvăliră în casă, prin intrarea din garaj, trecând prin living direct spre bucătărie. Tortul era decorat cu glazură roz și albă, cuvintele „Felicitări, Carrie“ fiind scrise în mijloc, cu litere îmbârligate, iar colțurile erau festonate cu trandafiri dolofani, ca frișca.

– Tăticule! Hai mai repede! strigă Michelle, când Garth întârzie să intre și el în bucătărie.

Kelly, oprită în ușa dintre bucătărie și living, îl privi pe Garth cum zăbovea lângă telefon. Beculețul roșu al robotului clipea. Apăsă pe buton.

– Fetelor, mama la telefon, se auzi din difuzor.

Kelly încremeni, dându-și seama că atunci auzea pentru prima oară vocea Juliei. Nu era sigură la ce să se aștepte, nici dacă se așteptase la ceva anume. Era o voce suavă și puțin cam răgușită.

Le simți pe fete venind în spatele ei, atrase de vocea mamei lor. Tăcuseră dintr-o dată.

– Îmi pare rău că n-am încotro, dar trebuie să contramandez călătoria, continuă Julia.

Mai departe, Kelly nu auzi mare lucru. Fetele începuseră deja să plângă. Julia spunea ceva despre niște filmări la Toronto, că i se schimbase programul, că trebuia să plece imediat. Spera ca în schimb să poată aranja o vizită în vacanța de primăvară.

– Nu, mămico! alergă Carrie spre telefon, apucând receptorul ca și cum ar fi crezut că mama ei mai putea fi acolo. Garth o prinse, strângând-o la piept, în timp ce fetița suspina.

Pe fața lui Michelle șiroiau lacrimi. Toby își ținea degetul mare în gură, cu ochii holbați. Liza își încrucișă strâns brațele pe piept.

Durerea din cameră era palpabilă. Kelly îl privi pe Garth. Inima începu să-i bată chinuit, când îi văzu umbrele întunecate de pe față.

– Vreau s-o sun pe mămica, se rugă Michelle.

– Nu cred că e acasă acum, îi explică Garth. A spus că trebuia să plece imediat.

Pe sub blândețea din glasul lui se simțea o furie abia stăpânită, clocotind imediat dincolo de suprafață.

Carrie se smulse din brațele lui.

– Vreau s-o văd pe mămica! A trimis bilete. Nu putem merge la Tor... la Tor...

– Toronto, completă Kelly, neputând face mai mult de-atât.

– Nu, iubito, răspunse Garth. Nu se poate.

– Termină, Carrie! izbucni deodată Liza, cu voce ascuțită. Încetează odată. N-ai înțeles? Nu ne vrea!

Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Se răsuci în loc și o luă la fugă pe scară. Un moment nu se mai auzi nimic, numai sughițurile întretăiate ale fetelor, printre suspine, apoi ușa de la camera Lizei trântindu-se.

– Mămica nu ne mai iubește, tăticule? se tângui Carrie.

Kelly simți că i se frângea inima.

– Ba da, scumpo, mama ta te iubește, spuse încet Garth, luând-o de mână.

Fata îl privi, cu ochii ei mari și căprui plini de durere și nedumerire.

– Atunci, de ce nu vrea să fim împreună de Crăciun?

Nu-l așteptă pe tatăl ei să răspundă. Alergă la Kelly.

– Stai tu cu noi de Crăciun, Kelly? Nu putem veni la tine, cum am fost de Thanksgiving? Te rog!

– Da, Kelly, te rog! i se alătură și Michelle.

– Of, fetelor, le cuprinse Kelly pe amândouă cu brațele. V-am mai spus că eu plec.

Garth interveni:

– Vom petrece Crăciunul aici, fetelor. La noi acasă.

Dar Carrie se smulgea deja din brațele lui Kelly.

– Nu ești obligată să pleci! strigă ea. Nici tu nu ne vrei!

Și fugi din cameră.

– Carrie, nu-i adevărat!

Kelly îi dădu drumul lui Michelle, pornind după sora acesteia.

– Nu! Stai! o apucă Garth de braț, oprind-o. Michelle, Toby, duceți-vă sus. Vin și eu nu peste mult, să stăm de vorbă.

Ștergându-se pe obraji, Michelle o luă pe Toby de mână și o scoase din cameră.

Kelly își desprinse brațul din mâna lui Garth.

– Trebuie să vorbesc cu Carrie...

– De ce? Îi vei spune că poate petrece Crăciunul la tine acasă?

Îl privi uluită.

– Carrie vrea să aibă pe cineva lângă ea, continuă el, cu glas aspru, înverșunat. Toate vor. Și Dumnezeu mi-e martor că acel cineva nu va fi mama lor.

Se întrerupse, răsucindu-se pe călcâie, și făcu câțiva pași, după care își trecu smucit mâna prin păr.

Se lăsase o tăcere încordată.

– Iartă-mă, se întoarse el spre Kelly. Pe Julia sunt furios, nu pe tine.

– Le-am spuse fetelor cu săptămâni în urmă că plec în călătorie.

– Știu.

Garth închise ochii o secundă, apoi îi deschise din nou, abătuți, duși în fundul capului, privind-o.

– Nu e vina ta. Eu sunt de vină. Am fost egoist.

– Ești cel mai puțin egoist om din lume.

– Nu, aici te înșeli, reveni Garth spre ea. Fetele sunt fragile. Extrem de fragile. Am crezut că pot suporta povestea asta – dintre noi – dar e clar că nu pot.

– Sunt necăjite de contramandarea călătoriei.

Inima îi bubuia în piept. Dintr-o dată, i se făcuse teamă, teamă cu adevărat. Ochii lui erau atât de întunecați. Toată lumina, căldura și speranța din ei se risipiseră.

– E firesc.

– Da. Și la fel de firesc e să apeleze la tine, când sunt necăjite. În ultimele săptămâni, ai devenit aproape o membră a familiei. Fetele te iubesc, Kelly.

– Și eu le iubesc, răspunse ea, cu voce înecată.

– Dar nu ești gata să le fii mamă, nu-i așa? Iar ele în acest fel încep să te vadă.

Tăcerea dintre ei se prelungi. Kelly clipi din ochi,

încercă să vorbească, dar cuvintele refuzau să se facă auzite. Nu știa ce să spună. O stăpânea nedumerirea.

– Ai lista asta de locuri minunate și interesante pe care să le vizitezi, de lucruri pe care să le faci. Ai nevoie de timp și spațiu, iar eu aș putea să ți le acord, dar fetele încă nu au maturitatea emoțională de a înțelege asta.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

Garth tăcu câteva secunde, înainte de a vorbi din nou.

– Vreau să spun că trebuie să renunțăm.

Spatele îi era drept, chipul, imobil.

– Fetele încep să depindă de tine, să aibă nevoie de tine – prea multă nevoie.

– În veci nu le-aș face nici un rău! exclamă Kelly.

– Nu intenționat.

Cuvintele lui rămaseră plutind între ei, un răstimp ce păru cât o veșnicie.

– Dar, în momentul de față, suferă. Și nu tu ești vinovată pentru asta, continuă el grăbit, dar totuși se întâmplă. Tu ai visele tale, și nu ți le pot alunga. Însă nu pot alunga nici nevoile fetelor. Nu pot aduce în viața lor o persoană care nu e pregătită să rămână acolo permanent. Și nici ție nu-ți pot cere să rămâi permanent, să te stabilești la noi. Ai putea să regreți că ți-ai abandonat visele și să mă acuzi...

– Eu nu sunt Julia, replică ea cu tărie. Niciodată nu mi-aș încălca un angajament.

– Știu, răspunse calm Garth. Dar nu pot trăi cu teama că, într-o zi, când te vei trezi din somn, eu am să mă uit la tine peste masa cu micul dejun și-am să știu că-ți pare rău.

Kelly ar fi vrut să-i spună că se înșela, dar cum putea fi sigură? Dacă îi cerea să se așeze la casa ei, iar ea se trezea într-o dimineață cu regretul că renunțase la visele după care jinduise atâția ani?

Cum rămânea cu planurile pe care și le făcuse o viață întreagă? Chiar putea să le abandoneze? Se simțea sfâșiată pe dinăuntru. Nici ea nu mai știa ce dorea.

Nu voia să plângă, dar pe obraz i se rostogoli o lacrimă, apoi încă una.

Garth scoase un sunet sugrumat.

– Nu vreau să suferi din cauza mea, o cuprinse el în brațe. Nici o clipă n-am vrut asta. Am crezut că putem s-o luăm încetul cu încetul, să găsim o zonă intermediară care ar fi fost potrivită pentru toată lumea, dar văd că nu se poate.

Ochii îi luceau de durere și înfrângere.

– Ar fi trebuit să te evit, însă n-am putut. Oricât de imposibil ar fi, n-am avut cum să nu...

Se întrerupse.

– Ce anume? șopti ea, privindu-l, dorind să termine, având nevoie să audă ce avea pe suflet.

– N-am putut să nu te iubesc.

Și, fără a o lăsa să răspundă, își coborî gura peste a ei, sărutând-o cu aceeași jinduire și deznădejde pe care le simțea și ea. O strivi la piept, îmbrățișând-o, ținând-o doar în brațe, ca pentru a nu-i mai da drumul niciodată. Iar apoi, fu nevoit s-o lase, când plânsetele fetelor de la etaj îi despărțiră.

– Trebuie să mă duc la ele, șopti Garth, cu buzele lipite de ale ei.

Kelly dădu din cap. Își sili picioarele tremurânde să se miște, să se întoarcă și să plece de lângă el. Afară, în întunericul rece.

Capitolul 14

Luminile erau magnifice. Beculețe mici, incolore. Un milion, sau cel puțin așa i se părea lui Kelly, prin ceața lacrimilor care-i împăienjeneau ochii.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepția luminițelor din pomul de Crăciun. Kelly stătea așezată pe canapea – de cât timp, nici ea nu era sigură – doar privind bradul, cu gândul la Garth, la fete și la toată suferința căreia ea urma să-i întoarcă spatele, fără să facă nimic ca s-o alunge.

Nici nu era sigură de ce își împodobise pomul în anul acela. Gemenii n-aveau să fie acasă, și nici ea. Dar îl aranjase oricum, numai fiindcă o făcuse în fiecare an și, cumva, i se părea nefiresc să n-o facă. Era pomul părinților ei, un brad artificial, de prin 1960.

Arăta destul de urâțel, dar Kelly nu-l înlocuise în cei șase ani de la moartea părinților ei, cu toate că în adolescență spusese mereu că nu-l putea suferi, că și-ar fi dorit ca părinții ei să cumpere unul adevărat. Mama ei, însă, refuzase categoric. Avea fotografii cu toți copiii săi, când erau mici, sub brad, și n-ar fi renunțat la el pentru nimic în lume, deși unele ramuri se deformaseră iremediabil, după ce fuseseră îndesate în cutie de atâtea ori.

Prin urmare, Kelly îl păstrase și ea și îl împodobise în fiecare an cu ornamentele adunate în timpul vieții părinților ei, unele dintre ele lucrate artizanal. Mai avea îngerul de hârtie pe care îl făcuse la grădiniță, cununa de ramuri culese de Brian din curtea din spate, curățitoarele de pipă pe care Beth le vopsise cu alb și roșu, în spirală, transformându-le în bastonașe de zahăr.

La etaj, valiza era pregătită, iar hainele stăteau rânduite în vrafuri, pe pat. Trebuia să termine de împachetat.

Se gândi la croazieră. Insulele, albastrul viu al Mării Caraibelor. Adierile îmbălsămate, soarele auriu. Toate erau calde și luminoase, dar pe ea o făceau să se simtă înfrigurată și învăluită în întuneric.

Garth avea nevoie de ea. Și fetele aveau nevoie de ea. Le putea tămădui, își spuse cu ferocitate, în timp ce ochii i se umpleau din nou de lacrimi. Le iubea și o iubeau și ele. Numai asta conta, nu-i așa?

Nu crezi că părinții tăi au fost fericiți? o întrebase Garth, odată.

Petrecuse atâta timp gândindu-se la tot ceea ce pierduseră părinții ei, încât nu se prea gândise la tot ce *avuseseră*. Avuseseră parte de iubire – un cămin, o familie. Și un pom de Crăciun urât și vechi, căruia Kelly începea abia acum să-i observe frumusețea, fiindcă în sfârșit înțelegea ce însemnase pentru mama ei. Însemnase iubire, o viață întreagă de iubire.

Genul de iubire pe care o putea împărtăși cu Garth.

Dacă el putea avea încredere în ea. Dacă ea însăși putea avea încredere în sine.

Garth întorcea pe plită clătitele cât roata carului. Colindele de Crăciun răsunau încet, în surdină.

Peste un minut, o scoase pe prima, punând-o pe un platou. La picioarele lui, Beast scheună.

– Bine, băiatule, îi aruncă Garth și cățelului o clătită, încălcându-și propria regulă care interzicea alimentele umane pentru câini. Cum e? Fac progrese cu gătitul?

Nu făcuse decât să adauge apă într-o compoziție semi-preparată, așa că era destul de sigur că se putea descurca.

Beast înfulecă dintr-o înghițitură tratația și dădu din coadă să mai primească. Garth nu-i putea lua prea în serios lingușelile. Beast era fericit că-l primiseră în casă, în acea dimineață de sâmbătă cu ger amarnic.

Era devreme – fetele încă mai dormeau, la etaj. Garth trăsese pe el o pereche de blugi vechi și comozi și o cămașă groasă și coborâse la bucătărie pentru a încerca să încropească un mic dejun copios înainte de trezirea fetelor. De parcă o masă pe săturate i-ar fi putut face pe toți să se simtă puțin, numai puțin, mai bine.

Se anunțase ninsoare, pe parcursul zilei. Dacă vremea o ținea tot așa, puteau să aibă un Crăciun cu zăpadă. Fetelor le-ar fi plăcut nespus.

Garth se ruga să aibă un Crăciun alb. Se ruga să aibă orice care l-ar fi ajutat să vindece inimile zdrobite ale fiicelor lui.

Toți cinci avuseseră o noapte grea. Stătuse ore întregi de vorbă cu ele, încercând să le consoleze. Și, cu toată suferința, își reveneau. N-avea să fie ușor, dar atâta lucru nu putea să-l oprească.

Mai turnă puțină cocă pe plită. Se simțea sleit. Toate energiile i se concentraseră asupra liniștirii fetelor. El, unul, nu-și putea găsi liniștea, numai o resemnare obosită. Procedase corect când îi spusese lui Kelly să plece.

Iar lucrurile corecte erau dureroase. Kelly îi deschisese din nou inima, iar Garth se îndrăgostise de ea. Profund. Irevocabil.

Însă nu-i putea cere să rămână, să renunțe la visele ei. Și nu putea lăsa lucrurile să continue ca și până atunci, îngăduind ca fetele să devină dependente emoțional de o persoană care nu era pregătită să se așeze în sânul unei familii.

Faptul de a ști toate astea nu-i ușura totuși cu nimic durerea din inimă.

– Beast, spuse el, lăsându-se pe vine să scarpine cățelul între urechi, ține-ți inima numai pentru tine. Nu i-o dărui nici unei femei. Ascultă-mi sfatul.

Drept răspuns, câinele lătră vesel și sări spre bufet. Garth se ridică, oftând, și îi mai dădu metisului încă o clătită.

În timp ce întorcea clătitele, auzi soneria. Acordurile colindei *Jingle Bells* se auzeau încet din stereo în timp ce Garth mergea spre ușa de la intrare, melodia veselă contrastând accentuat cu starea lui de spirit.

Era foarte devreme pentru vizitatori și oricum nu aștepta pe nimeni. Deschise ușa, iar inima i se poticni și îngheță.

Kelly.

Kelly, cu părul ei ca un caier de miere și ochii albaștri precum cerul, stătea în prag, cu o canadiană roșie pe ea – părând aproape împachetată ca un dar de Crăciun.

Garth clipi din ochi, apoi îi holbă. Pieptul i se strânse; sângele începu să-i vâjâie prin urechi.

– Bună, salută Kelly, încet. Și zâmbi tremurător, cu sfială.

– Ce cauți aici? izbucni el, fără a-și da seama decât după ce rostise cuvintele cât de reci și brutale sunau.

Apoi, crezu că înțelegea. Pleca la aeroport și, cu inima ei sensibilă, își făcea griji pentru fete. Inima ei dulce și sensibilă, care avea să-i aducă lui moartea.

– Fetele sunt bine, dacă de-asta ai venit, spuse, fără a-i lăsa timp să-i răspundă la întrebare. Ne așteaptă eforturi grele, dar o să ne descurcăm noi.

Avea nevoie să știe că nu-și mai făcea griji, nu se mai implica. Erau vecini și avea să-i fie și-așa destul de greu s-o vadă de departe. Ar fi fost imposibil să nu apară zilnic înaintea ochilor lui. Ceea ce n-avea decât să îngreuneze și mai mult situația. O situație care oricum era destul de grea. Trebuia s-o facă să înțeleagă.

– Nu de-asta mă aflu aici, spuse ea. Vreau să zic, mă bucur să aud că fetele suportă bine. Dar nu pentru ele am venit. Mă rog, e vorba și de fete, sigur. Însă aș... ăă...

Se întrerupse, cu nervozitate.

– Te superi dacă intru? Afară e frig.

Garth o privi lung, nedumerit.

– Bine.

O lăsă să intre, închizând ușa în urma ei. Kelly îl urmă în bucătărie, cu Beast lătrând în jurul picioarelor, încercând să-i atragă atenția. Garth liniști câinele cu încă o clătită.

Observă că îi tremurau mâinile.

– Scuză-mă, tocmai pregăteam micul dejun pentru fete, îi explică el, atent la clătite, mutându-le pe platou pe cele rămase; nu avea putere s-o privească. Dorm încă, adăugă, pentru a umple tăcerea.

În sfârșit, terminându-și treaba, fu nevoit să se uite la ea din nou. Era atât de frumoasă. Îl privea cu o expresie blândă și tandră, ca și cum l-ar fi sorbit din ochi. Ca și cum nu s-ar mai fi săturat de el.

Și era sigur că toate acestea nu puteau exista decât în închipuirea lui.

– Nu trebuie să prinzi avionul? o întrebă, ursuz. Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât îl umplea mai tare o speranță stranie, pe care nu putea să și-o justifice. Era nevoie să plece cât mai repede, căci speranța îl durea.

– Am încercat să mă duc la aeroport, răspunse Kelly. Aseară, m-am hotărât să încerc să plec, ca să văd dacă *pot* pleca. Am ajuns până la capătul străzii. La semnul de oprire la intersecție. Aveam la mine totul – biletul, bagajele. Însă mai departe n-am fost în stare să pornesc. Totul, în mine, îmi striga să rămân, așa că am ocolit cvartalul și m-am întors.

Văzând că Garth se pregătea s-o întrerupă, se repezi să continue:

– Am așteptat șansa asta ani de zile. Ani de zile am așteptat ca Brian și Beth să crească destul de mari pentru a fi liberă să fac tot ce voiam. Iar acum, sunt liberă. Cu adevărat liberă... să plec, sau să rămân.

– Ce vrei să spui?

Nu-și putea permite să spere, nu încă, deși avea senzația că inima urma să-i sară din piept. Visa oare? Chiar se dăduse jos din pat, de dimineață?

Beast îi lingea picioarele desculțe, așa că nu se îndoi că era treaz.

– Vreau să spun că știu că voi visa toată viața la locuri exotice și îndepărtate.

Ochii ei străluceau limpezi, sinceri și siguri.

– Chiar și așa, aș putea trăi perfect fericită fără să plec toată viața din Hope. Dar nu mai pot trăi nici măcar o noapte fără tine.

– Dar e visul tău...

– Azi-noape, am răsfoit toate albumele noastre vechi de fotografii, continuă ea. Uitasem cât de fericiți au fost părinții mei. Nu le-a lipsit nici un lucru pe care să-l fi dorit cu adevărat. Au fost acolo unde voiau să fie – cu noi. Și când m-am uitat la fotografiile din perioada imediat următoare morții lor, când eu i-am luat în primire pe Brian și Beth, am văzut acolo lucruri pe care iarăși le uitasem. A, pe unele nu le-am uitat, ca de pildă, cât de greu mi-a fost. Dar i-am iubit și ne-am simțit bine împreună. De multe ori. Și n-aș fi renunțat la acele momente pentru nimic în lume. Am avut parte de sacrificii, însă și de bucurie.

– Dar acum ești liberă.

– Exact. Sunt liberă. Nu mă ții prizonieră. Îmi dai drumul, mă lași să plec.

– Niciodată nu ți-aș cere să renunți la libertate, la visele tale, pentru noi.

– Nici nu mi-o ceri. Eu îți cer.

Vocea îi șovăia de emoție și și-o controlă, ca să continue.

– Te iubesc, Garth. Și pe fete le iubesc. Nu vreau să plec. Vreau să petrec Crăciunul, Anul Nou și toate zilele și nopțile de-acum și până la sfârșitul vieții aici, cu tine.

– Dar lumea...

– Lumea n-are decât să aștepte. Voi ajunge și acolo, mai târziu, când vor crește fetele. Nu mai doresc lumea – nu fără tine. Vreau să-mi făuresc vise noi. Cu tine.

Și tot ceea ce-ar mai fi avut de spus se pierdu, înăbușit, când Garth scoase un sunet slab, torturat, din adâcul pieptului, și o cuprinse în brațe.

– Te iubesc, șopti el, cu gura cufundată în părul ei; apoi se retrase și-i puse mâinile pe față, atingând-o, simțind-o. Ești sigură? Trebuie să fii sigură.

– Sunt sigură, șopti ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Mai sigură decât am fost vreodată de orice, în viața mea. Nu va trebui să te întrebi dacă nu cumva într-o zi am să mă trezesc din somn cu păreri de rău. Nu se va întâmpla. Singurul lucru pe care l-aș putea regreta vreodată ar fi să te părăsesc.

– Nu va fi ușor, cu fetele. Au să sufere mult timp.

– Știu.

Îl privi drept în ochi, iar Garth își dădu seama în sfârșit că nu mai era singur. Niciodată n-avea să mai fie singur. O avea pe Kelly. Avea iubirea.

Avea totul.

– Kelly!

Kelly se răsuci în brațele lui Garth, pentru a o vedea pe Carrie în ușă. Fetița purta o cămașă de noapte lungă, de flanelă albă cu floricele mov. Sfioasă, intră în bucătărie. După ea, sosiră Toby, Michelle și Liza.

– Ești în drum spre aeroport, ca să pleci în călătorie? o întrebă Carrie.

– Nu, îi răspunse Kelly. Nu mai plec. Rămân aici de Crăciun. Dacă nu aveți nimic împotrivă.

Fetele făcură ochii mari.

– Îmi pare rău că am vorbit urât cu tine, spuse Carrie, privind-o cu o expresie îngrijorată.

– Te speriaseși, se aplecă spre ea Kelly, îmbrățișând-o. Știu.

– Ai să gătești curcanul de Crăciun? o întrebă Michelle. Ai să ne gătești tu toți curcanii de-acum încolo?

Ridicându-se, Kelly privi spre Garth. Ochii acestuia străluceau de veselie. Un val brusc de emoție, de iubire pentru acea familie, îi încețoșă vederea. Aveau nevoie de ea, cum și ea avea nevoie de ei. Cum putuse crede, măcar o clipă, că putea să plece? Aici era locul ei.

Certitudinea deciziei o pătrunse până-n adâncul sufletului. Se gândi la ceea ce spusese Jenna nu demult. Înainte de a veni la Garth, dăduse o fugă până în casă și îi telefonase. Își găsise prietena tocmai când voia să iasă pe ușă, în drum spre aeroport. Jenna și Diane urmau să plece singure în croazieră. Iar Jenna îi spusese lui Kelly că era cea mai norocoasă femeie din lume. Fusese nevoită să-i dea dreptate.

Era fabulos, delirant de norocoasă.

– Da, promise ea. Cu mare plăcere.

– Ce-ai zice de un inel de logodnă, ca dar de Crăciun? o întrebă Garth, cu glas răgușit.

O cuprinse din nou în brațe, stârnindu-i până-n inimă fiori de pasiune reînnoită, deopotrivă cu dulcea făgăduială pentru viitor. Kelly se sprijini de pieptul lui, privind de la el la fete, apoi din nou spre Garth. Totul era atât de firesc, atât de vrăjit și neprețuit. Efectiv, îi exploda inima.

– Aș zice că e un dar ideal, spuse ea. Absolut ideal.

Liza rămase cu gura căscată.

– Se căsătoresc! strigă ea, fericită.

Fetele izbucniră în chiote și alergară spre living, urmate de Beast, care lătra agitat după ele. După câteva secunde, începură să strige:

– Tăticule, Kelly!

Împreună, Garth și Kelly veniră până în ușa livingului. Fetele stăteau în mijlocul camerei, privind pomul de Crăciun.

Pe jos erau risipite pachetele cu cadouri.

– O, nu, șopti Garth; o privi pe Kelly. Azi noapte, n-am putut dormi, îi suflă el. După ce am reușit în sfârșit să culc fetele, am adus din pod câteva dintre cadourile

lor, ca să le împachetez. Și am uitat să le duc înapoi. Slavă Domnului că nu-s astea *toate* cadourile.

Porni spre brad și fete, cu Kelly alături.

– Sunt pentru noi?

– Le putem desface?

– De unde-au apărut?

Fetele îl mitraliau cu întrebări, în timp ce ochii le străluceau de emoție.

Garth o privi pe Kelly.

– Haideți, fetelor, spuse el; îi atinse fața, mângâindu-i tandru obrazul, cu un zâmbet luminos și vesel. Anul ăsta, Moș Crăciun a venit mai devreme.

Sfârșit